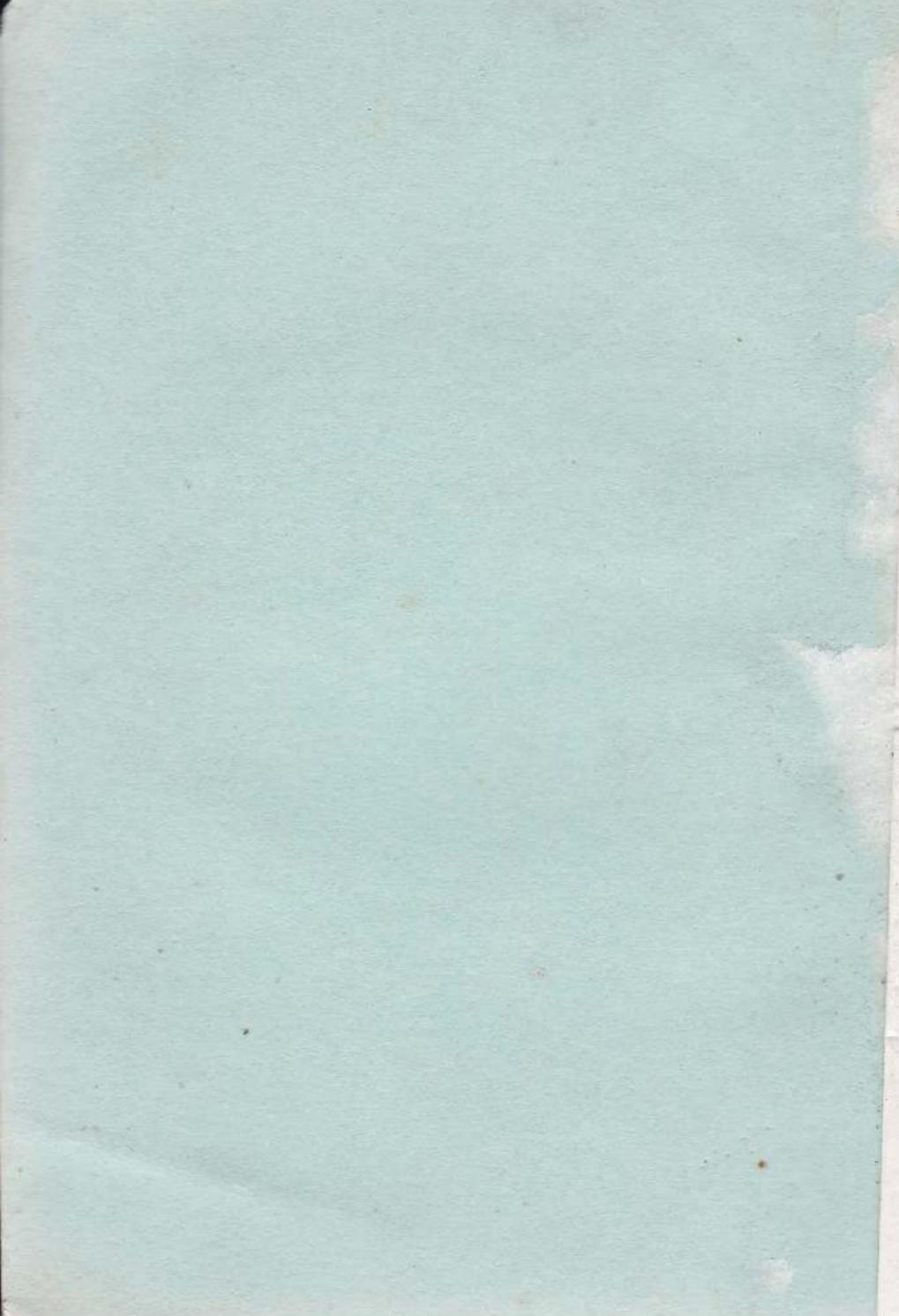

நமது முதுசும்

எஸ்.எச்.எம். ஜெயல்

நமது முதுசம்

(கல்வி, இலக்கிய, சமய, கலாசாரக் கட்டுரைகள்)

Ministry of Culture & Recreation

Advisory Board

Ministry of Culture & Recreation

Advisory Board

Sri Latha

Technical Book Publishing Centre

Selfishram Publications, Kanchipuram

Printer

83, Vaidika Natch Sastri

Chennai - 600 001

Alvraaj, S. S. M. Jeyamvel, A.M.G.

First Edition

Chennai - 600 081

2000 January 01

ISBN

978-818944-0-0

205

Number of Pages

(R) Author

Hans Harsim

Cover Design

Rs.132.00

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்
வெளியீடு: 20

Title	: Namathu Muthusam (Our Inherited wealth)
Author	: Alhaj S.H.M. Jameel, B.A. (Econ. Sp.) Dip. Ed.; M.A. Advisor, Ministry of Cultural & Religious Affairs, Sri Lanka
Publisher	: Islamic Book Publishing Centre, Sainthamaruthu, Kalmunai.
Printer	: Threeyem Printers, 83, Angappa Naick Street, Chennai - 600 001.
Available in India at	: Basharath Publishers, 83, Angappa Naick Street Chennai - 600 001.
First Edition	: 2000 January 01
ISBN	: 955-96694-0-0
Number of Pages	: 202
Copyright	: (R) Author
Cover Design	: Huna Hussain
Price	: Rs.125.00

மத்தியகிரියා පාලන සංඝ මධ්‍යම මාධ්‍ය ප්‍රකාශක
02 : ගොඩැලුව

உள்ளே...

★ அணிந்துரை: மாண்புமிகு எம்.எச்.எம். அஷாஃப்	5
1. இஸ்லாமியக் கல்வி	9
2. சிங்கள மொழி மூலம் இஸ்லாமியப் போதனை	21
3. நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் அறபுச் சொல்வளம்	30
4. மொழி வழி உறவு	41
5. அட்டாளைக்கேணை ஆசிரியர் கலாசாலையும் அதன் பாரம்பரியமும்	44
6. கிழக்கிலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷனும் முஸ்லிம்களின் கல்வியும்	49
7. கல்முனை மாவட்டத்தின் கல்வி வளர்ச்சி	56
8. பொன்னிழாக் காணும் கல்முனை ஸாஹிறா	61
9. உம்மத் வழிகாட்டலில் மஸஜிதின் தலைமைத்துவம்	69
10. சமூக மேம்பாட்டில் உலமாக்களின் பணி	77
11. மத்ரஸாக்களில் பொதுப்பாடத் திட்டத்தின் அவசியம்	93
12. நாட்டார் பாடல்களில் கலாசாரப் பிரதிபலிப்பு	112
13. காலத்தால் அழியாச் சம்பிரதாயங்கள்	131
14. இலங்கையின் இஸ்லாமிய இதழ்கள்	136
15. வெளியீட்டுத் துறை வளர் வழி	148
16. உம்மாச்சியுடன் ஒரு சந்திப்பு	152
17. கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள்	158
18. நன்னூலாரின் நல்லாசிரியரும் நல் மாணாக்கனும்	166
19. இலங்கை முஸ்லிம்களின் கலைப் பாரம்பரியம்	173
20. இலங்கை முஸ்லிம்களின் நூல்கள், இதழ்கள் வெளியீடு	186
★ நூலாசிரியர்	202

இந்நாலாக்கத்தில் உதவிய
பிள்ளவருவோருக்கு நன்றிகள்

- ★ மாண்புமிகு எம்.எச்.எம். அஷ்ராஃப்
- ★ சித்தி ஆரிபா ஜூமீல்
- ★ அல்ஹாஜ் நலில் எம்.ஜூமீல்
- ★ அல்ஹாஜ் எஸ்.எம். கமாலதீன்
- ★ அல்ஹாஜ் எம்.எம்.எம். மஹரூப்
- ★ அல்ஹாஜ் தீஸ்மாயிலதீன் மரிக்கார்
- ★ அல்ஹாஜ் ஏ.காலிதீன்
- ★ ஏ.கே.முகம்மது நிஸார்
- ★ ஏ.எல். ஸபீனா
- ★ அல்ஹாஜ் எம்.எம்.ஜூனைத்
- ★ அல்ஹாஜ் எம்.ஆர்.எம். ஹஜ்ஜி
க
- ★ எச்.எல்.எம். மபாஸ்

பூந்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸின் தேசியத் தலைவரும்;
 துறைமுக அபிவிருத்தி, புனர்வாழ்வு, புனரமைப்பு அமைச்சரும்;
 தேசிய ஜக்கிய முன்னணியின் ஸ்தாபகரும்; ஜனாதிபதி சட்டத்தரணியுமான
 மாண்புமிகு அல்லாஜ் எம்.எச்.எம். அஷ்ராஃப் அவர்களின்
அணிந்துரை
 பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்.

நண்பர் ஜனாப் எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் அவர்களின் இருபது
 கட்டுரைகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்புக்கு அணிந்துரை
 வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்த நூல் இந்நாட்டின் துறைபோன இலக்கியவாதிகளில்
 ஒருவராக விளங்கும் ஜனாப் ஜெமீல் அவர்களது எழுத்துக்கள்
 அல்ல. அவரை இலங்கை இலக்கியவானில் ஒரு நிரந்தரப்
 பதிவாக மாற்றுவதற்கு - ஏறத்தாழ இருபத்தெந்து ஆண்டுகள்
 ஓராக பல ஜெமீல்கள் உதவியுள்ளார்கள். அந்தந்தக் காலகட்டங்
 களில் அந்தந்த ஜெமீல்கள் எழுதிய கட்டுரைகளை எம்மோடு
 இன்று பழகிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஜெமீல் தொகுத்தளிப்
 பது முக்கியமான ஒரு விசயமாகும்.

அந்தந்த ஜெமீல்கள் அந்தந்தக் காலங்களில் எழுதிய
 கட்டுரைகளை இந்த ஜெமீல் இன்று எழுதுவதானால் இவை
 வேறு வடிவங்களையும் வேறு பரிமாணங்களையும் பெற்றி
 ருக்கலாம். ஆனால் அக்கட்டுரைகளை மீண்டும் எழுதுவதென்
 பது யதார்த்தமானதொரு பணியல்ல.

இந்தக் கட்டுரைகள் இன்றைய ஜெமீலை உருவாக்குவதற்
 குப் பக்கபலமாக இருந்து பணியாற்றிய சிந்தனைகளின்
 தொகுப்பாகும்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த
 கட்டுரைகளும் - வானொலிப் பேச்சுக்களுக்காக எழுதப்பட்ட
 கட்டுரைகளும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு நூலாக வெளிவருவது
 சிறப்புக்குரிய அம்சமாகும்.

ஜனாப் எஸ்.எச்.எம். ஜெயில் அவர்களின் அக்கறைகளின் வெட்டுமுகங்களையும் - நீள அகலங்களையும் பார்ப்பதற்கு இந்தக் தொகுப்பு நல்லதோரு அளவுகோலுமாகும்.

கட்டுரைகள் எவ்வளவு நல்லவைகளாகவும் - தரமுள்ள வைகளாகவுமிருந்து - பத்திரிகைகளில் வந்தாலும் சரிதான் அவற்றுக்கு நிரந்தரமான வாசகர்கள் கிடைப்பதில்லை. ஏறத் தான் ஒரு அதிர்ஷ்டலாபச் சிட்டின் நிலைதான் பிரசரமான ஒரு கட்டுரைக்கும் கிடைக்கின்றது. பத்திரிகைகளை வாங்குபவர்கள் நாம் எழுதிய கட்டுரைகளைப் படிக்கின்றார்களானால் அதுதான் எழுத்தாளனுக்குக் கிடைக்கும் அதிர்ஷ்டமென்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமேயில்லை. ஒரு பத்திரிகையின் பத்தாயிரம் பிரதிகளில் ஒரு கட்டுரையைப் பிரசரிக்கும் போது பத்து நூறு பேராவது அதை வாசிக்கின்றார்களா என்பது பெரியதோரு கேள்விக்குறியாகும்.

கட்டுரைகள் நூலுருப் பெறும்போது - அந்த நூலை வாங்குகின்ற ஒவ்வொருவரிடமும் நமது எழுத்துக்கள் நிரந்தர மாக வசிக்கத் துவங்கி விடுகின்றன. பத்திரிகையின் தலைவிதி இருபத்திநான்கு மணி நேரமாய் இருக்கும்போது அச்சிடக்கப் பட்ட நூல் நீண்ட ஆயுளோடு வாழ ஆரம்பிக்கின்றது. எழுத்தாளனின் மறைவின் பின்னால் கூட எழுத்துக்கள் நிரந்தரமாக - வாசகனின் வாரிசுகளோடும் வாழ்வதற்கு ஆரம்பிக்கின்றன.

நீண்ட காலமாக எழுத்துக்களோடு தொடர்புடையவன் என்ற ரீதியில் என்னால் ஒன்றைச் சொல்ல முடியும். எப்பொழுதோ எழுதியவைகளுக்கு இன்று நான் பொறுப்புடையவனாக இருக்க முடியாது. பதினெந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதிய கருத்துக்கள்தான் ஓர் எழுத்தாளனின் நிரந்தரக் கருத்துக்களாக இருக்க வேண்டுமென்றால் - அவன் ஒரு தடவை எழுதிய பின் - வாசிப்பதிலும், வாழ்க்கை எனும் பாடசாலையில் தினமும் புதிய புதிய பாடங்களைப் படிப்பதிலும் எவ்வித அர்த்தமுமேயில்லை.

விமர்சகர்கள் கூட, நாளை நமது கருத்துக்களை நாமே மாற்றிக் கொள்ளலாமென்ற அடிப்படையிலேயே விமர்சனங்க

வளச் செய்ய முயலவும் வேண்டுமென்பதற்கு ஜனாப் ஜெமீஸ் அவர்களின் தொகுப்பு நல்லதொரு உதாரணமாகும்.

முஸ்லிம் சமூகத்தின் அடிமட்டப் பிரச்சினைகள் - முஸ்லிம் கல்வி - ஆசிரியர் கலாசாலை - இலக்கியம் - வெளியீட் குத் துறை - கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் - இராம கிருஷ்ண மிஷன் இயக்கம் - மத்ரஸாக் களின் பாடத் திட்டங்கள் - நாட்டார் பாடல்கள் - இப்படி முடிவில்லாதொரு பட்டியலுக்குள் ஜெமீலின் இதயம் எப்போ துமே மீள முடியாமல் சிந்தனை வயப்பட்டுள்ளது.

இளைஞர் சமூகமும், குறிப்பாகப் பாடசாலை மாணவர்களும் - சமூக ஆர்வலர்களும் நிச்சயம் இந்த நூலிலுள்ள கட்டுரைகளால் பயன்டைவார்கள் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

ஜனாப் ஜெமீஸ் அவர்களின் ஆழம் - நிதானம் - மென்மை - அனுபவம் - இனிமை எல்லாம் இன்னுமின்னும் எழுத்துக்களை எமக்குக் கொண்டுவர உதவவேண்டுமென எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ்வைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

அல்ஹம்துலில்லாஹ்!

ஸ்ரங்மோர் கிறஸண்ட,
கொழும்பு - 7

எம்.எச்.எம். அஷ்ராஃப்

இஸ்லாமியக் கல்வி

இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்
1979 டிசம்பர் 10, 17

ஆசியாவில் கல்வித் தரம் கூடிய நாடுகளுள் இலங்கையும் ஒன்றாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இப்பிராந்தியத்தில் இலவசக் கல்விமுறை முதன் முதலாக எமது நாட்டிலேயே அழுல் செய்யப்பட்டது. இந்நாட்டின் பாடசாலைகள் சிங்கள மொழிப் பாடசாலைகள், தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள் எனப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளன. தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள் - தமிழ், முஸ்லிம் பாடசாலைகள் என மேலும் பகுக்கப்படுகின்றன. இந்நாட்டில் வாழும் பெரும்பான்மையினரும், முக்கிய இரு சிறுபான்மையினரும் தமது சமய, சமூக, கலை, கலாசாரப் பாரம்பரியங்களைப் பேணிப்பாதுகாக்க உதவி செய்யும் அடிப் படையிலேயே பாடசாலைகள் இவ்வாறு வேறுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பொதுக் கல்வியை மட்டும் அளிப்பதே எமது நோக்கமாயின் இன அடிப்படையிற் பிரியாது எல்லாவற்றையும் கூட்டு மொத்தமாக அரசினர் பாடசாலை என இலகுவாக அழைக்கலாம். அவ்வாறன்றித் தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளை இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவ எனும் அடைமொழியையும் சேர்த்தே பெரும்பாலும் அழைக்கிறோம். சமய அடிப்படையில் எமது தனித்துவத்தைப் பேணப் பாடசாலைகளையும் உபயோகிக்கிறோம் என்பதே இதன் பொருளாகும்.

இலங்கையில் சமயப் பாதுகாப்பும், வழிபாட்டுச் சுதந்திரமும் அரசியல் யாப்பிலேயே உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன. எச்சமயத்தினரும் தமது மதக் கொள்கைகளைப் பேணவும், பாதுகாக்கவும், பரப்புவதற்குமான பூரண சுதந்திரம் எமது

நாட்டில் உண்டு. மார்க்சிச் நாடுகளில் மட்டுமல்லாது, மேலைத்தேய நாடுகள் பலவற்றிலும்கூடக் காணப்படாத அரியதொரு பண்டு இதுவாகும்.

ழூன் சுதந்திரத்தின் அடிப்படையில், முஸ்லிம் கலாசாரப் பிண்ணனீயில், முஸ்லிம் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ள வொரு நாட்டில், அப்பாடசாலைகளின் நடைமுறை இல்லாமியப் பாங்கில் அமைய வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. மொத்த மாணவருள் 51 சதவீதத்திற்கு மேற்பட்டுள்ளோரைக் கொண்டவொரு இடமே முஸ்லிம் பாடசாலை என மட்டுமே வரையறை இருந்துவிடக் கூடாது. அதற்கு அப்பாலும் சென்று, இந்நாட்டின் பொதுக் கல்வித்திட்ட வரையறைகளுக்குட்பட்ட விதத்தில், இல்லாமியக் கல்வியையும் அளிக்கும் இடமாக அது அமைய வேண்டுமென்பதே நாம் சிந்திக்க வேண்டிய விடயமாகும்.

இவ்விடயத்தில், இல்லாமியக் கல்வி என்றால் என்ன? இல்லாம் கல்விக்களிக்கும் இடம் யாது? முஸ்லிம்கள் சிறு பான்மையினராக வாழும் நாடுகளில் முஸ்லிம் சிறுவர்களுக்கு இல்லாமியக் கல்வியை எவ்வாறு போதிக்கலாம் என்பனவற்றைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது.

இல்லாத்தின் சகல விடயங்களும் அல்குர்ஆனில் இருந்தும் நபி பெருமானாரின் (ஸல்) வாழ்விலிருந்தும் பெறப்படுவது போன்று, இல்லாமிய கல்வித் தத்துவமும், அல்குர்ஆனி விருந்தும், பெருமானாரின் வாழ்க்கை முறையிலிருந்துமே பெறப்படுகின்றது. கல்விக்கு மிக உயர்ந்த இடத்தை இல்லாம் அளிக்கின்றது. குர்ஆனிலும், ஹகீஸ்களிலும் கல்வியைப் பற்றியும், அதை ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் பெற வேண்டிய தின் அவசியம் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. இறைவிசுவாசம், பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலாசாரம், ஆளுமை, நற்குணம், நற்செயல், தெளிவான சிந்தனை போன்றவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்கவும், மேலும் வளர்த்துக் கொள்வதற்குமான அறி வைப் புகட்டவதே இல்லாமியக் கல்வி என்னாம்.

ஒரு குழந்தை பிறந்து வளரும் பொழுதே அறிவைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான உள்ளார்ந்த திறமை அதனிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கிறது. கற்பித்தலின் மூலம் அத்திறமை வெளிப்படவும், உருப்பெறவும், மேலும் வளர்ந்து விருத்தியடையவும் நாம் உதவுகிறோம். இமாம் கஸ்ஸாவி தனது இஹ்யா-உல்-உலூமில் கூறுமாற் போன்று “நிலத்தில் விதை இயற்கையாய் இருக்குமாற் போன்று, மனிதனிலும் அறிவு உள்ளார்ந்தமாய் அமைந்திருக்கிறது. கற்றலின் மூலம் அது வெளிப்படுகின்றது”.

‘குழந்தைக்குக் கல்வியிழ்டுவது பாடசாலை மட்டுமல்ல; ஆசிரியர் மட்டுமல்ல; முழுச் சமுதாயமுமேயாகும். இங்கு தான் எமது முஸ்லிம் சகோதரர்களிடையே கருத்துத் தெளி வொன்று மிக அவசியமாக வலியுறுத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. எம்மிற் பெரும்பாலோர் மாணவர்களுக்குக் கல்வியைப் போதிக்க வேண்டியது பாடசாலைகளும், அவற்றில் கடமை யாற்றும் அதிபர்களும், ஆசிரியர்களும் மட்டுமே என நினைக்கிறோம். மாணவர்களின் படிப்புத்துறையை முன்னேற்றுதல், ஒழுக்கத்தை மேம்படுத்துதல், சமய அனுஷ்டானங்களைப் பழக்கல்யாவும் ஆசிரியரின் பணிமட்டுமே எனக் கருதுகிறோம். உண்மை நிலை அவ்வாறல்ல.

இஸ்லாமியக் கல்வி மரபுப்படி ஒரு குழந்தைக்குக் கல்வி யளிப்பது அதன் வீடு, குடும்பம், பள்ளிவாசல், பாடசாலை, சமூகம் - எல்லாமுமேயாகும். தனது தாயும் தந்தையும் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து குழந்தை ஆரம்பத்தில் கற்கத் தொடங்குகிறது. ‘இல்ம்’ எனப்படும் அறிவை இயற்கை யிலிருந்து, வரலாற்றிலிருந்து, சிந்தனையிலிருந்து, வஹியிலி ரந்தும் மனிதன் பெறுகிறான். ‘வஹி’ நபிமார்களுக்கு மட்டுமே விசேடமாக உரிய ஒன்றாகும். இவற்றின் அடிப்படையில் பார்த்தல், அறிதல், அனுபவித்தல், படித்தல், சிந்தித்தல் போன்ற வற்றின் மூலம் குழந்தை அறிவு பெறத் தொடங்கி, அதனது வளர்ச்சியோடு அதுவும் விரிகிறது. அதனால் சிறு பராயத்திலி

ருந்தே குழந்தை இஸ்லாமியக் கலாசாரத்தைப் பேணி நடக்கும் ஒன்றாக வளர் வேண்டுமானால், முதலில் அது பிறந்து வளரும் வீட்டில் அச்சுமூல் ஒழுங்குற அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

குழந்தையின் உடல், உள், ஆண்மீகக் கல்வி என்பனவற் றின் வளர்ச்சி அதன் வீட்டிலேயே ஆரம்பமாகின்றது. அதற் கான பயிற்சிகளை தனது தாய், தந்தை, சுற்றத்தாரிடமிருந்து ஓரளவு பெற்ற பின்பே ஜந்து அல்லது ஆறு வயதில் பாடசா வைக்குச் செல்கின்றது. அதனால் ஒவ்வொரு தாயும் கல்வி அறிவுள்ளவளாக, இஸ்லாமிய வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை அறிந்தவளாக, அவற்றைப் பேணி நடப்பவளாக இருக்க வேண்டியது மிக முக்கியமாகும்.

இஸ்லாம், பெண் கல்விக்கு மிக முக்கிய இடம் அளித்தி ருக்கின்றது. அறிவைத் தேடுவது ஆண்களுக்கு வலியுறுத்தப் பட்டிருப்பது போன்று பெண்களுக்கும் பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இஸ்லாமிய வரலாற்றில் அறிவில் சிறந்து விளங்கிய பெண்கள் பலர் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அல்மஹ்தியின் மகள் அவியா, அந்தலுசியாவைச் சேர்ந்த அஹ்மத் இப்னு-குவாலிதிமின் மகள் ஆயிஷா; கலிபா அல் முஸ்தஃபீ பில்லாவின் மகள் ஆயிஷா; கலிபா அல்-ஹக்கம் இப்னு அப்துல் ரஹ்மானுடைய செயலாளர் லுப்ரா; கலீபா அல் முதவாகில் காலத்தில் வாழ்ந்த பத்ல் என்போர் தத்தம் காலத்தில் மிகச் சிறந்த அறிஞர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.

இப்னு அபு உசைபா தனது “மருத்துவ பரம்பரை” எனும் நூலில் குறிப்பிடும் செய்னப்; அபு ஜப்பார் அல் தன்ஜாவின் மகள் உம்முல் ஹசனா என்போர் தலைசிறந்த மருத்துவ விற்பனைர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். இன்றைய செஞ்சிலு வைச் சங்கம்; செம்பிறையினர் என்போர் ஆபத்துக் காலங்களில் உதவுவது போன்று, முஸ்லிம் பெண்கள் யுத்த காலங்களில் மருத்துவ, முதலுதவிச் சேவைகளில் ஈடுபட்ட வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் பலவுண்டு. முஸ்லிம் பெண் சமூகம், சிறந்த கல்விப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பாரம்பரியம் இந்நாட்டிலும் தொடர வேண்டியது அவசியமாகும்.

பெண் கல்வியோடு தொடர்புடையதாக, முன்பள்ளிக் கல்வியையும் கொள்ளலாம். முன்பள்ளிக் கல்வி என்பது, உரிய வயதில் குழந்தை பாடசாலைக்குச் சென்று ஆரம்பக் கல்வி கற்கக் கொடங்குவதற்கு முன்னர் பெறும் அறிவாகும். இவ்வறிவை எமது குழந்தைகள் பெற்றோர், குடும்பத்தினரிட மிருந்தும்; ஒத்தப்பள்ளிக் கூடங்கள் எனப்படும் குர்ஜூன் மத்ர ஸாக்களிலிருந்தும்; சில இடங்களில் மொன்ட்சோரி எனப்படும் பாலர் பாடசாலைகளிலும் பெறுகின்றனர்.

முன்பள்ளிக் கல்வித் தத்துவத்திலும், முறையிலும் புரட்சி கரமான மாற்றத்தை மாரியா மொன்ட்சோரி என்பவர் ஏற்படுத் தியதாகக் கல்வியாளர்கள் கூறுவர். குழந்தையின் தனிப்பட்ட ஆளுமை வளர்ச்சிக்கும், விழுமிய கூட்டுவாழ்க்கை மூலம் சமூக நல மேம்பாட்டுக்கான நற்பமுக்கங்களைப் பழகுவதற்கு மான தலமாகவும் அமைவதே மொன்ட்சோரி நிலையம். இன்று எமது நாட்டில் ஏறக்குறைய எல்லா நகரங்களிலும், பல கிராமங்களிலும் இவ்வாறான நிலையங்கள் தனிப்பட்டோ ரால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்கு ஓரளவு வசதி படைத்தோர் தமது குழந்தைகளை மிக ஆவலுடன் அனுப்புகின்றனர்.

ஆனால் மொன்ட்சோரி அம்மையாளின் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவரது திட்டத்தின் பிரகாரம் நடைமுறையில் உள்ள நிலையங்கள் இந்நாட்டில் மிகச் சிலவேயாகும். அநேகமானவற்றில் மொன்ட்சோரி அம்மையார் காட்டிச் சென்ற தத்துவங்கள் எள்ளாலவும் கிடையாது. சிறுபிள்ளைகளை ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைத்து, சில மணி நேரங்கள் பாடசாலைகளில் முதலாம் வகுப்பிற் படிக்க வேண்டிய பாடங்களைப் படிப்பிக்கும் இடங்களாகவே பெரும்பாலானவை அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இவ்வாறு கற்ற பிள்ளைகள் பலர் முதலாம் வகுப்பிற் சேர்ந்தவுடன் புதிதாகக் கற்க எதுவுமின்றிச் சிக்கல் படுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இதனை நிவர்த்திக்கக்கூடிய வழியுண்டு. வசதியான இடங்களில், முஸ்லிம்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கென முன் பள்ளிகளை ஆரம்பித்தல் வேண்டும். அந்தினையங்களிலே கற்பிக்கக் கூடிய போதிய முஸ்லிம் பெண்களும் காலப்போக் கில் பயிற்சி பெறல் வேண்டும். எமது பெண்கள் உண்மையான முன்பள்ளிக் கல்வி முறையில் பயிற்சி பெற்று, அக் குழந்தை களை வளர்ப்பதன் மூலமே இஸ்லாமியச் சூழலில் அது வளர முடியும். ஆரம்பத்தில் இது கஷ்டமாகத் தோன்றினாலும், அசாத்தியமான ஒன்றல்ல.

இவெளங்கம், உலோகாயதம் ஆகிய இரண்டையும் இஸ்லாமியக் கல்வி தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இப்பால்கல்தூண் கூறுகிறார்: “அறிவு என்பது சமய அடிப்படையையும், உலகியல் அடிப்படையையும் கொண்டதாய் அமைதல் வேண்டும். ஆனாலும் சமயமே முக்கிய இடம்பெறல் வேண்டும்.” இறை விசுவாசத்தையும், இறையச்சத்தையும் நாம் பெறும் கல்வியானது எம்மில் ஏற்படுத்த வேண்டும். இப்பண்பிலி ருந்தே ஏனைய நற்குணங்கள், நற்செயல்கள் யாவும் பிறக்கும்.

இங்குதான் ஜோப்பியக் கல்வி மரபு, எமது கல்வி முறையிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. ஜோப்பிய நாடுகளில், சமயம் என்பதை அரசு அலுவல்களிலும், கல்வித் திட்டங்களிலும், பொருளாதார அமைப்புக்களிலும் புகுத்தக்கூடாது எனும் பண்பு காலாதிகாலமாக வளர்க்கப்பட்டு வந்துவிட்டது. மதம் வேறு, ஏனைய அலுவல்கள் வேறு எனும் கொள்கை கம்யூனிச் நாடுகளில் மட்டுமல்லாது, முதலாளித்துவ நாடுகளிலும் கூட நடைமுறையிலுள்ளது. இன்றைய பொருளாதாரச் சரண்டல்கள் ஞக்கும், மன அமைதியற்ற இளைஞர் சமுதாயம் உருவானதற்குமான காரணம் இதுவேயாகும். சமய அடித்தளம் அற்றுப் போன காரணத்தினால், பணத்தைக் கொண்டே எல்லாவற்றையும் எடைபோடும் சமுதாய அமைப்பு உருவானது. உலகியல் வாழ்க்கையே அந்தம், அதை மட்டும் சுலக சுகபோகத்துடனும் அனுபவித்தால் போதுமானது எனும் தத்துவம் உருவாயிற்று.

ஆனால் அத்தத்துவம் ஓர் எல்லையை அடைந்தவுடன், சிரழிந்த இளைஞர் சமுதாயத்தை உருவாக்கிற்று. அதன் விளைவே நாம் காணும் 'ஹிப்பி' கலாசாரமாகும்.

இஸ்லாமியக் கல்விமுறையிலும், வாழ்க்கை அமைப்பிலும் இவ்வாறான பிறழ்வு நிலை தோன்றவே முடியாது. எமது அமைப்புக்கள் அத்தனையும் அல்குர்ஆனிலிருந்தும் அல் ஹதி ஸிலிருந்தும் ஊற்றெடுக்கின்றன. சமய வாழ்க்கை, சமூக வாழ்க்கை, அரசியல் வாழ்க்கை, பொருளாதார வாழ்க்கை என ஒவ்வொரு துறையிலும் வெவ்வேறு முரண்பட்ட அமைப்பு முறை இஸ்லாத்தில் கிடையாது. யாவும் இஸ்லாமிய முறையிலேயே அமைய வேண்டும். சமய அடிப்படையற்ற எதுவும் இஸ்லாத்தில் கிடையாது. எனவே கல்வியும் அவற்றுள் அடங்கும்.

இஸ்லாமியக் கல்விக் கோட்பாட்டின் சமய முக்கியத்துவத்தை எமது மாணவர்களுக்கு ஆரம்பித்து வைப்பது குர்ஆன் மத்ரஸாக்களாகும். எமது சிறார்களின் முன்பள்ளி அதுவே எனக் கொள்ளலாம். குர்ஆன் ஒதுதலோடு எமது குழந்தைகளின் கல்வி ஆரம்பிப்பதே முறையாகும். ஆனால் அரபு எழுத்தில் குர்ஆனை ஒதுப்பமகுதலோடு மட்டும் நில்லாது, அதைப் பற்றிய மேலதிக அறிவைப் பெறவும், இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையைப் பழகுவதற்குமான இடமாக ஒதுப்பள்ளிக்கூடங்கள் அமைதல் வேண்டும்.

இவ்வாறான கல்வியை அளிப்பதில் அஹதியா இயக்கத் தின் சேவை மிகப்பாராட்டுதற்குரியதாகும். இளஞ்சிறார்களை இஸ்லாமியப் பாதையில் அவர்கள் இட்டுச் செல்லும் பணிக்கு இந்நாட்டு முஸ்லிம்கள் அனைவரும் ஆதரவு வழங்குதல் வேண்டும்.

எமது ஒதுப்பள்ளிக்கூடங்களே, எமது சமுதாயத்தின் முன்பள்ளி நிலையங்களாக அமையும் வண்ணம் அமைக்கப்படலாம். மொன்ட்சோரி நிலையங்களில் அளிக்கப்படும் பயிற்சி முறைகளையும், ஒதுப்பள்ளிக்கூடங்களில் கைக்கொள்ளப்ப

உம் முறைகளையும் நவீன முறைப்படுத்தியும், திருந்திய முறைகளை இணைத்தும் எமது சமுதாயத்துக்குப் பொருந்தக் கூடிய புதிய முறையொன்றை ஏற்படுத்த முடியும். அவ்வாறான நிலையங்களில் குர்ஆனோடும் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையோடும் அமைந்த முன் பள்ளிக்கல்வியை மூன்று வயதிலிருந்து ஐந்து வயது வரையுள்ள பிள்ளைகளுக்கு அளிக்க முடியும். அவ்வாறு அளிக்கப்படும் பயிற்சி வாழ்நாள் முழுவதும் அச்சிரார்களைச் சரியான பாதையில் இட்டுச் செல்லும்.

அறிவு வளர்ச்சிக்கு இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகள் மிகச் சாதகமானவையாகும். தலைசிறந்த விஞ்ஞானிகளை, வானவியலாளர்களை, புவியியல் விர்பனர்களை, மருத்துவர்களை, யாத்திரீகர்களை இஸ்லாமிய உலகம் உருவாக்கியுள்ளது. “விஞ்ஞான அறிவைச் சிறப்புறப் பெற்றிருத்தல் மிகப் பெரிய கௌரவமாகும்” எனக் கலிபா அலி பின் அபுதாலிப் மிக வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறார். இவ்வாறான கொள்கைகளே பெரும் கல்விமான்களையும், அறிஞர்களையும் உற்பத்தி செய்துள்ளன.

1957 ஆம் ஆண்டில் வாஷிங்டன் இஸ்லாமிய மத்திய நிலையத்தைத் திறந்து வைத்துப் பேசும்பொழுது அப்போதைய அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜென்ஹோவர் கூறுகிறார்: “தமது கல்வி மரபுகளாலும் உயர் கலாசாரத்தாலும் மனித குல உயர்ச்சிக்கு இஸ்லாமிய உலகம் பெரிதும் உதவியுள்ளது. அரிய மருத்துவக் கண்டுபிடிப்புக்களிலிருந்து வானவியலின் அந்தம் வரை விஞ்ஞானம், வர்த்தகம், கலைகள் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் மூஸ்லிம் அறிஞர்கள் அறிவுச் சணைகளாக விளங்கியுள்ளனர்.”

இறைவிசவாசத்தோடு ஆரம்பிக்கும் எமது கல்வி மரபு, ஏனைய துறைகளுக்கும் வியாபித்துப் பரவுகின்றது. இறைநம்பிக்கை, ஏனைய எல்லா நந்துணங்களையும், நந்செயல்களையும் ஏற்படுத்துகின்றது. சமூகவயமாக்கலை இலகுபடுத்துகின்றது. தொழிற் துறைகளை நேர்மைப்படுத்துகின்றது. தளிம

னித ஆளுமையைக் கல்வி வளர்க்கும் அதே வேளையில், சமூகக் கடமைகளையும் மாணவருக்கு முறையாகக் கற்பிக்க வேண்டும். இரண்டுக்கும் இடையே ஒருமைப்பாட்டுடன், முரண்பாடு ஏற்படாத வகையில் அவை வளர்க்கப்படல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாணவனும் தனது திறமைகளை விருத்தி செய்யவும், உபயோகிக்கவும் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களும் வழங் கப்படல் வேண்டும். அதேவேளையில் மாணவர் தனித்தனி யாக வாழ்பவர்களல்லர்; சமுதாயத்துடன் இணைந்து வாழ்ப் பர்கள். அல்லாமா இக்பால் கூறுமாற் போன்று “ஆற்றில் அலைபோன்றவன் மனிதன். ஆற்றுக்கு வெளியில் அலையி னால் வாழ்முடியாது. சமுதாயத்திலேயே மனிதனது வாழ்வு அடங்குகின்றது. சமுதாயத்துக்கு வெளியே அவனால் வாழ முடியாது.” எனவே இஸ்லாமிய சகோதரத்துவ வாழ்வை இஸ்லாமியக் கல்விமுறை வலியுறுத்துகின்றது. தொழுகை, சக்காத், நோன்பு என்பன இச்சமுதாய உணர்வையும் பற்றை யும் வலுப்படுத்த உதவுகின்றன. உலகளாவிய சகோதரத்துவத் தையும், மனித சங்கமத்தையும் ஹஜ் ஏற்படுத்துவது போன்று, இவ்வுலகில் வேறெந்த அமைப்புமே ஏற்படுத்துவது கிடையாது.

கல்வி, ‘இல்ம்’ எனும் அறிவைக் கொடுப்பதோடு, நியாய மான வழியில் உழைத்து, நேர்மையான வாழ்வு நடத்தக் கூடிய தொழிற்றுறைப் பயிற்சியையும் மாணவருக்கு வழங்குதல் வேண்டும். கல்வித் தத்துவங்கள் எவ்வாறிருந்த போதிலும், இன்று எமது நாட்டில் பாடசாலைக் கல்வி மூலமும், பல்கலைக்கழகக் கல்வி மூலமும் அறிவு பெறுவதைவிடத் தொழில் வாய்ப்புப் பெறும் நோக்கமே மேலோங்கி நிற்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு மாணவனும் தான் பெறும் கல்வி மூலம் உத்தியோகம் பெறுவதையே தலையாய நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறான்; பெற்றோரும் அவ்வாறே கருதுகின்றனர். ஆகையால், பாடசாலைக் கல்வி மூலம்

தொழில் வாய்ப்புப் பெறக்கூடிய வழியில் மாணவர் வழிகாட்டப்படல் அவசியமாகின்றது.

பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் எமது இளைஞர் ஆசிரி யத் தொழிலையே பெற முற்படுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். தமது குடும்பப் பொருளாதார நிலை காரணமாகத் தொடர்ந்து உயர் கல்வி பெறமுடியாமையினாலும், தமது வருவாய் தமது குடும்பங்களின் நிதிக் கஷ்டங்களைச் சீராக்க உதவும் என்பதை என்னுமே பெரும்பாலான இளைஞர், இடைநிலைக் கல்வி முடிவில் வேலை வாய்ப்புக்களில் நாட்டம் கொள்கின்றனர். எல்லோருக்குமே ஆசிரியத் தொழில்தான் வேண்டுமென்றும் நிலைமாறி, எமது இளைஞர் பிறதொழில் துறைகளிலும், உத்தியோகங்களிலும் ஈடுபட முற்படுதல் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுக்கும்.

பணவசதி படைத்தோர், சில்லறை வர்த்தகத்திலேயே காலாதிகாலமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்காது, புதிய கைத் தொழில் உற்பத்தித் துறைகளிலும் ஈடுபடுதல் அவசியமாகும்.

ஒரு பாடசாலையிற் கற்கும் எல்லா மாணவருமே மருத்து வர்களாகவும், பொறியியலாளராகவும், சட்டத்தரணிகளாகவும், கணக்காளராகவும் வரமுடியாது. அதனால், அவர்களது தனியாள் திறமைப்பேற்பப் பாடசாலை அதிபர்களினாலும், ஆசிரியர்களினாலும் தரப்படும் ஆலோசனைகளுக்கும், வழி காட்டல்களுக்கும் ஏற்பத் தமது கல்விப் பாதையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பெற்றோரும் அத்தகைய ஆலோசனைகளை செலவிட முடுத்துக் கேட்க வேண்டும். இந்நாட்டு முஸ்லிம் கள், கடந்த சில தசாப்தங்களில் கல்வித்துறையில் ஓரளவாவது முன்னேற்றியிருக்கிறார்கள் என்றால், ஏனைய காரணிகளுடன், ஆசிரியர் சமுகமும் தனது கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது.

கல்வி என்பது பாடசாலை மட்டத்தோடு முடிவடையும் ஓன்றல்ல; அல்லது பல்கலைக்கழகத்தோடு முடிவடைவதும் இல்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் ஒருவன் ஒவ்வொரு நாளும்

புதிது புதிதாக எதையோ கற்றுக் கொண்டேயிருக்கிறான். 'அறிவு தேடுபவரையே வந்தடையும்' என்பது ஹதிஸ். அதற் கேற்ப வீளர்ந்தோரும் வாழ்க்கையிற் பெறும் அனுபவங்கள் இஸ்லாமியப் பண்போடு அமைந்தனவாயிருத்தல் பெரிதும் நன்றாயிருக்கும்.

இத்துறையில் வழிகாட்டும் கேந்திர நிலையங்களாகப் பள்ளிவாசல்கள் அமையலாம். ஒரு காலத்தில் எமது நாட்டின் ஒவ்வொரு முஸ்லிம் கிராமத்தினதும் மத்திய நிலையங்களாக ஜாம் ஆப் பள்ளிவாசல்கள் அமைந்திருந்தன. ஆனால் காலப் போக்கில் இன்று அநேகமானவை தமது கிராமங்களின் சமு தாய் வாழ்க்கை மேல் செலுத்தும் செல்வாக்கை இழந்திருப் பதை அவதானிக்கலாம். இந்நிலை மாறவேண்டும். ஒவ்வொரு முஸ்லிம் கிராமத்திலும் பள்ளிவாசலே பலமிக்க தாபனமாகத் திகழ வேண்டும். கிராமத்து மக்களை வழிநடத்தும் ஆலோசனையிடமாக, அவர்களிடையே ஏற்படும் பின்குகளை ஷரී-அத் முறைக்கேற்பத் தீர்த்துவைக்கும் நீதித்தலமாக; சிறு நூலகங்களை அமைத்து இஸ்லாமிய சிந்தனையைப் பரப்பும் அறிவு பீடமாக எமது பள்ளிவாசல்கள் பரிணமிக்க வேண்டும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, முஸ்லிம்கள் சிறுபான்மையாக வாழும் இலங்கை போன்ற நாடுகளில் சுகிப்புத்தன்மையும், சகோதரத்துவமும் முஸ்லிம்களிடையே நன்கு வலியுறுத்தப்பட வேண்டும். "பெற்றோர், உறவினர், அனாதைகள், உதவி வேண்டுவோர், அயலார், பிரயாணத்தில் உடன் வருவோர், வழிப்போக்கர் என்போன்றயெல்லாம் நன்கு ஆதரிக்க வேண்டும்" என்கிறது இஸ்லாம். முஸ்லிம்களிடையே சாதிப்பிரச்சினை, நிறப் பிரச்சினை, வர்க்கப் பிரச்சினை கிடையாது. எங்கேயாவது பொருளாதார வர்க்கப் பின்கு உண்டு என எவ்ராவது கூறினால், அது முறையான இஸ்லாமிய வழிகள் அனுசரிக்கப்படாததன் விளைவாக ஏற்பட்டதாகவேயிருக்கும். சமாதான, சகோதர வாழ்வைப் பிற மத, இனத்தவருடன்

வாழ்வதற்கும் நாம் பெறும் கல்வி உதவவேண்டும். எமது வாழ்க்கை முறை, பெரும்பான்மை மக்களின் வாழ்க்கை முறையோடு முரண்பட்டுவிடக் கூடாது. அதேவேளை தம்மையும், தமது தனித்துவத்தையும், கலாசாரத்தையும் பேணிப்பாது காக்கக் கூடிய வகையிலும் எமது சமுதாய அமைப்பு அமைதலும் வேண்டும். இவ்விரண்டுக்குமிடையே சமரசமும், உடன் பாடும் எவ்வளவு தூரம் வெற்றியளிக்கிறதோ அவ்வளவு தூரம் கல்வித் தத்துவங்கள், வாழ்க்கைமுறை என்பன வலுப்பெறும்.

சிங்களம் மொழி மூலம் இஸ்லாமியப் போதனை

ஜீலான் ஆண்டு மலர்
ஜீலான் மத்திய கல்லூரி.

பாண்ந்துறை, 1998 ப:35 - 38

இலங்கை முஸ்லிம்களின் போதனா மொழியாகச் சிங்களம் கைக்கொள்ளப்படல் வேண்டுமெனும் குரல், இந்நாட்டு முஸ்லிம்களிடையே 1950களில் ஒவிக்கத் தொடங்கியது. சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சிமொழியாயிருக்க வேண்டுமென்பதோடு ணைந்தே இக்குரலும் கேட்டது. முஸ்லிம் பாடசாலைகளில் படிப்படியாகச் சிங்களமொழி போதனா மொழியாதல் வேண்டும்; அது சாத்தியமாகாத விடங்களில், சிங்களப் பிரிவொன்று ஆரம்பிக்கப்படல் வேண்டும் என்பன போன்ற கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில் கல்வியமைச்சராகப் பதவி வகித்த கலாநிதி பதியுத்தின் மஹ்முத் உட்படப் பலர் இவ்விடயத்தில் முன்னின்றனர்.

இக்கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்ட பெற்றோர்கள் பலர் தமது பிள்ளைகளைச் சிங்கள மொழிப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பினர். இத்தொகை படிப்படியாக அதிகரித்து, இன்று பள்ளி செல்லும் முஸ்லிம் சிறார்களுள் கமார் 20% அவ்விடங்களிற் கல்வி கற்கின்றனர். என்னிக்கையில் இது 60000 ஆகும்.

தரமான சிங்களப் பாடசாலைகளில்லாத கிழக்கு மாகாணத்திற்கூட, இக்கொள்கை தனது பிரதிபலிப்பை ஏற்படுத்தி யது. 1956இலிருந்து சிங்களம் அரசு கரும மொழியான காரணத்தினால், அம்மொழி மூலக் கல்வியே பெரும் பல்வைத் தரும் எனக் கருதிய பல பெற்றோர் தமது குழந்தைகளை அக்கரைப்

பற்று, கல்முனை, மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை போன்ற நகரங்களில் அமைந்திருந்த சிங்களப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பினர். இப்பாடசாலைகள் சிலவற்றில் சிங்கள மாணவரின் தொகையே அதிகமாகவிருந்தது. ஆனால், இப்பாடசாலைகளில் திறமையான ஆசிரியர்களும், உயர்கல்வி வசதியும் இல்லாமையும்; பின்னரேற்பட்ட வன்செயல்களினால் இப்பாடசாலைகள் பாதிக்கப்பட்டமையும் அவற்றிற் கற்ற முஸ்லிம் மாணவரை நிர்க்கத்தியாக்கி விட்டன.

ஏனைய மாகாணங்களிலிருந்த முஸ்லிம் பாடசாலைகளைச் சிங்கள மொழிப் பாடசாலைகளாக மாற்றுவதோ; அல்லது அவற்றில் சிங்களப் பிரிவுகளைத் தோற்றுவிப்பதோ சாத்தியமற்றுப் போயிற்று. பெற்றோரின் விருப்பமின்மையும்; போதிய ஆசிரியர்கள் இல்லாமையும்; கல்விமான்களின் எதிர்ப்பும்; பதியுத்தின் மற்றும் போன்றோர் தமிழ் மொழியே போதனா மொழியாகவிருக்கவேண்டுமெனத் தமது கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டமையும் போன்றனவே இந்திலை மைக்குரிய காரணங்களாகும். அதனால் இன்று இலங்கையிலுள்ள 752 முஸ்லிம் பாடசாலைகளும் தமிழ் மொழி மூலப் பாடசாலைகளாகவே இயங்குகின்றன. சுமார் பத்துக்குட்பட்ட பாடசாலைகளிலேயே சிங்கள மொழிப் பிரிவுகள் உள்ளன. அவற்றிற் கற்கும் மாணவர் தொகை 1997 ஜூலை மாதத்திற் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

மாவட்டம்	தொகை
கொழும்பு	4754
கம்பஹ	221
களுத்துறை	759
கண்டி	2561
காவி	1220
குருணாகலை	206
பதுளை	08
மொத்தம்	9729

சிங்கள மொழி மூலம், முஸ்லிம் பாடசாலைகளிற் கல்வி கற்கும் மேற்கூறிய தொகை மாணவரைத் தவிர, ஏனென்றோ அனைவரும் இஸ்லாமியச் சூழல் எதுவுமற்ற பிற பாடசாலைகளிலேயே கல்வி பெறுகின்றனர். பெரும்பாலான இடங்களில் 'இஸ்லாம்' ஒரு பாடமாகப் போதிக்கப்படுவதில்லை. 'தமிழ் மொழி'யும் ஒரு பாடமாகவில்லை.

இத்தகைய மாணவர் தமக்குத் தேவையான இஸ்லாமிய சமய அறிவை எவ்வாறு பெறுகின்றனர் என்பது மிக ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு விடயமாகும்.

சமயச் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டல், நூல்களை வாசித்தல், வீட்டாரின் வழிகாட்டலில் கிரியைகளை நிறைவேற்றுதல் என்பன மூலமே சமய அறிவைப் பெற முடியும். இவையாவும் இன்றுங்கூட இந்நாட்டிலே தமிழ் மொழி மூலமே செய்யப்படுகின்றன. குத்பாப் பிரசங்கங்கள், நோன்புகால ஹதீதுக் களரிகள், பிரசார உரைகள் யாவும் தமிழ் மொழியிலே யேயுள்ளன. இந்தியாவிலிருந்து வருகின்ற நூல்கள் மட்டுமல்லாது இலங்கையில் பிரசரிக்கப்படும் நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் தமிழ் மொழியிலேயேயுள்ளன. இவற்றை வாசித்து விளங்கிக் கிரகிக்கக்கூடிய தமிழ் மொழி அறிவு சிங்களப் பாடசாலைகளிற் கற்கும் முஸ்லிம் மாணவருக்குக் கிடையாது. காலக்கிரமத்தில் இஸ்லாத்தைப் பற்றிய அடிப்படை அறிவு எதுவுமற்ற ஒரு சமுதாயப் பிரிவினர் உருவாகும் சாத்தியம் எம்மை அறியாமலே ஏற்படுவதைக் காண்கிறோம்.

இதனைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான வழியொன்றுண்டு. அதுதான் சிங்கள மொழி மூலம், இஸ்லாம் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்படுதலும், பிரசரிக்கப்படுதலுமாகும். குர்ஆன், ஹதீல், நபிகள் நாயகம் (ஸல்) வாழ்க்கை, கோட்பாடுகள், கிரியைகள், வரலாறு, கலாசாரம் பற்றிய நூல்கள் எத்தனை இதுவரை அம்மொழியில் வெளிவந்துள்ளன?

இலங்கையில் 1868 ஆம் ஆண்டிலிருந்து முஸ்லிம்களால் எழுதப்பட்ட நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. பேரு

வளையைச் சேர்ந்த ஷய்கு முஸ்தபா வலியுல்லாஹ் என்பவரின் 'மீஸான் மாலை' எனும் அறபுத்-தமிழ்க் கவிதை நூல் அவ்வாண்டில் வெளிவந்தது. 1836 இல் பிறந்த இவர் தமது 12 ஆவது வயதிற் காயல்பட்டணம் சென்று கல்வி கற்றார். இலங்கை திரும்பி, அஹமத் இப்னு முபாறக் மௌலானா வைத் தமது ஆத்மீக வழிகாட்டியாகக் கொண்டு ஆத்மீகப் பணியும், இஸ்லாமிய இலக்கியப் பணியும் மேற்கொண்டார். தமது ஆறாவது ஹஜ்ஜாப் பயணத்தின்போது 1889 இல் மக்காவில் மரணமாகி ஜன்னதுல் முஅல்லாவில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

149 கவிதைகளைக் கொண்ட இவரது மீஸான் மாலையே, இலங்கையில் பிரசரமான முதல் இஸ்லாமிய நூலாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. 'பதஹார் ரஹ்மான் பீ தர்ஜூமாஹ் தப்ஸீருல் குர்ஆன்' எனும் பெயரில் குர்ஆன் மொழிபெயர்ப்பொன்றையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். கவாஇதுல் அகாஇது; பவாரிக் குல் ஹிதாயா எனும் சட்ட விளக்க நூல்களையும்; மெய்ஞானத்துதி எனும் தமிழ்க் கவிதை நூலையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

இதே போன்று, எமது தேடவிற் கிடைத்துள்ள, முஸ்லிம் ஒருவரால் வெளியிடப்பட்ட முதலாவது சிங்கள நூல் ஹஸன் அப்துல் காதர் வாழ்மஸ்தான் என்பவருடைய 'கருணாகுரு போர்வைக்கவி' என்பதாகும். 1893இல் காலியில் பிரசரிக்கப் பட்ட 8 பக்க இந்நாலின் விலை 25 சதமாகும்.

இவற்றினத் தொடர்ந்து 1995 டிசம்பர் 31ஆம் திகதி வரை, இலங்கை முஸ்லிம்களினால் கூமார் 1500 நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் 86 மட்டுமே சிங்கள மொழி மூலமான நூல்களாகும்.

சிங்கள மொழிமூல நூல் வெளியிட்டில் இருவர் முன்னிற் கின்றனர். இருவரும் பாணந்துறையைச் சேர்ந்தவர்களே. ஒரு வர் மர்ஹாம் பேராசிரியர் அல்லாமா எம்.எம். உவைஸ். அடுத்தவர் மர்ஹாம் அல்லாஜ் ஏ.எம். சாஹால் ஹமீத் என்போராவர்.

ஊர்மனை என ஒரு காலத்தில் வழங்கப்பட்ட பாண்டுறை, ஹெனமுல்லையில் 1922 ஜூன் வரி 15இல் மஹ்முத் வெப்பை, செய்னம்பு நாச்சியார் தம்பதிகளின் ஒரே பிள்ளையாகப் பிறந்த உவைஸ், தனது ஆரம்பக் கல்வியை அவ்லூர் அரசினர் முஸ்லிம் தமிழ் பாடசாலையிற் கற்றார். தனது ஆங்கிலக் கல்வியை தக்ஸலா வித்தியாலய, பாணந்துறை சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரி என்பவற்றிற் கற்று பல்கலைக்கழகம் சென்றார். இலங்கையில் அப்போது ஒரேயொரு பல்கலைக்கழகம் கொழும்பில் மட்டுமே இருந்தது.

பிற்காலத்தில் தமிழிலும், இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்திலும் நிபுணத்துவம் அடைந்த உவைஸ், பல்கலைக்கழகம் செல்லும்வரை தமிழ்ப் பாடத்தைத் தானாகவே கற்றார். அவர் படித்த பாடசாலைகள் எதனிலும் அப்பாடம் கற்பிக்கப்படாமையே அதற்குரிய காரணமாகும். அதனால் சிங்களத்தைப் பாடசாலையிலும், தமிழைத் தானாகவும் கற்றே அவர் தேறி னார். பள்ளிப் பருவத்திலேயே அறபு, ஆங்கிலம் என்பனவற்றையும் கற்று, பல்கலைக்கழகம் செல்லும் பொழுது அறபு, தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம், பாளி எனும் மொழிகளில் நன்கு பரிச்சயமுடையவராயிருந்தார். இதுவோர் அபூர்வ திறமையாகும்..

இவரது பல்கலைக்கழகக் கல்வியில் இரு தனித்துவங்களை அவதானிக்கலாம். பல்கலைக்கழகமட்டத்தில் தமிழைக் கற்பது தரக்குறைவானது எனக் கருதப்பட்ட காலத்தில் அப்பாடத்தையே இவர் தனது சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். இவர் மட்டுமே அவ்வகுப்பில் மாணவன். அடுத்தது, சிங்களத்தை உபபாடமாகக் கொண்டமையாகும்.

1949 இல் தமிழில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற உவைஸ், தொடர்ந்து முதுமாணிப் பட்டம் பெறுவதற்கான ஆய்வில் ஈடுபட்டு 'முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு' எனும் நாவில் 200 இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆக்கங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிற்காலத்தில் 1979 இல் மதுரை காமராசர்

பல்கலைக்கழக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்துறை இருக்கைத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்ட பின்னர் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் விளைவாக 2000க்கு மேற்பட்ட அத்தகைய இலக்கியப் படைப்புகளைப் பற்றிய விபரங்களை வெளிக்கொண்டிருள்ளார். தமிழில் மட்டுமல்ல, தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல உலகப் பரப்பிலேயே இதுவொரு சாதனையாகும். கவாமி விபுலாநந்தருக்குப் பின்னர் இலங்கையிலிருந்து இந்தியப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றுக்குப் பேராசிரியராகச் சென்ற ஒரே யொருவரான உவைஸ் அப்பதவிக்குத் தான் தகுதியேயென நிறுபித்துள்ளார். இலங்கை வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கிழமூத்தேய மொழிகள் துறையின் தலைவராகவும் அதற்கு முன்னதாகக் கடமையாற்றியதுமண்டு.

திருச்சி, சென்னை, காயல்பட்டணம், கொழும்பு, கீழக்கரை எனுமிடங்களில் நடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மகாநாடுகள் அனைத்திலும் பங்கு பற்றியுள்ளார்.

பேராசிரியர் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் 45; மொழி பெயர்ப்புக்கள் 12; பதிப்பித்தலை 14; உரை நூல்கள் 3; ஆங்கிலமொழி நூல்கள் 4; ஆக மொத்தம் 78.

தீன்தமிழ்க் காவலர்; இலக்கியச் சித்தர்; பண்டித ரத்ன; கலைமாமணி; இலக்கியச் செம்மல் என்றெல்லாம் பட்டம் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்ட உவைஸாக்கு 1992 தேசிய வீரர் தினத்தன்று இந்நாட்டு அரசாங்கம் 'கலாகுரி'ப் பட்டம் வழங்கிக் கொரவித்தது. 1994இல் மூஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் ராஜாங்க அமைச்சு 'அல்லாமா' பட்டமளித்தது. இலங்கையில் இவ்வாறு அல்லாமா கொரவம் அளிக்கப்பட்ட ஒரே யொரு மூஸ்லிம் இவரேயாவார்.

பேராசிரியர் உவைஸ் வெளியிட்ட நூல்களுள் சிங்கள மொழியிலான பெறுமதிக்க சில இஸ்லாமிய நூல்களும் உள்ளன. பிரபல்யம் பெற்ற நூல்களின் மொழி பெயர்ப்புகளே அவையாகும். அவை வருமாறு:

1.	நபிநாயக சரிதய	-1971 (மூலம்: நபிகள் நாயகம் - அப்துற் றஹீம்)
2.	இஸ்லாம் யனு குமக்த	-1971 (மூலம்: செய்யத் அபுல் அலா மெளதூதி)
3.	கதாமுது-பாகம் 1	-1973 (மூலம்: அனெக்டோட்ஸ் ஒப் இஸ்லாம்)
4.	கதாமுது-பாகம் 2	-1973
5.	கதாமுது-பாகம் 3	-1974
6.	அல்குர்ஆன் அமாபிந்து	-1990 (மூலம்: தித்திக்கும் திரு மறை - அப்துல் வஹாப் சாஹிப்)

சிங்கள மொழி மூலம் இஸ்லாமிய நூல்களை வெளி
யிட்ட பிறிதொரு அறிஞர் ஏ.எம். சாகுல் ஹமீத் அவர்களா
வார், பாடசாலை அதிபராகவும், கல்வி அதிகாரியாகவும்
கட்சையாற்றிய இவரது அத்தகைய நூல்கள் வருமாறு:

1.	லமா குர்ஆன்	-1971
2.	லமா ஹதீஸ்	-1971
3.	தாஃலீமூல் ஸலாத்	-1974
4.	அல் ஹதீஸ்	-1974
5.	இஸ்லாமிய கெடியன்	-1978
6.	தாஃலீமூல் குர்ஆன்	-1981
7.	றமளான் உபவாசய, ஸக்காத் திமனாவ	-1981
8.	தெளாஹீத் - ஏகத் வய	-1986

9.	முறைம்மத் (ஸல்) துமாகே ஜீவிதய பிதக்	- 1989
10.	அல் ஹதீஸ் 1	- 1990
11.	அனுபவ கிரீம	- 1990
12.	ஊரு மஸ் தஹனம்	- 1990
13.	குறா யாஸீன்	- 1990
14.	ஷரீ அத்தய நம் குமக்த	- 1991
15.	அல்குர்ஆனயன் பிழீவு ஸ்தீரி-புருஷயோ	- 1991
16.	அல் ஹதீஸ் 2	- 1992
17.	கத்வய ஹா எதிர்வாதய	- 1992

எனினும், இஸ்லாமிய மார்க்க அறிவு எனும் சமுத்திரத் தில், இவ்விருவரது ஆக்கங்களும் இரு துளிகளோயாகும். இவற்றுடன் இன்னும் சிலரது நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

அல்குர்ஆனைப் பொறுத்தவரை இதுவரை ஒரேயொரு சிங்கள மொழி பெயர்ப்பே வெளிவந்துள்ளது. கொழும்பு சோனகர் இஸ்லாமிய கலாசார நிலையம் இப்பணியை நிறை வேற்றியிருக்கிறது.

1958 நவம்பர் இரண்டாம் திகதி மொழி பெயர்ப்புப் பணி ஆரம்பிக்கப்பட்டு, முதலில் ஒவ்வொரு ஜாஸ்வாக வெளியிடப்பட்டு, இறுதி ஜாஸ் 1985 இல் வெளியானது. இதுவொரு மகத்தான பணியாகும். ஆயினும் இது அடிக்குறிப்பு, விளக்கவுரை எதுவுமற்ற மொழிபெயர்ப்பு மட்டுமே ஆகையினாலும்; செம்மொழியில் அமைந்திருப்பதினாலும் இதனைக் கொண்டு குர்ஆனின் போதனைகளை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியுமென எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஹதீதுகளைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வருடம்தான் ஷஹீத் புஹாரியின் முதலாம் பாகம் சிங்கள மொழியில் வெளிவந்துள்ளது. இதனையும் சோனகர் இஸ்லாமிய கலாசார நிலையமே வெளியிட்டுள்ளது.

மேற்போந்தவற்றிலிருந்து ஓர் உண்மையை நாம் உணரலாம். சிங்களப் பாடசாலைகளில் சிங்கள மொழி மூலம் கல்வி கற்கும், சிங்கள மொழியை மட்டுமே எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்த முஸ்லிம் சிறார்களுக்கு இஸ்லாமிய அறிவைப் பெறுவதற்கான நூல்கள் மிக அறிதாகவேயுள்ளன. இதன் காரணமாக இஸ்லாமிய வாழ்க்கை நெறிகளிலிருந்து அவர்கள் பிறழ்ந்து செல்லக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் உண்டாகலாம்.

இதனைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான வழி, சிங்களமே போதனா மொழியாயிருக்க வேண்டுமெனக் கூறுவோரும், ஏனைய மூஸ்லிம் அறிஞர்களும், இயக்கங்களும் உடனடியாக அவசரத் திட்டமொன்றின் மூலம் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையினை விளக்கும் நூல்களை சிங்கள மொழி மூலம் வெளியிடுதலேயாகும்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் அறபுச் சொல்வளம்

1996 ஆகஸ்ட் மாதம், திருச்சியில் நடைபெற்ற
இள்ளாமிய இலக்கிய ஆய்வுக் கழக மகாநாட்டுக்குச்
சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

இவங்கை முஸ்லிம்களிடையே 'கவி' என வழங்கி வரும்
நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் பல சிறப்புத் தன்மைகளைக் கொண்
டவையாயுள்ளன.

இந்நாட்டில் வாழும் பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். ஐந்நாறு வருட ஜோப்பியர் ஆட்சியின் பின்னர் 1948ல் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர், குறிப்பாக 1956 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட தேசியத்துவ உணர்வின் விளைவாகப் பாடசாலைகளில் ஆங்கில மொழி மூலமான போதனை படிப்படியாகக் கைவிடப் பட்டது. அதன் காரணத்தினால் சிங்கள மொழி பேசும் பிரதேசங்களில் வாழுகின்ற முஸ்லிம் மாணவர்களிற் பலர் சிங்கள மொழிப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்று வருகின்ற காரணத்தினால் தமிழ் மொழியை நன்கு எழுத, வாசிக்க முடியாதுள்ளனர். இத்தகைய சிலரைத் தவிர ஏனையோர் இன்றும் தமிழ் மொழி மூலமே கல்வி கற்று வருகின்றனர். அதனால் பழம்பெருமை வாய்ந்த நாட்டுப்புறவியல் என்பது முஸ்லிம்களிடையே தமிழ்மொழி மூலமாகவே வளர்ந்து வந்து இன்றும் அம்மொழி மூலமே அறியப்படுகின்றது.

தமிழ்நூடையதும் முஸ்லிம்களுடையதும் மொழி ஒன்றாக இருப்பினும் மொழியைவிடத் தமது சமய அடிப்படைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்த காரணத்தினால் முஸ்லிம்கள்

தனித்துவமான கலாசாரப் பண்பாடுகளை வளர்த்து வந்துள்ளனர். அதனால் அவர்களின் நாட்டுப்புறவியலில் உள்ளடங்கி யுள்ள பாடல், கதைப்பாடல், பழமொழி, விடுகதை (நொடி), முதுரை, நகைச்சவைத்துணுக்கு, நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக் கங்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் என்பனவற்றில் தனித்துவம் இருப்பதைக் காண்கிறோம். இத்தனித்துவத்தை ஏற்படுத்து பவை இஸ்லாம் மதமும், அறபு மொழியும், அவற்றின் அடிப்படையிலான கலாசாரப் பாரம்பரியமுமாகும்.

அராபியக் கப்பலோட்டிகள் கீழைத்தேயக் கடற்பரப்பில் தமது வர்த்தக ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திய காலத்தில் ஏனைய நாடுகளைப் போன்று இலங்கையும் அராபிய தீபகற்பத்தோடு நேரடியான நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தது. ஹத்ர மெளத் பிராந்தியச் செல்வாக்கு இங்கெல்லாம் பரவியிருந்தது. எனினும் 15ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து போர்த்துக்கேயர், ஒல் லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோரின் வருகையோடு இத்தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து இந்நாட்டு முஸ்லிம்களின் சமயத் தொடர்புகள் தென்னிந்தியாவோடு நிலைபெற்றன.

ஆயிரம் வருடத்துக்கு மேற்பட்ட இவ்வராபிய, இஸ்லாமிய அடிப்படையிலமைந்த இலங்கை முஸ்லிம்களின் கலாசாரப் பிரதிபலிப்பை அவர்களது நாட்டார் பாடல்களிலும் காணலாம். நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் ஏட்டிலெழுதாது வாய்மொழி யாய் வழங்கி வருகின்ற காரணத்தினால் இடத்துக்கிடம் சொல் வேறுபடுவதுண்டு. அத்தகையவொரு பாடல் வருமாறு:

குஞ்சி முகமும் - உன்ற

கூர்விமுந்த மூக்கழகும்

நெற்றி இளம்பிறையும்-என்ற

நித்திரையில் தோனுதுகா.

இதே பாடல் வெவ்வேறு கிராமங்களில் வெவ்வேறு விதமாக வழங்குவதையும் காணலாம்.

வட்ட முகமும்-உன்ற
வடிவிலுயர் மூக்கமுகும்
கட்டு உடலும் என்னைக்
கனவிலயும் வாட்டுதுகா.
வட்ட மதி முகமும்
வடிவில் உயர் மூக்கும்
நெட்டையழகும்-என்ற
நித்திரையில் தோனுதுகா.

ஆயினும் முஸ்லிம் கிராமமொன்றில் செய்யப்பட்ட கள் ஆய்வின்போது, அவர்களது கலாசாரப் பின்னணிக்கேற்ப இப் பாடல் மாற்றமடைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

குஞ்சி முகமும் உன்
கூர்விமுந்த முக்காடும்
நெற்றி இளம்பிறையும் - என்ற
நித்திரையிற் தோனுதுகா.

ஒரு பெண்ணின் 'முக்கமுகு' இங்கு 'முக்காடு' அழகாக வெளிப்படுகின்றது. இக்கிராமங்களிலே வயதுவந்த பெண்கள் வெளியில் செல்லும்போது மட்டுமன்றி, வீட்டிலுங்கூட தலையை மூடி முக்காடு அணிந்தே இருப்பர். அப்பண்பாட்டினை இப்பாடலிலும் காணலாம்.

இதே போன்று இப்பிரதேசங்களில் வழங்கிவரும் தாலாட்டு, சாய்ந்தாடு, விளையாட்டு, வேடிக்கை, அன்புப் பாடல்கள், இறைகாப்பு, இறைஞ்சல், மாப்பிள்ளை வாழ்த்து, வழிநடைச்சிந்து, பொல்லடி, அம்பா, கப்பல்பாட்டு, குறாவளிக்காவியம், மழைக்காவியம், வெள்ளக்காவியம் போன்ற இன்னோரன்ன பாடல்களில் இல்லாமிய மரபினையும் அறபுச் சொல் வளத்தையும் காணகிறோம்.

அறபுச் சொற்களை நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் உபயோகிக்கும் பொழுது எத்தகைய கருத்துக் குறைவோ, ஒசை முறிவோ ஏற்படுவதில்லை. மாறாக அவை இயற்கையாகவே

அப்பாடவிற் பொருந்துவதோடு, அதே கருத்தைத் தரக்கூடிய வேறொவது தமிழ்ச்சொல்லை உபயோகிப்பதை விட வலு வான விடய அழுத்தத்தைத் தருகின்றன. ‘அழ்மாஹ்’ எனும் சொல்லுக்குச் சமமான வேறொரு சொல்லைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. அது தரும் கருத்தினை உணர்த்தவும் முடியாது. அதனால் நாட்டார் பாடலிலும் அழ்மாஹ், ரஹ்மான், கபூர் ரஹ்மான், இன்ஜீல், புர்கான், இல்லல்லாஹ், அல்ஹம்துலில் லாஹ் போன்ற வார்த்தைகள் உபயோகிக்கப்படும் பொழுது அவை தமது முழுக் கருத்தையும் தருகின்றன.

சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் சகல தாய்மாரும் தாலாட்டுப் பாடியே தமது குழந்தைகளை நித்திரையாக்கினர். தாலாட்டு, தாராட்டு, ஓலாட்டு, ஆராட்டு எனும் பல்வேறு சொற்களினாலும் அழைக்கப்பட்டு வந்த இவற்றினைப் பாடுவ தில் நடுவயதைத் தாண்டிய பெண்களே பெரும்பாலும் சிறப் புற்று விளங்கினர். மூஸ்லிம் கிராமங்களிலே முன்னிரவு நேரங்களில் அநேகமாக எல்லா வீடுகளிலும் இத்தாலாட்டி னைக் கேட்க முடியும். அத்தாலாட்டுப் பாடல்கள் அவர்களது மத, கலாசார வாழ்வினை நன்கு பிரதிபலித்தன. உதாரணத்திற் குச் சில பாடல்கள் வருமாறு:

நாயன் அமானிதத்தை
நாடியே சுஜாது செய்து
மாயன் இபுலோனை
மகள் மருட்டியே நித்திரை செய்.

மக்கா முஹம்மதுவை
மனதில் குறிப்பெடுத்து
முக்காலமுமுணர்ந்து
மகள் முத்தி தீர நித்திரைசெய்.

தீண முகந்திடுவாய்
தீணோரைக் கண்டிடுவாய்
தீனில் உதித்திடுவாய்
என் திப்பு மகள் நித்திரைசெய்.

தாலாட்டுப் பாடலோடு இயைந்த ஒன்று 'சாய்ந்தாடு' என்பதாகும். ஒரு தாய் தன் குழந்தையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு பாடும் ஒரு வகைப் பாடல் சாய்ந்தாடு எனப்படும். தானாகவே இருக்கக்கூடிய பருவத்தை எய்தாத குழந்தையை மடியில் குறுக்காக இருத்தி அப்பிள்ளையை முன்னும் பின்னு மாக அசைத்து அசைத்து இது பாடப்படும். ஓரளவு வளர்ந்து அக்குழந்தை தானாகவே இருக்க ஆரம்பித்தவுடன் தாய் தன் முன்னால் நிலத்தில் அக்குழந்தையை இருத்தி கவியைப் பாடும்போது குழந்தை தானாகவே தன் உடம்பை முன்னும் பின்னும் அசைத்து ஆடும்.

இச்சாய்ந்தாடு பாடல் முறையை உபயோகித்து அக்கறைப் பற்று முஹம்மது ஹாசீம் ஆலிம் புலவர் அழகிய கவிதை யொன்றினை இயற்றியுள்ளார். இஸ்லாத்தின் பர்ஞாகளை குழந்தைக்கு மிக அழகாக எடுத்துரைக்கிறது இப்பாடல். அவையாவை, அவற்றைப் பேணி நடப்பதனால் ஏற்படும் நன்மைகள் என்ன? பேணாதுவிடின் எவ்வாறான தீமைகள் ஏற்படும்? என்பனவற்றை இப்பாடல் கூறுகிறது. நாட்டார் இலக்கியம் எவ்வாறு செம்மொழி இலக்கியத்திற்கு வழிவகுக்கிறது என்பதற்கு இது நல்லதோர் உதாரணமாகும். ஒரு காலத்தில் இலங்கையில் கிழக்கு மாகாணக் கிராமங்களில் முஸ்லிம் பெண்கள் இப்பாடலை ஜனரஞ்சகமாகப் பாடினர்.

இஸ்லாத்துக்கு ஜந்து பர்ஞாரைத்தார் நபி
இன்னதென்றாறிவாய் மகனே
இஸ்லாமறிந்து நடவாதவன் கெட்ட
என்ன என்று சொல்லிச் சாய்ந்தாடு.

ஓராவதான கலிமாச் சஹாத்து
உரைக்கும் பொருளின் கருத்தறிந்து
நேரான ஓஸ்தாதின் சொல்லை அறிந்து நீ
நேரவழி பெற்றிடச் சாய்ந்தாடு.

இரண்டாவதாக தினம் ஜந்து நேரம்
ரஹ்மான் விதித்த தொழுகை தன்னை

சண்டாளப் பிள்ளைகளோடு நீ கூடியே
தானே விடேன் என்றே சாய்ந்தாடு.

மூன்றாவதான ஸக்காத்துப் பர்ஞ
முதலுள்ள பேர்கள் கொடாதிருந்தால்
உண்ட முதலைப் பாம்பாக்கித் தோளில்
போட்டிடுவான் என்று சாய்ந்தாடு.

நான்காவதாக ரமமூனின் நோன்பதனை
நாயன் பர்ளாக்கினான் மகனே
இயலாதவன், சிறுபிள்ளை, சபராளி
இயன்றால் பிடிக்கலாம் சாய்ந்தாடு.

ஐந்தாவதாக சக்தி பெற்றோர் மக்கா சென்று
ஹஜ்ஜா செய்யக் கடனாம் மகனே
மனமஞ்சாமல் இஸ்லாத்தின் ஐந்தையும்
ஆசையுடன் அறிய சாய்ந்தாடு.

மேற்கூறிய பாடல்களில் அறபுச் சொற்கள் தமிழ் மொழி
யோடு இரண்டற இயைந்து வருவதைக் காண்கிறோம். தமி
ழையே தமது பேசும் மொழியாகக் கொண்டிருந்த இக்கிராம
மக்கள் மிகப் பெருந்தொகையான அறபுச் சொற்களைத் தமது
பேச்சில் மிகத் தாராளமாக உபயோகித்தனர். அவ்வாறு உப
யோகிக்கும்போது எதுவிதப் பேச்சு முறிவோ, விளங்கா
நிலையோ ஏற்படுவதில்லை. மாறாக அவர்களது கருத்துக்கு
அது அதிக வலுவினையூட்டியது. அதுமட்டுமல்லாது அவர்க
ளது வாழ்க்கை முறையையும் துலாம்பரமாக எடுத்துக்காட்டி
யது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் பிரபல்யமடைந்திருந்த சமுதாய
அமைப்பு, அகன்ற குடும்ப முறையைக் கொண்டது. இன்று
வேகமாக வழக்கில் வரும் கணவன் - மனைவி - பிள்ளைகள்
மட்டுமே ஒரு குடும்பம் என்பதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது.
கணவன், மனைவி, கணவனின் குடும்பத்தார், மனைவியின்
குடும்பத்தார், பிள்ளைகளின் சம்பந்திகள் என்போரெல்லாம்

இணைந்ததே குடும்பம் என இருந்த காலம்; இவ்வாழ்க்கை முறை விவசாயப் பொருளாதார நிலைக்கு வலுவுட்டியது. ஆட்பலம் தேவைப்படும் அத்தொழிலுக்கு குடும்ப அங்கத்தினரின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு கூடுகிறதோ அவ்வளவுக்கு அது உதவியது. அதனாற்றான் உம்மா, வாப்பா, மகன், மகள் என்று மட்டுமல்லாது சாச்சி, சாச்சா, பெரியப்பா, பெரியம்மா, கலப்பாடி, சாச்சப்பா என்றெல்லாம் உறவு முறைகள் விரிந்தன.

இதேபோன்று கிராமத்தில் முக்கிய அந்தஸ்த்து அளிக்கப் பட்டோர் சமயப் பெரியார்களேயாவர். கல்யாணக் களரிகளி லும், வீட்டு விருந்துகளிலும், ஏனைய விழாக்களிலும் அவர்கள் முக்கிய இடம் பெற்றனர்.

'மாப்பிள்ளை வாழ்த்து'ப் பாடலொன்று வருமாறு:

ஆலிமு லெவ்வை மறைக்கார்மார் மோதின்

அன்பாய்ப் புடைகுழு - என் மன்னா

அன்பாய்ப் புடைகுழு - வந்து

இந்தப் பந்தவில் சந்தன அத்தர் செண்டு கமகமண...

இதேபோன்று முற்றிலும் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் மைந்த வாழ்க்கை முறையையும் அவை பிரதிபலிக்கின்றன.

நோன்பு பிடிச்சி

நிய்யத்தும் தான் கொடுத்து

பாத்திஹா ஒத

பலன் கிடைக்கும் பார் ராசா.

ஆராயம் வெள்ளி

அசரால் சாயுமட்டும்

காத்திருந்தேன் பெண்ணே - உன்ற

கதவு நிலை சாட்சி சொல்லும்.

இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே பல கதைப்பாடல்கள் வழங்கி வந்துள்ளன. அவற்றினை ஆரம்பிக்கும் பொழுதும் அல்லது நீண்ட கவித்தொடர் ஒன்றினைப் படிக்கத் தொடங்

கும் பொழுதும் 'இறைகாப்பு'ப் பாடியே தொடங்கியுள்ளனர். முஸ்லிம்கள் எந்தவொரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும் பொழுதும் இறைவனை வாழ்த்தி, அவனது பாதுகாவல் வேண்டித் தொடங்குவது வழக்கமாகும். நாட்டுப்புறக் கதைப் பாடல்களைத் தொடங்குவோரும் அவ்வாறு செய்துள்ளனர். அதற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

அல்லும்துவில்லாஹ் என்ற பெரியோனே
அலைகடலு மலைதிடலும் வாழும் றஹ்மானே
வல்லானே உன்னுடைய பெயரினைப் போற்றியே
வாவியது பொங்கினது கூற அருள்புரிவாய்.

இத்தகைய கவிகளின் மூலம் அக்காலக் கிராம மக்களிடையே இஸ்லாம் எவ்வாறு அவர்களது வாழ்க்கையின் சகல துறைகளிலும் இழையோடியுள்ளதென்பதைக் காண்கிறோம்.

அவ்வாழ்க்கை முறையின் அம்சங்களான பழக்க வழக்கங்கள், நகைகள், வெண்கலப் பாத்திரங்கள், பாய் வகைகள் என்பவையையும் கவிகள் மூலம் அறியக் கூடியதாக உள்ளன.

மச்சி மனசு மெச்ச
மதிப்பான பால் சோமன்
ஹஜ்ஜிக்கு வாங்கி வாறன்
கவலை என்ன வேறுனக்கு.

சோமன் எனப்படுவது அக்காலகட்டத்தில் பெண்கள் விரும்பி உடுக்கின்ற புடவை வகையாயிருந்துள்ளது. மாடா வண்ணச் சோமன், எள்ளுவண்ணச் சோமன், கடுகுவண்ணச் சோமன், சந்திரபடிச் சோமன், பால் சோமன், மருதழுட்டுச் சோமன், முக்கடுக்குச் சோமன், வெண்பட்டுச் சோமன், மஞ் சள்பட்டுச் சோமன், தோம்புச் சேலை, கருக்குப்புணி, சுங் கோடி, முங்கில் பட்டு, மோகினிப் பட்டு, கல்குத்தா, வத்தாவி, கறுத்தச் சேலை, அத்துராசிச் சேலை, பஞ்சவர்ணப் பட்டு என்பன அக்காலத்தில் சிறப்புப் பெற்ற சேலை வகைகளாகும். மணப்பெண்ணுக்கும் கூறைக்கும் உபயோகிக்கப்பட்ட

டவை முக்கடுக்கு, வெண்பட்டு, மஞ்சள் பட்டு சோமன்களாகும்.

அவர்களது வெண்கலப் பாத்திரங்களை எடுத்து விளம்பும் ஒரு பாடல் வருமாறு:

வட்டா படிக்கம்
வளைச்சிருந்து என்ன செய்ய-என்ற
செம்பகக் கிளி வாயாலே
சிரிச்சிருந்தாப் போதாதோ.

வட்டா, படிக்கம், சேவரக்கால், குத்துவிளக்கு, தாக்குவிளக்கு, செம்பு, செம்புக்குடம் என்பன அக்காலப் பெறுமதி மிக்க வெண்கலப் பாத்திரங்களாகும்.

அக்காலப் பெண்களின் நகைகளை எடுத்துக்கூறும் பாடல் ஒன்று வருமாறு:

காப்பெங்கே கண்டார் உன்ற
காதிலிடும் தோடுமெங்கே
மாலை பதக்கமெங்கே கண்டார்
மான்விரட்டிப் பார்வை எங்கே?

அக்காலத்தில் பெண்கள் அணிந்த நகைகள் வருமாறு:

கழுத்தில்	:	உட்கட்டு, சவுக்குமணி, தாலிக்கொடி, மணிக்கோர்வை;
காதில்	:	காதுப்பூ, அல்லுக்குத்து, வாளி, சிமிக்கி;
கையில்	:	பூட்டுக்காப்பு, முகப்பணிக்காப்பு, பூட்டுத்துறப்புக் காப்பு, கொலிசக்காப்பு, பட்டணத்துக்காப்பு, கைக்கட்டு, தாவத்துக்கொடி;
காலுக்கு	:	கால் மோதிரம், கொலிசம், தண்டை, கறணை;

கொண்டையில் : மாலைக்கொண்டைக்குத்தி, திருக்குடு, பூக்கொண்டைக்குத்தி;

மூக்கில் : மூக்குத்தி.

இவை யாவும் வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டவையாகும். இவற்றை இன்று எவரும் அணிவதில்லை. ஆயினும் தாம் ஒரு காலத்தில் பெருமையாக அணிந்த நகைகளைப் பத்திரப்ப துத்தி வைத்திருக்கும் சில வயோதிப்ப பெண்களை இன்றும் கிழக்கு மாகாணத்தில் சந்திக்கலாம்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே அவர்களுக்கேயுரிய தனித்துவமான நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் வழக்கிலிருந்ததைக் காண்கிறோம். தமது மத, கலாசாரத் தனித்துவத்தைப் பேணுவதில் அவர்கள் என்றுமே கவனமாக இருந்துள்ளனர்.

காலமாற்றத்தின் விளைவாக உலகின் ஏனைய நாடுகளில் நிகழ்வது போன்று இந்நாட்டிலும் இப்பாடல்களைப் பாடு வோர் அருகி வருகின்றனர். எனினும் இவை முற்றிலும் அழிந்து போகாது எழுத்து வடிவில் இவற்றைப் பாதுகாத்து வைக்கும் முயற்சிகளும் காலத்துக்குக் காலம் மேற்கொள்ளப் பட்டு வந்துள்ளன. எஸ்.எச்.எம்.ஜெமீல் (1995), எஸ்.முத்துமீரான் (1991) ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் (1985), எம்.சி.எம்.சுபைர் (1969) போன்றோர் இத்தகைய தொகுப்பு நால்களை ஏற்கனவே வெளியிட்டுள்ளனர்.

இ.பாலசுந்தரம் (1979), வி.சி.கந்தையா (1964), எப். எக்ஸ்.சி.நடராசா (1962), மு.ராமலிங்கம் (1951), ச.வித்தியா னந்தன் (1960, 1964) போன்றோரது தொகுப்புக்களிலும் முஸ்லிம்களுக்கே உரித்தான் சில பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. சான்றாதாரம்:

1. பாலசுந்தரம். இ, ஈழத்து நாட்டார் பாடல்கள், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1979.

2. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி (பதிப்பாசிரியர்), இலங்கைத் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல் (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1980.
3. கனிந்த காதல், ஷரிபுத்தீன் ஆ.மு., தமிழ் மன்றம், கல் ஹின்னென, 1985.
4. வித்தியானந்தன் ச, மட்டக்களப்பு நாட்டார் பாடல்கள், இலங்கைக் கலைக்கழகம், கொழும்பு, 1960.
5. சுபைர் எம்.சி.எம், கண்ணான மச்சி, திரீயெம் பப்ளி ஷர்ஸ், சென்னை, 1969.
6. ஜெமீல் எஸ்.எச்.எம்., கிராமத்து இதயம் - இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப்புறநப் பாடல்கள் - கலாசார, சமய அலுவல்கள் அமைச்சு, கொழும்பு, 1995.
(இலங்கை அரசாங்கத்தின் சாஹித்திய விருது பெற்ற நூல்)

மொழி வழி உறவு

சிறப்பு மலர், இலக்கிய விழா,
வவுனியா, 1995 பிப்ரவரி 8; ப:9, 10

மொழி என்பதற்கு பேச்சு; பேச்சு முறை; சொல் தொகுதி; இலக்கிய நடை; கருத்து வெளியிடும் முறை; சொல்லமைதி; கருத்துத் தெரிவிக்கும் குறியீட்டுத் தொகுதி எனப் பல விவர ணங்களுண்டு, ஒரு மனிதன் தனது எண்ணங்களையும், கருத்துக்களையும் வெளியிடும் சாதனம் மொழியாகும். அதே போன்று தனது கருத்து முதுசம்களை பிறசந்ததியினருக்கு விட்டுச் செல்லும் வழியும் மொழி மூலமான எழுத்தாக்கங்களாகும்.

மனித நாகரீகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே மொழியும் தோன்றி வளர்ந்துள்ளது. காலப்போக்கில் பல மொழிகள் எழுத்துருவம் பெற, ஏனைய சில இன்று வரை பேச்சுவழக்கில் மட்டுமேயுள்ளன. எமது நாட்டில் வேடுவர்களாலும், குறவர்களாலும் பேசப்படும் மொழி இன்றுவரை வரி வடிவம் அற்றதாகும்.

சமுதாயப் பண்பாட்டு விழுமியங்களை எடுத்துக் காட்டுவதில் மொழிவளமும் முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. சிறப்பான சமுகங்கள் வளமான மொழிகளைக் கொண்டுள்ளன. இருபத்தியாறே எழுத்துக்களைக் கொண்ட ஆங்கில மொழி, தன்னுள்ளே வளர்ச்சியடைந்ததோடு, பிறமொழிச் சொற்கள் பலவற்றையும் உள்வாங்கிச் செல்வமடைந்துள்ளது.

இலங்கையின் இரு மொழிகளான சிங்களமும், தமிழும் வளமானவை; நீண்ட வரலாற்றையடையவை. அத்துடன்

தமக்குள்ளே பொதுத்தன்மை பலவற்றைக் கொண்டவை. அநேக சிங்கள, தமிழ்ச் சொற்கள் ஒத்த தன்மையுடையவை. சிங்களத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டோர் தமிழையும், தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டோர் சிங்களத்தையும் கற்பது கடினமான காரியமல்ல.

அவ்வாறான நடைமுறையொன்று இந்நாட்டில் நெடுங்காலமாக இருந்து வந்துள்ளது. சில தசாப்தங்களுக்கு முன் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பாடசாலைகளில் சுயமாகவே சிங்களம் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டதுண்டு; தெற்குப் பாடசாலைகளில் தமிழ் அவ்வாறே கற்பிக்கப்பட்டது. அப்போது மொழியென்பது மக்களையும் அவர்களது கருத்துக்களையும் விளங்கிக் கொள்ளும் இணைப்புச் சாதனமாக விளங்கியது. மொழிப் பிரயோகத்தில் எவ்வித குரோதமோ, இறுக்கமோ காட்டப்படவில்லை.

இந்திலை ஏன் மாறியது? மாறிய நிலையினைச் சீர்செய்து மொழியினை ஓர் இணைப்புக் கருவியாக ஆக்க முடியாதா? 'முடியும்' என்பதற்கு இரு வழிகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாம். எமது எண்ணக் கருத்துக்களைப் பிற மொழிக் குழுவினர் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின், அவற்றினை அவர்களது மொழியிலும் கூற வேண்டும். ஐரோப்பியர் ஆட்சியின்போது இந்நாட்டிற்கு வந்த கிறிஸ்தவப் பாதுரிமார் அதனைத்தான் செய்தனர். போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த, ஆங்கிலமொழி மூலம் அவர்கள் தமது பிரச்சாரத்தைச் செய்யவில்லை; மாறாக இந்நாட்டு மொழிகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்று அவற்றின் மூலம் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தியும், நூல்களை வெளியிட்டும் மக்களைத் தம்பால் கவர்ந்தனர். எனவே இன்றைய நிலையிலும் ஓரினத்தின் மனக்குறைகளைப் பிறிதோரினம் கரிசனையுடன் நோக்க வைப்பதற்கான வழி, கேட்குமினத்துக்கு விளங்கும் மொழியில் கருத்துக்களை வெளியிடலாகும். இவ்வாறு கச்தி மிக்க ஓர் ஆயுதமாக மொழியை உபயோகிக்கலாமல்லவா?

இதனோடு தொடர்புள்ளது இலக்கியப் பரிமாற்றமாகும். ஒரு சமுதாயத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது இலக்கியமென்பர். இதனைப் பிற சமுதாயத்துக்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டுமா யின் அதன் மொழியிலும் இலக்கியம் பரிவர்த்தனை செய்யப்படல் வேண்டும். அதனாற்றான் திட்டமிட்ட முறையில் சிங்கள ஆக்கங்கள் தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் மொழி ஆக்கங்கள் சிங்களத்துக்கும் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டு, பிரசரிக்கப்படல் மிக அவசியமாகும்.

ஓ ஸுதா சீரை ஆரை இ ஸினால் முதுந வால
க ஸினாலு வேரி என்கால்தி

அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையும் அதன் பாரம்பரியமும்

பிரதம அதிதி உரை
கலை அழுதம் வெளியீட்டு விழா: 1989 டிசம்பர் 10
தினகரன்: 1990 ஜூன் 6

அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலை 1941 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் ஆம் திகதி அன்றையக் கல்வி அமைச்சர் சி.டபிள்யூ.டபிள்யூ. கண்ணங்கராவினால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. இதனை ஸ்தாபிப்பதில் முன்னின்று உழைத் தோர் அல்ஹாஜ் சேர் ராஸிக் பரீத், கேட் முதலியார் எம்.எஸ்.காரியப்பர் ஆகியோருமாவர்.

இலங்கையின் மேற்கிலும் கிழக்கிலுமாக இரு ஆசிரியர் கலாசாலைகளை முக்கியமாக மூல்லிம்களுக்கென நிறுவத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இத்தகைய முதலாவது கலாசாலையை வெலிகமையில் ஆரம்பிப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டு, 1937 ஆகஸ்ட் 31 ஆம் திகதி அரசு சபையில் அதற்கான பிரேரணையை ராஸிக் பரீத் கொண்டு வந்தார்.

இத்தீர்மானத்திற்கேற்ப, ஆரம்பப் பணிகளை மேற்கொள் வதற்காக ராஸிக் பரீதும் குழுவினரும் வெலிகமைக்குச் சென்றனர். ஆனால் திட்டத்திற்குப் போதிய ஆகரவு கிடைக்காமையாலும் ஆரம்பத்தில் நிலம் நன்கொடையளிப்பதாக வாக்குறுதி அளித்தவர் பின்வாங்கியதாலும் அம்முயற்சி தோல்வியடைந்தது. இதன் பின்னரே அஞ்சகமை, தர்கா நகரில் ஜி.எல்.எம். மஹ்முத் லெப்பை அவர்களால் வழங்கப்பட்ட நிலத்தில் மேற்குப் பகுதிக்கான ஆசிரியர் கலாசாலை நிறுவப்பட்டது.

கிழக்கிலும் இதே நிகழ்ச்சிதான் நடந்தது. அங்கு அமைய வள்ள ஆசிரியர் கலாசாலையை கல்முனையில் நிறுவுவதென முதலில் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது கரைவாகு-நிந்தலூர்ப்பற்று வன்னியனாராகக் கடமையாற்றிய கேட்ட முதலி யார் எம்.எஸ்.காரியப்பர் இதற்காக மிகவும் கரிசனையோடு உழைத்தார். கல்விக்குழுவில் அங்கம் வகித்த ராஸிக் பார்த், மட்டக்களப்பு தெற்குத் தொகுதி அரசு சபை உறுப்பினர் எஸ்.தர்மரத்தினம் என்பவர்களிடம் தனது ஆலோசனைகளை காரியப்பர் தெரிவித்தார். அவ்வாலோசனைகள் ஏற்கப்பட்டு ஆசிரியர் கலாசாலை நிறுவுவதற்கான இடமும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

தற்போது கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரி அமைந்திருக்கும் அதே இடத்திலேதான் ஆசிரியர் கலாசாலையை அமைக்கத் திட்டமிட்டு, பூர்வாங்க வேலைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

ஆயினும் உள்ளுர்க் கோஷ்டி ஒன்று இதற்குப் பலத்தெதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. இவ்விடத்திற் கட்டிட வேலைகளை அங்குராப்பணம் செய்யவெனக் கல்வி அமைச்சர் கன்னங்கர தலைமையில் வந்த கல்விக் குழுவினர் அவ்விடத்திற்குச் செல்லாமலேயே திரும்பிச் சென்றனர். சாய்ந்தமருதார்ப் பிரதே சம் ஆசிரியர் கலாசாலையை இழந்தது.

ஆசிரியர் கலாசாலைக்கெனக் கொண்டு வரப்பட்ட தளபாடங்கள் சாய்ந்தமருது அரசினர் ஆண்கள் பாடசாலையில் (அல்-ஹிலால் வித்தியாலயம்) பல மாதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் பின்னரே அவை அட்டாளைச்சேனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

கல்முனைக்கு வந்த கன்னங்கராவும், குழுவினரும் அன்றிரவு அரசு சபை உறுப்பினர் எஸ்.தர்மரத்தினத்தின் அக்கரைப் பற்று இல்லத்தில் இராப்போசன விருந்திற் கலந்து கொண்ட போதே அட்டாளைச்சேனை பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்டது.

சின்னமுகத்துவாரம் வாடிவீடு கட்டப்பட்ட பின்னர் அட்டாளைச்சேனை வாடிவீடு பூட்டிக் கிடப்பதாகவும் அதனை

ஆசிரியர் கலாசாலையாக உடனடியாக மாற்றலாமெனவும் குழவரத் தெள்ளந்தோட்டங்களே இருப்பதனால் போதிய நிலம் பெறலாமெனவும் ஆலோசிக்கப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்தே கிழக்கின் ஆசிரியர் கலாசாலை நிறுவப்படும் பாக்கியத்தை அட்டாளைச்சேண பெற்றது.

சுமார் நூறு வருடம் பழையை வாய்ந்த அவ்வாடி வீடு கலாசாலை அதிபரின் உத்தியோகபூர்வ இல்லமாக இன்று உள்ளது.

அட்டாளைச்சேண ஆசிரியர் கலாசாலையும், அனுத்கம ஆசிரியர் கலாசாலையும் ஒரே தினத்தில் - 1941 நவம்பர் 1 ஆந் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அட்டாளைச்சேண 17 மாணவர்களுடனும், அனுத்கமை 18 மாணவர்களுடனும் தமது கல்விப் பணியைத் தொடங்கினார்கள். ஆரம்பத்தில் இரண்டுமே முஸ்லிம், தமிழர் ஆண்களுக்கான கலாசாலைகளாகவிருந்தன.

1946 மே மாதத்தில் தமிழ் மாணவருக்கென மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் கலாசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து அட்டாளைச்சேணையும் அனுத்கமையும் தனியாக முஸ்லிம் ஆண்களுக்கென இயங்கத் தொடங்கினார்கள்.

முஸ்லிம் பெண்கள் தொடர்ந்தும் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலைக்கே பயிற்சிக்காகச் சென்றனர். 1954 ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து முஸ்லிம் ஆண்களுக்கென அட்டாளைச்சேணையும் முஸ்லிம் பெண்களுக்கென அனுத்கமையும் இயங்கத் தொடங்கி இன்றுவரை அவ்வாறேயுள்ளன.

இவ்வாறு ஆரம்பித்த இக்கலாசாலைகளின் வளர்ச்சியில் கலாநிதி அல்லறாஜ். பதியுத்தின் மஹ்முத் கல்வி அமைச்சராயிருந்த காலம் மிகவும் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய தொன்றாகும்.

கடந்த அரைநூற்றாண்டு காலமாக இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே மத்திய வர்க்கப் புத்திஜீவிகளை அட்டாளைச்சேண ஆசிரியர் கலாசாலையே உருவாக்கியிருக்கிறது எனக்கூறுதல் பொருந்தும். ஏனெனில் கடந்த பத்து வருடங்களா

கவே பல்கலைக்கழகம் செல்லும் முஸ்லிம் மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. அதற்கு முன்னர் இச்சமுகத்தில் கற்றோர் எனப்படுவோர் ஆசிரியராகவே இருந்தனர். தமது கல்விக் கடமை களை ஒழுங்காகச் செய்ததோடு, கிராமங்களிலே பல சங்கங்களையும் நிறுவனங்களையும் தோற்றுவித்தல்; கூட்டங்கள், விழாக்கள் நடத்துதல்; நெருக்கடியான காலகட்டங்களில் மக்களை வழிநடத்துதல் என்பனவற்றிலெல்லாம் ஆசிரியர்களும் பெரும் பங்கு வகித்துள்ளனர். நாடளாவிய ரீதியில் பரந்துள்ள அவ்வாசிரியருட் பெரும்பாலோர் இக்கலாசாலையிற் பயிற்சி பெற்று வெளியேறியோராவர்.

மத்திய வர்க்கப் புத்திஜீவிகளே சமுதாய முன்னேற்றத் தைப் பற்றிச் சிந்திப்போராவர். இச்சிந்தனைகளே செயலுருப் பெற்று சமுதாய மாற்றங்களையும் முன்னேற்றங்களையும் கொண்டு வருவனவாகும்.

இவ்வாறான பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட இக்கலாசாலை பல தசாப்தங்களாகக் 'கலை அமுதம்' சஞ்சிகையைத் தொடராக வெளியிட்டு வருவது ஒரு சாதனையாகும். என்றோ ஒரு காலத்தில் இக்கலாசாலையினதும் ஆசிரியர் சமுகத்தினதும் முஸ்லிம்களதும் கல்வி வளர்ச்சியை ஆராயப் புகுவோருக்கு மிகச் சிறந்த தகவற் சாதனங்களாக இவை அமையும்.

கன்னங்கரா அவர்கள் கல்வி அமைச்சராயிருந்த காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இக்கலாசாலைக்கு மீண்டுமோர் முறை 1952ல் உள்ளார்ட்சி அமைச்சராய் விஜயம் செய்த வேளையில் அவர் எழுதிச் சென்ற குறிப்பு வருமாறு:

"இன்று இக்கலாசாலைக்கு வருகை தந்தேன். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் கல்வி அமைச்சராயிருந்த வேளையில் பல இன்னல்களுக்கு மத்தியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்திரு வனத்தின் மாணவரிடையே சொற்பொழிவாற்ற அழைத்த மைக்காக மிக மகிழ்ச்சிரேன்.

இக்கலாசாலை மிகவும் முன்னேறி வருவதாகத் தெரிகிறது. அதன் வெற்றியையிட்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். முஸ்லிம் கல்வி வளர்ச்சியில் என்றும் மிகப் பெரிய பங்களிப்பைச் செய்யும் ஒரு ஸ்தாபனமாக இது தொடர்ந்தும் கரும மாற்ற வேண்டுமென ஆசிக்கிறேன்”.

ஸ்தாபகர்களின் நம்பிக்கையை வலுவூட்டும் இக்கலாசாலை தொடர்ந்து தனது பாரம்பரியங்களைப் பாதுகாத்து வளர்க்கும் எனும் நம்பிக்கை இதனால் மேலும் வலுப் பெறுகின்றது.

கிழக்கிலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷனும் முஸ்லிம்களின் கல்வியும்

இராமகிருஷ்ண மிஷன்

நூற்றாண்டு விழா ஞாபகாரத்த மலர்,

கல்முனை, 1997 செப்டம்பர் 2;ப: 24-26

இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் சேவைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது முதலில் மனதில் தோன்றுவது சவாமி விபுலாநந்தரும் அவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகள், மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயம், கல்வடி உப்போடை சிறுவர் இல்லம், காரை தீவு சாரதா சிறுமிகள் இல்லம் என்பனவாகும். இவ் இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளும் குறிப்பாக சிவானந்தா வித்தி யாலயமும் முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை புரிந்திருக்கின்றன.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் பதவியைத் துறந்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் பதவியைத் தொறுப்பேற்ற வேளையில் இரு முஸ்லிம்கள் சவாமியின் மாணவர்களாயினர். ஒருவர் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பிதா மகனான அல்லாமா பேராசிரியர் எம்.எம் உவைஸ் அவர்களாவார். அடுத்தவர், தலைசிறந்த தமிழ் அறிஞராகவும் நூல்கவியர் துறையில் துறைபோகக் கற்றவராகவும் இன்று திகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எஸ்.எம். கமால்தீன் அவர்களாவார்.

இதற்கு முன்னர் கிழக்கு மாகாணத்தில் சவாமி அவர்கள் கல்வித் தொண்டில் முழுமையாக ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில்

ஒரு முஸ்லிம் பெரியார் அவரது ஆப்த நண்பராகவும் இன்னொருவர் அவரது பிரிய மாணவனாகவும் இருந்துள்ளனர்.

சாய்ந்தமருதுவைச் சேர்ந்த முத்தலிபு வைத்தியரே அவரது நண்பராவார். சுவாமியும் அவரும் 1892 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர்கள். இளமைப் பிராயத்தில் இருந்தே நண்பர்கள். மயில்வாகனார் பிரபோத சைத்தன்யர் ஆகி சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆன பின்னர் தமது பிறந்தகமான காரைதீவுக்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு. அவர் வரும் வேளைகளில் இராமகிருஷ்ண சங்கம நடத்திய சாரதா வித்தியாலயத்துக்கு அருகிலுள்ள அநாதைகள் இல்லக் கட்டிடத்தின் ஓர் அறையில் தங்கி இருப்பார். அவ்வாறு அவர் அங்கு தங்கி இருக்கும் வேளைகளில் அவரது தங்கச்சியின் மகளான கண்ணம்மா அவரது நலன்களைக் கவனித்துக் கொள்வார். இவ்வாறான வேளைகளில் முத்தலிபு வைத்தியர் சுவாமியைக் காணச் சென்று பலமணி நேரங்கள் மிக அந்நியோன்யமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்.

இந்நெருக்கத்தின் காரணமாகவே முத்தலிபு வைத்தியரின் பிள்ளைகளும் பேரப் பிள்ளைகளும் காரைதீவு இராமகிருஷ்ண மிஷன் பெண் பாடசாலையிலும் ஆண் பாடசாலையிலும் கல்வி கற்றனர். இவர்கள் மட்டுமன்றி சாய்ந்தமருதுவைச் சேர்ந்த அநேக பிள்ளைகள் இவ்விரு பாடசாலைகளிலும் கல்வி கற்றனர். சாரதா வித்தியாலயம் என அழைக்கப்பட்ட பெண் பாடசாலையில் தலைமை ஆசிரியையாக சுவாமியின் மருமகளான சாரதா அக்கா கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். மற்றொரு மருமகளான கண்ணம்மா அக்காவும் அங்கு ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றினார்.

முத்தலிபு வைத்தியரின் பேரர்கள் காரைதீவு இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலையில் படித்தனர். அவ்வாறு படித்தவர்களுள் ஒருவர் பின்னர் நிந்தலூர் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக நியமனம் பெற்ற பொழுது தான் முதலாவது விஜயம் செய்யும் பாடசாலை தமக்கு ஆரம்பக் கல்வி வழங்கிய இடமாக இருக்க

வேண்டும் எனத் தீர்மானித்து காரைதீவு இராமகிருஷ்ண சங்க ஆண்கள் பாடசாலைக்கே முதன்முதல் விஜயம் செய்தார்.

இதேபோன்று முத்தலிபு வைத்தியரின் மகனான அப்துல் மஜீத் என்பவர் தனது இடைநிலைக் கல்வியை முழுமையாக மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயத்திலேயே பெற்றார்.

இந்நாட்டின் முதுபெரும் புலவராகத் திகழும் மருத முனையைச் சேர்ந்த புலவர்மணி அல்ஹாஜ் ஆ.மு. ஷரிபுத்தின் அவர்கள் கல்முனையில் சுவாமி நடத்திய மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வகுப்பில் மாணவனாகப் படிக்கும் பேறுபெற்றார். அவ்வாறு பாடங்கேட்டபோது சுவாமி ஒரு நாள் “நீ பிற்காலத் தில் ஒரு பெரும் புலவனாகத் திகழ்வாய்” என வாழ்த்துக்கூறி ஆசி வழங்கியதைப் புலவர்மணி இன்றும் நினைவு கூர்கிறார்.

1950 களில் இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்றால் சீராப்புரா னம், மஸ்தான் சாஹிபு பாடல்கள் இரண்டுமே என்றிருந்த நிலைமை மாறி, இன்று இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்றால் ஈராயிரத்து ஐநூற்றுக்கு மேற்பட்டவை உள்ளன என்பதை உலகுக்குக் காட்டிய உவைஸை உருவாக்கி விட்டவர் விபுலா நந்த அடிகளே ஆவார். எம்.எம். உவைஸ் இலங்கைப் பல்க லைக் கழகத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டவுடன் தமிழ், சிங்க ளம், அறபு ஆகிய மூன்று மொழிகளையும் தமது பாடங்களா கக் கற்க விரும்பினார். ஆயினும் பல்கலைக்கழக நேரகுசி இதற்குத் தடையாயமெந்தது. அதனால் அறபு மொழியைக் கற்க முடியவில்லை. தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிக ஞம் ஒரே பாடவேளையில் நடைபெற்ற காரணத்தினால் அங்கும் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. இதனை சுவாமி அவர்களே தீர்த்து வைத்தார். முதலாம் ஆண்டு மாணவர்களுக்குத் தமி ழும், சிங்களமும் நடைபெறுகின்ற பாடவேளையில் அவர் சிங்கள விரிவுரைகளுக்குச் செல்லவாம் எனவும், அக்காலை யில் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த தமிழ் டிப்ளோமா வகுப்பில் தமிழைக் கற்க வேண்டும் என்றும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இவ்வனுமதியைப் பெற்றுக் கொடுத்தவர் சுவாமியே ஆவார். இந்நன்றிக் கடனுக்காகவே

உவைஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழை சுவாமி விபுலாநந்தரின் கீழ் படிப்பதற்குத் தீர்மானித்தார். ஆயினும் 1947 ஆம் ஆண்டு விபுலாநந்த அடிகளார் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தமை உவை ஸாக்கு ஒரு பேரிழப்பே. ஒரு நண்பரின், வழிகாட்டியின், ஆலோசகரின், தத்துவ ஞானியின் தன்னலமற்ற ஆகரவு உவை ஸாக்கு அற்றுப் போய்விட்டது. இருப்பினும் தம்மை இஸ்லா மியத் தமிழ் அறிஞராக ஆக்கி விட்டவர் அடிகளாரே என அல்லாமா உவைஸ் எண்ணற்ற இடங்களில் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் சுவாமியிடம் கற்ற இன்னொரு மாணவன் அல்ஹாஜ் எஸ்.எம். கமால்தீன் ஆவார்.

இலங்கையின் முதல் முஸ்லிம் சிவில் சேவையாளராக வாழ்வினை ஆரம்பித்து, பின்னர் கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூ ரியின் அதிபராகக் கல்விப் பணிபுரிந்த ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் அவர்களும் தமது கல்விக் கொள்கைகளை உருவாக்குவதில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆளுகைக்கும் உட்பட்டிருக்கிறார் என்பதைத் தமது கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்கட் டெரயில் அஸீஸ் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"நான் 1942-43 ஆம் ஆண்டுகளில் கல்முனை உதவி அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய வேளையில் சுவாமி விபுலாநந்தரோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. சிறிது காலம் கல்முனையில் இருந்து சில மைல் கள் தூரத்திலுள்ள தனது ஊரான காரைதீவில் அவர் தங்கி இருந்தார். பின்னர் 1944இல் கண்டி உதவி அரசாங்க அதிபரின் உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலமான 'மௌனன்ட் எயிறி' எனும் வீட்டில் என்னுடன் பன்னிரெண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்தார். இவ்வேளையில் அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பதவியைத் துறந்து, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் பதவியை ஏற்றிருந்தார். இப்பண்ணிரு நாட்களும் சுவாமி விபுலாநந்தரை மிக அந்தி யோன்யமாக அறிய முடிந்தது. அநேக விடயங்களையிட்டு மனந் திறந்து உரையாடினோம். பிற்காலத்தில் இலங்கை

முஸ்லிம் கல்விச் சுகாய நிதியை ஆரம்பித்துத் தளராது நடாத் திச் செல்வதற்கும், கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரி அதிபர் பதவியை ஏற்று நடாத்துவதற்கும் இக்கலந்துரையாடவின் போது நான் உருவாக்கிய கருத்துக்கள் துணையாக இருந்தன. அரபு-தமிழ் அகராதி ஒன்றின் தேவையை வற்புறுத்தியும் அதை ஆக்குவதற்குத் தான் உதவி அளிக்க முடியும் என்றும் கூறினார். மட்டக்களப்புப் பிரதேச முஸ்லிம்களிடையே வழக் கில் இருந்து வரும் நாட்டார் பாடல்களின் சிறப்புத் தன்மைகளையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார். கிழக்கு மாகாணத்தைப் பற்றிய அவரது அறிவையும், அனுபவத்தையும் கொண்டு, அப்பகுதி மக்களுக்கு மத, இன, சாதி வேறுபாடுகளின்றித் தத்தமது சமய முன்னேற்றத்திற்கும், கல்வி வளர்ச்சிக்கும், சமுதாய எழுச்சிக்குமான அவசர உதவிகள் தேவைப்படுகின்றன எனக் கருதினார். இதற்கான தலைமைத்துவம் கல்வி அறிவுள்ளா, சமயப்பற்றுள்ளா, தூய மனமுடையவர்களிடமிருந்தே வர முடியும் என நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்."

இவை எல்லாவற்றையும் விட, இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலப்பகுதியில் முஸ்லிம்களின் கல்விக்கு மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயம் பெரும் பங்காற்றியுள்ளது.

சிவானந்தா வித்தியாலயம் 1929 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மட்டக்களப்பு நகரைவிட்டு ஒதுக்குப் புறமாகக் காடு மண்டிக் கிடந்த ஒரு பிரதேசத்தில் இப்பாடசாலையை சுவாமி ஆரம்பிப் பதற்கான காரணத்தைப் பின்னர் ஒரு காலத்தில் இக்கல்லூரி யின் அதிபராகக் கடமையாற்றிய கே.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமது கட்டுரை ஒன்றில் மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். அங்கு ஆரம்பிக்கப்படும் பாடசாலை மட்டக்களப்பு நகரத்தாருக்கு மட்டும் உபயோகப்படாது அருகேயுள்ள முற்றுமுழுக்க முஸ்லிம்களைக் கொண்ட காத்தான்குடிக்கும் உதவுதல் வேண்டும்; அது மட்டுமல்லாது முதாரில் இருந்து பொத்துவில் ஈராக உள்ள எல்லா முஸ்லிம்களுக்கும், ஊவாவிலுள்ள சிங்களவர்களுக்கும் அது உதவுதல் வேண்டும் என்றே சுவாமி ஆசைப்பட்டார்.

அவரது ஆசை வீண்போகவில்லை. ஒரு காலத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தின் எல்லா முஸ்லிம் கிராமங்களில் இருந்தும் பெருந்தொகை மாணவர் சிவானந்தா வித்தியாலயத்தின் விடுதியில் தங்கியிருந்தே கல்வி கற்றனர். அங்கு றம்மான் காலத்தில் நோன்பு நோற்பதற்கான ஏற்பாடுகள் சுவாமியினால் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. இல்லாமும் ஒரு கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. இதேபோன்று சிங்களமும் பெளத்தமும் கற்பிப்பதற்கும் ஓர் ஆசிரியரையும் ஒரு பிக்குவையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார் சுவாமி.

இவ்வேளையில்தான் சிவானந்தா விடுதியில் ஐந்து அப்துல் மஜீதுகள் சமகாலத்தில் கல்வி கற்றனர். அவர்களை இனங்கண்டு கொள்வதற்காகப் பட்டப்பெயர்களும் சூட்டப் பட்டிருந்தன. முத்தலிபு வைத்தியரின் மகன் அப்துல் மஜீது பிற்காலத்தில் சட்டத்தரணியாகக் கடமையாற்றினார். அடுத்த வர் பொத்துவில், சம்மாந்துறைத் தொகுதிகளில் 30 வருடங்களுக்கு மேல் தொடர்ச்சியாக நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் பல வருடங்கள் பிரதியமைச்சராகவும் கடமையாற்றிய அல்லூஜ் எம்.ஏ.அப்துல் மஜீது ஆவார். மூன்றாமவர் சாய்ந்தமருது வைச் சேர்ந்தவரும், பொத்துவில் தொகுதி முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும் பிரதியமைச்சருமான முதலியார் எம்.எம். இப்ராஹீம் அவர்களின் மருமகனும், அட்டாளைச்சேனை கிழக்கிலங்கை அறபுக் கல்லூரியின் ஆயுத்காலத் தலைவருமான அல்லூஜ் பஸீல் ஏ.மஜீத் ஆவார். அவரது சகோதரரும் உள்ளூராட்சி உதவி ஆணையாளராகவும், கல்முனை காசியாக வும் கடமையாற்றிய அல்லூஜ் அப்துல் மஜீது நான்காவது ஆளாவார். ஐந்தாமவர் பொத்துவில் தொகுதி முன்னநாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எம்.ஐ.அப்துல் மஜீது ஆவார். முதூர் தொகுதி நாடாளுமன்ற அங்கத்தவராகவும், பிரதி அமைச்சராக வும் கடமையாற்றிய ஏ.எல். அப்துல் மஜீத் அவர்களும் இவ்வித்தியாலயத்திற் கற்றவரேயாவார்.

இவர்களைப் போன்று இப்பிரதேசத்தின் வேறு பலரும் இங்கு கல்வி கற்றவர்களே ஆவர்.

எனவே, கிழக்கு மாகாணத்தின் மூஸ்லிம் கிராமங்களிலே மகா வித்தியாலயங்களை ஆரம்பிப்பதற்கு முற்பட்ட காலப் பகுதியில் அக்கிராமங்களில் இருந்து ஆங்கிலக் கல்வி பெற விரும்புவர்கள் மட்டக்களப்பு நகரத்திலும், கல்முனையிலும் அமைந்திருந்த மிஷனரிப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர். இதே காலப்பரப்பிலேதான் கல்லடி உப்போடையில் கவாமி விபுலாநந்தரினால் சிவானந்தா வித்தியாலயம் ஆரம்பிக்கப் பட்டு வடக்கே முதூரில் இருந்து தெற்கே பொத்துவில் ஈறாக வள்ள பெருந்தொகையான மூஸ்லிம் மாணவர்கள் அங்கு சென்று கல்வி கற்றனர். எனவே, 20 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் கிழக்கு மாகாண மூஸ்லிம்களிடையே ஆங்கிலக் கல்வி பெற்றோரினை உருவாக்குவதில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகள் ஆற்றிய பணி என்றும் நினைவு கூறத்தக்கது.

கல்முனை மாவட்டத்தின் கல்வி வளர்ச்சி

1997 ஆகஸ்ட்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தற்போதைய கல்முனை, அம்பாறை கல்வி மாவட்டங்களையும் உள்ளடக்கிய தான் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் இருந்த பாடசாலைகளில் சிறியதொரு தொகை மூஸ்லிம் மாணவர்களே கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

1918 ஆம் ஆண்டையப் புள்ளிவிபரங்களின்படி இம் மாவட்டத்தில் 128 கிறிஸ்தவ மிஷனரிப் பாடசாலைகளும் 10 இந்துப் பாடசாலைகளும் 8 அரசினர் பாடசாலைகளும் இருந்தன. எட்டு அரசினர் பாடசாலைகளும் இறக்காமம், அட்டாளைச்சேனை, சம்மாந்துறை, சாய்ந்தமருது, மருதமுனை, காத்தான்குடி, ஏறாவூர், ஒட்டமாவடி ஆகிய மூஸ்லிம் கிராமங்களிலேயே அமைந்திருந்தன. ஏனைய கிராமங்களில் மிஷனரிப் பாடசாலைகள் போதியளவு இருந்த காரணத்தினால், அரசாங்கப் பாடசாலைகளை அங்கு திறக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. மிஷனரிப் பாடசாலைகள் இல்லாத மூஸ்லிம் கிராமங்களிலேயே அரசாங்கப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்த போதிலும், அவற்றிற்குச் சென்ற மூஸ்லிம் மாணவர்களின் தொகை மிகக் குறைவாகவேயிருந்தது. மிஷனரிப் பாடசாலைகளுக்கும் அவர்கள் மிக அரிதாகவே சென்றனர்.

நாடளாவிய ரீதியிலும் மூஸ்லிம்களின் கல்வி நிலையில் இதைவிடப் பாரிய வித்தியாசம் காணப்படவில்லை.

காலக்கிரமத்தில் பாடசாலை செல்லும் மாணவர் தொகை அதிகரித்த போதிலும் பெருந்தொகையானார் இடைநடுவிற் படிப்பைக் கைவிட்டு விவசாய, மீன்பிடி, சிறுகைத் தொழில் துறைகளில் ஈடுபட்டனர். மிகச் சிலரே எஸ்.எஸ்.சி. வரையும் கற்று ஆசிரியர்களாகவும், இலிகிதர்களாகவும் தொழில் பெற்றனர். உயர்கல்வி பெற்று பல்கலைக்கழகம் சென்றோரினதும், தொழில்நுட்பத் துறைகளில் ஈடுபட்டோரினதும் தொகை அரிதாகவேயிருந்தது.

1961 ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 37 மாணவர்களும் கொழுப்பு பல்கலைக்கழகத்தில் 47 பேருமாக மொத்தம் 84 மாணவர்களே மூஸ்விம்களாக இருந்தனர். இவர்களுள் 9 பேர் மட்டுமே பெண்கள். மொத்தப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தொகையில் மூஸ்விம்கள் 1.8% வீதமேயாகும்.

1975 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே இந்திலையில் மாற்றம் ஏற்படுவதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. இம்மாற்றத்தின் முன்னோடியாக கல்முனைப் பிரதேசம் திகழ்கிறது.

இம்மாவட்டத்தின் மூஸ்விம் பாடசாலையொன்றிலி ருந்து பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பீட்டத்திற்கு முதலாவது மாணவர் 1964 இல் பிரவேசித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து பொறியியல், பெளதீக பீடங்களுக்கு 1975 இலும்; மருத்துவ, உயிரியல் பீடங்களுக்கு 1976 இலும் மாணவர்கள் அனுமதி பெற்றனர். அன்றிலிருந்து இன்று வரை பொத்துவில் மூஸ்விம் ம.வி., அக்கரைப்பற்று தேசியக் கல்லூரி, அட்டாளைச்சேணை தேசியக் கல்லூரி, நிந்தலூர் அல்அஷ்றக் தேசியக் கல்லூரி, சம்மாந்துறை தேசியக் கல்லூரி, கல்முனை ஸாலூரிரா தேசியக் கல்லூரி, கல்முனை மஹ்முத் மகளிர் கல்லூரி, மருதமுனை அல் மனார் மத்திய கல்லூரி, மருதமுனை ஷம்ஸ் மத்திய கல்லூரி, நற்பிட்டிமுனை அல் அக்ஸா ம.வி. என்பனவற்றின் மூலம் சுமார் 1800 மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்றுள்ளனர்.

எனினும், இவ்வளர்ச்சி சடுதியாக ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்கள் என்போரின் முயற்சி யோடு மாணவர்கள் உயர் கல்வியில் காட்டிய அக்கறையின் வெளிப்பாடேயாகும்.

1950 களில் கல்முனைப் பிரதேசத்தின் முஸ்லிம் கிராமங்களிலே கல்வி பற்றிய அக்கறை மலரத் தொடங்கியது. அதற்கு முற்பட்ட தசாப்தங்களில் உயர்கல்வி அளிக்க விரும்பிய வசதி படைத்த பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளை கொழும்பு ஸாஹிரா வுக்கு அனுப்பினர். சிலர் யாழ்ப்பாணம் சென்றனர். ஏனை யோர் மட்டக்களப்பிலும் கல்முனை நகரத்திலும் அமைந்தி ருந்த மிஷனரிப் பாடசாலைகளை நாடினர். இவர்கள் அனைவரும் ஆங்கில மொழி மூலக் கல்வியைப் பெற்றுத் தமது எதிர்கால வாழ்க்கையை வளம்படுத்தும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர்.

எஞ்சியோர் தத்தம் கிராமங்களில் அமைந்திருந்த சுய பாஷா பாடசாலைகளில் கல்வி கற்று, சிலர் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களாகவும் ஏனையோர் இடையிற் படிப்பைக் கைவிட்டு விவசாயிகளாகவும் தொழிலாளர்களாகவும் சிறு வர்த்தகர்களாகவும் தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர்.

1945-50 காலப்பரப்பில் அக்கறைப்பற்று, நி�ந்தலூர், சம்மாந் துறை, சாய்ந்தமருது ஆகிய ஊர்களில் ஆங்கில கனிஷ்ட் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பினை வழங்குவதற்காகவே இப்பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. ஆயினும் சில வருடங்களுள் அவை ஆங்கில மொழியைக் கைவிட்டுத் தமிழ் மொழி மூலமான போதனைக்கு மாறின. எனினும் இப்பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டமையே அக்கிராமங்களினதும் அயல் கிராமங்களினதும் கல்வி வளர்ச்சியின் ஆரம்பம் எனலாம். 1956 இல் இருந்து ஆசிரியர் நியமனங்கள் வழங்குவதில் தாராளக்

கொள்கையை அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கியதுடன் இப்பாடசாலைகள் மூலம் எஸ்.எஸ்.சி. பரிட்சையில் சித்திய டைந்தோரும் ஆசிரியராக வர ஆரம்பித்தனர். அதுமட்டுமல்லாது காலக்கிரமத்தில் இப்பாடசாலைகள் வளர்ச்சியடைந்து உயர்ந்தினாலையை அடைந்தன. இவற்றில் கற்று ஆசிரியர்களான வர்களே அப்பிரதேசங்களின் புத்தில்லிகளாக மாறி அடுத்த டுத்த தலைமுறையினர் பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு உந்துசக்கியாகவும் திகழ்ந்தனர்.

இம்மாற்றத்தின் விளைவுகளை 1970, 80 களில் காண்கி ரோம். இப்பாடசாலைகளிலிருந்து பெருந்தொகை மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் செல்ல ஆரம்பித்தனர். மூஸ்லிம் மாணவர்கள் மட்டுமல்லாது தமிழ் மாணவர்கள் கூட இப்பாடசாலைகளை நாடிவர ஆரம்பித்தனர். இன், மத பேதமின்றி அம்மாணவரை உள்வாங்கி அவர்களின் உயர்கல்விக்கும் இப்பாடசாலைகள் உதவியமை என்றும் நினைவு கூரத்தக்கதாகும். 1970 - 80 தசாப்தங்களில் மூஸ்லிம் பாடசாலைகளின் ஜி.சி.ஏ. உயர்வகுப்புக்களில் மூஸ்லிம் மாணவர்களும், தமிழ் மாணவர்களும் சரிசம தொகையாகக் கற்ற சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. இப்பாடசாலைகளிலே உயர்தர வகுப்புக்களில் பட்டதாரி ஆசிரியர்களான தமிழர்கள் ஆற்றிய சேவையும் நினைவு கூரப்பட வேண்டியதாகும்.

இது தொடர்பாக, கல்முனை மாவட்ட அதிபர்கள் சங்கம் ஆற்றிய, ஆற்றி வரும் சேவையும் தனது பங்களிப்பை வழங்கி யுள்ளது. 1976 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இவ்வயர்தரப் பாடசாலைகள் அதிபர் சங்கம் பொதுப் பரிட்சைகளை நடத்துவதன் மூலமும், பாடசாலை நூலுகங்களுக்கு உதவுவதன் மூலமும் தமது பணியை ஆரம்பித்தது. அதனைத் தொடர்ந்து இவ்வதிபர் சங்கம் நடத்திய வார இறுதி விஞ்ஞான வகுப்புக்களே பல்கலைக்கழக அனுமதியில் பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டுவர உதவின.

இக்காலப்பரப்பில் தேசிய மட்டத்திலும் முஸ்லிம்களின் கல்வி நிலையில் ஒரு வளர்ச்சியைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. கலாநிதி பதியுத்தின் மற்றும் 1960 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 23 ஆம் திங்கியில் இருந்து 1963 மே 28 ஆந் திங்கி வரையும், பின்னர் 1970 இல் இருந்து 1977 வரையும் கல்வி அமைச்சராயிருந்து ஆற்றிய பணி முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் மிக முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. சனத்தொகை விகிதாசாரத்து வான் ஆசிரியர் நியமனங்கள்; முஸ்லிம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளில் விசேட பாட நெறிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டமை; அறபு ஆசிரியர் நியமன அதிகரிப்பு; அறபு, இஸ்லாமிய இலக்கியத்திற்கான தனிப்பாடத்திட்டம்; பாடசாலைகளின் தொகை அதிகரிப்பு; அவற்றின் தரம் உயர்வு; மாவட்டக் கோட்டா அடிப்படையிலான பல்கலைக்கழக அனுமதி; கல்வி நிருவாக சேவையிற் கணிசமான தொகை முஸ்லிம்கள் சேர்க் கப்பட்டமை; பெண்களுக்கெனத் தனியான பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டமை என்பன முஸ்லிம்களின் தேசிய ரீதியிலான கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுத்தன. அவற்றின் பயனைக் கல்முனை மாவட்டமும் பெற்றுக் கொண்டது.

பொன்விழாக் காணும் கல்முனை ஸாஹிறா

தினகரன், 1998 நவம்பர் 16

கல்முனைக்குடி - சாய்ந்தமருது ஆகிய ஊர்களுக்கிடையிலான எல்லை வீதி கிழக்குப் புறமாக வங்காள விரிகுடாக் கடற்கரையில் முடிவடைகிறது.

அக்கடற்கரையிலே ஜம்பது வருடங்களுக்கு முன் சாய்ந்த மருதூர்ப்புறமாக பரந்தவொரு பொட்டல் வெளி இருந்தது.

அடம்பன் கொடியும், இராவண மீசையும் நிரம்பப் பெற்ற அப்பொட்டல் வெளியின் குடிமனை எல்லையில் ஓர் ஒலைக் கொட்டில் 1949 ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வோலைக் கொட்டில்தான் சாய்ந்தமருது அரசினர் கனிஷ்ட ஆங்கிலப் பாடசாலை எனும் நாமம் பெற்றது. இன்றைய கல்முனை ஸாஹிறா தேசியக் கல்லூரியின் ஆரம்பத் தோற்றம் இதுதான்.

இலவசக் கல்வி:

சி.டபிள்யூ. டபிள்யூ. கண்ணங்கராவின் இலவசக் கல்வித் திட்டம் அமுலாகத் தொடங்கியதும், நாடளாவிய ரீதியில் மத்திய கல்லூரிகளும், ஏனைய பாடசாலைகளும் பல்கிப் பெருகின. இலங்கையின் தென்கிழக்கிலும் ஆங்கிலக் கல்வி யைப் போதிப்பதற்கான கனிஷ்ட பாடசாலைகள் நிறுவுதல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கேட் முதலியார் எம்.எஸ்.காரியப்பரும் அச்சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன்படுத்தினார்.

1921 ஆம் ஆண்டில் வன்னியனராகப் பதவியேற்ற காலத்திலிருந்தே மட்டக்களப்புத் தென் பிரதேசத்தின் பொருளாதார, சமூக, கல்வி வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறை செலுத்தி உழைத்த வர்மாப்பெட்டி (மஹாப்பிட்டி) வன்னியனார் எனச் செல்லமாகப் பிரபல்யமான எம்.எஸ்.காரியப்பர் ஆவார்.

மேலே கூறப்பட்ட கடற்கரையை அண்டிய இடத்திலேயே ஆசிரியர் கலாசாலையொன்றை நிறுவுவதற்கான முயற்சிகளை அவர் மேற்கொண்டார். ஆயினும் அத்திட்டம் கைவிடப்பட்டு, ஆசிரியர் கலாசாலை அட்டாளைச்சேனையில் நிறுவப்பட்டதானது, ஊருக்கு நல்லதாகப் போயிற்று. ஆசிரியர் கலாசாலை நிறுவப்பட்டிருந்தால், ஊருக்கு எவ்வித நேரடிப் பயணையும் அது விளைவித்திருக்காது. அதற்குப் பதிலாகப் பாடசாலை நிறுவப்பட்டதனால், இன்று பதினேராயிரத்துக்கும் மேற்பட்டோர் இங்கு கல்வி கற்று உயர்ந்து வாழ்வாங்குவாழ்கின்றனர்.

கனிஷ்ட பாடசாலை:

1949 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 16 ஆம் திகதி சாய்ந்த மருது அரசினர் கனிஷ்ட ஆங்கிலப் பாடசாலை ஆரம்பமானது. அதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர், அக்டோபர் 25 ஆம் திகதி கட்டிடத்திற்கான கால் நாட்டப்பட்டது. இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் உள்துறை உதவியமைச்சராயிருந்த கேட்ட முதலியார் எம்.எஸ்.காரியப்பர் தனது சொந்த நிலத்திலிருந்து அன்பளிப்புச் செய்த பகுதியில், அவரது தலைமையில் நடைபெற்ற விழாவில், தொழிலமைச்சர் அல்லூஜ் ரீ.பி. ஜாயா கால்கோள் விழாவிற் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து முதற் காலை நாட்டினார்.

ஆறாம் வகுப்பிலிருந்தே வகுப்புக்கள் ஆரம்பமாகின. முதல் நாள் 4 மாணவர் அனுமதிக்கப்பட்டனர். எம்.எஸ்.எம். முகையதீன், எம்.மீராசாஹிப், ஐ.சேகு இஸ்மாயில், எச்.அப்துல் கபூர் ஆகியோரே அவர்களாவர்.

முதலாவது சேர்ந்த மாணவரான எம்.எல்.எம். முகைய தீன் அந்திகழ்ச்சியைப் பின்வருமாறு கட்டுரையொன்றிற் குறிப் பிடிக்கிறார்: “1949 ஆம் ஆண்டு கல்முனைக்குடி அரசினர் ஆண்கள் பாடசாலையில் ஆறாம் வகுப்பில் கற்றுக் கொண்டிருந்தேன். சாய்ந்தமருதுவில் களிஷ்ட பாடசாலையொன்று ஆரம்பித்துள்ளார்கள்; இனிமேல் அங்கு சென்றுதான் படிக்க வேண்டுமென்றார்கள். தயக்கக்கூடிய அங்கு சென்றேன். என்னுடன் மூன்று சகோதரர்கள் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

பாடசாலையின் முன் இன்னும் சிலர் நிற்பதைப் பார்த்தேன். அங்கு நின்ற பிரமுகர்கள் எங்களை அணியாக நிற்குமாறு சொன்னார்கள். முதலில் எனது கையில் இருந்த விடுகைப் பத்திரத்தை வாங்கிப் பதிந்தார்கள்.

ஒர் ஓலைக்குடிசைக்குள் இருந்து பாடங்களைப் படித்தோம். இரு நேரமும் பாடசாலை நடக்கும். எந்தவிதமான வசதிகளும் இருக்கவில்லை. 1952 வரை ஆங்கில மொழி மூலம்தான் கல்வி கற்றோம். அவ்வருடம் நடைபெற்ற எட்டாம் வகுப்புப் பரிட்சைக்கு 11 பேர் தோற்றி அனைவரும் சித்தியடைந்தோம்.

1953 ஆம் ஆண்டு ஆங்கில மொழி மூலம் கற்ற எங்களை தமிழ் மொழிக்கு மாற்றினார்கள். அவ்வருடம் எஸ்.எஸ்.எஸி. பரிட்சை எடுத்தவர்களுள் 4 பேர் சித்தி அடைந்தனர். 4 பேர் நூன் சித்தி. ஒருவர் மட்டும் சித்தியடையவில்லை.”

பாடசாலை தொடங்கிய அன்றே தற்காலிக அதிபராக எம்.ஜி.எம். அப்துல் காதர் (பிற்காலத்தில் நில அளவையாளர்) நியமிக்கப்பட்டார். இக் கல்லூரியின் பிரதி அதிபராக மிக நீண்டகாலம் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்ற எம்.எம். இப்றாஹீம் அவர்களே முதலாவது உதவி ஆசிரியரானார். இருவருமாகச் சேர்ந்து இரவு, பகல் பாராது உழைத்தனர். ஒரு வருடத்தினால் மாணவர் தொகை 19 ஆயிற்று.

துரித வளர்ச்சி:

1951 ஜெவரி முதலாம் திகதி எம்.ஐ.எம். மீராலெப்பை அதிபரானார். எத்தகைய நிழல் மரமுமற்ற ஐந்து ஏக்கர் வெட்டைவெளி; 60 அடி x 20 அடி நீளமான ஒலைக் கொட்டில்; மணல்மேடான விளையாட்டுத்திடல்; 6 சாதாரண ஆசிரியர்கள் - இத்தகைய அதிகுறைந்த அடிப்படை வசதிக் கோடுதான் இப்பாடசாலை பல சாதனைகளைப் புரிய ஆரம் பித்தது.

சிறப்பான பரிட்சை முடிவுகள்; விளையாட்டுத் துறையில் தேசிய மட்டம் வரை கேடயங்கள்; கலைப்போட்டிகளில் பரிசுகள் எனப் பிரபல்யம் பெற்றது.

அன்றையச் சூழ்நிலையில் மாணவருக்கு மட்டும் கல்விய வித்தல் போதாது; பெற்றோருக்கும் கல்வியின் முக்கியத்து வத்தை உணர்த்த வேண்டும் எனும் நோக்கில் மாலை வேளை களில் வளர்ந்தோர் வகுப்புக்கள் நடத்தப்பட்டன; ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளும் அவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டன. இரவு வேளைகளில் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று அவர்களின் கற்றலைக் கண்காணித்தனர். ஆசிரியர் - மாணவர் - பெற்றோர் உறவு மிக நெருக்கமடைந்தது.

1956 இல் முதலாவது கட்டிடம் கிடைத்தது. கல்வியமைச் சர்ட்டிபிள்யூ. தஹநாயக்கா இங்கு விஜயம் செய்ததோடு 6.6.1957 இல் சிரேஷ்ட பாடசாலையானது. 1957 இல் பள்ளிவாசல் கட்டிட வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1964 இல் விடுதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சாய்ந்தமருது மூஸ்லிம் மஹாவித்தியாலயம் எனும் பெயர், கல்முனை ஸாஹிறாக் கல்லூரியென 5.6.1967 இல் மாற்றம் பெற்றது. 5.1.1971 இல் மஹ்முத் மகளிர் கல்லூரி, அல்-அமான் வித்தியாலயம் அமைந்திருந்த இடத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் ஸாஹிறாவிலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் அங்கு அனுப்பப்பட்டனர். அதே தினம் அல் - அமான் எனும் ஆரம்பப் பாடசாலையின் மாணவர்கள் ஸாஹிறாவுடன்

இணைக்கப்பட்டு, ஆறாம் வகுப்புக் கீழ் ஆரம்ப வகுப்புக்க ஞம் தொடங்கின. 1989 இல் 1 ஏ பாடசாலையாகியது. 25.5.1993 இல் தேசியப் பாடசாலையாகியது. இன்று மாணவர் தொகை: 2900; ஆசிரியர் தொகை 105; விடுதியிலுள்ளோர் 140. பரிட்சைப் பெறுபேறுகள்:

ஒரு பாடசாலையின் வளர்ச்சியையும், அதன் ஸ்திரத் தன்மையையும் வெளிக்காட்டுவது அதன் பரிட்சை முடிவு களே. அத்துறையில் கல்முனை ஸாஹிநாவின் சாதனை மிகவும் பெருமைக்குரியது. முதன் முதல் எஸ்.எஸ்.எி. பரிட்சைக்குத் தோற்றியது 1953 டிசம்பரிலாகும். விஞ்ஞானப் பிரிவு மாணவர் ஜி.சி.ச. (சாதாரண தரப்) பரிட்சைக்குத் தோற்றியது 1963 இலாகும். கலைப் பிரிவு மாணவர் மூவர் 1969 இல் பல்கலைக் கழகம் சென்றனர். இக் கல்லூரியின் தற்போதைய பிரதி அதிபர் ஏ.எம். முஸ்தபா, தென்கிழக்குப் பல்கலைக் கழக சிரேஷ்ட உதவிப் பதிவாளர் எஸ்.எல்.எம். பள்ளி, அம்பாரை அபிவிருத்திப் பணிப்பாளர் எஸ்.எல்.ஏ. கரீம் ஆகியோரே அம் மூவருமாவர். விஞ்ஞானப் பிரிவில் முதல் மாணவராக தற்போது தங்கொட்டுவ மட்பாண்டத் தொழிற் சாலை உயர்திகாரியான டி. பாறாக் 1975 இல் பல்கலைக்கழகம் சென்றார்.

அன்றிலிருந்து 1996 வரை பின்வரும் தொகை மாணவர் பல்கலைக்கழகம் சென்றுள்ளனர்:

மருத்துவம்	:	94
பல் மருத்துவம்	:	03
மிருக மருத்துவம்	:	06
விவசாய விஞ்ஞானம்	:	34
உயிரியல்	:	149
பொறியியல்	:	47
பெளதீக விஞ்ஞானம்	:	93
முகாமைத்துவம்	:	26
வர்த்தகம்	:	26

சட்டம்	:	15
கலை	:	69
கட்டிடக்கலை	:	01
மொத்தம்	:	568

இவர்கள் மட்டுமின்றி இங்கு கல்வி கற்ற அநேகர் பின்னர் தனிப்பட்ட பர்ட்சார்த்திகளாகத் தோற்றிப் பட்டதாரிகளாகியுள்ளனர். இவர்களுடன் பெருந்தொகையானோர் சட்டம், கணக்கி யல், தொழில்நுட்பவியல் போன்ற இன்னோரன்ன துறைகளில் இந்நாட்டிலும், பிறநாடுகளிலும் பிரகாசிக்கின்றனர்.

தன்னலமற்ற சேவை:

கல்வி, விளையாட்டு, சாரணீயம், கடெட்ட, கலை, இலக்கியம் போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் இக்கல்லூரி சிறப்புறுவதற்குக் காரணம் பல்துறை சார்ந்தோரினது தன்னலமற்ற கூட்டு முயற்சிகளோயாகும். பாரானுமன்றப் பிரதிநிதிகள், அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், சிற்றுழியர்கள், பழைய மாணவர், பெற்றோர், கல்வி அதிகாரிகள், நலன் விரும்பிகள் அனைவரும் மாணவர் நலனுக்கும், கல்லூரி வளர்ச்சிக்கும் என்றும் முன்னுரிமை கொடுத்து வந்ததே இக்கல்லூரியின் வரலாறாகும்.

ஐம்பது வருட வரலாற்றில் அரசியல் பேதங்களோ, கருத்து முரண்பாடுகளோ எதுவுமே இக்கல்லூரியை ஒரு சந்தர்ப்பத்திலேனும் பாதித்தது கிடையாது. இக்காலப் பரப்பினுள் நாடானுமன்ற உறுப்பினர்களாயும், அமைச்சர்களாயுமி ருந்த எம்.எஸ். காரியப்பர், ஏ.எம். மேர்ஸா, எம்.வி. அஹ்மத், ஏ.ஆர். மன்குர், ஏ.எம். சம்சத்தின், தற்போது மாண்புமிகு அமைச்சராயுள்ள கல்விமான், இலக்கியவாதி, சமுதாயத் தலைவர் எம்.எச்.எம். அஷ்ராஃப் ஆகியோர் என்றுமே கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வரும் பாக்கியத்தை இக்கல்லூரி பெற்றிருக்கிறது.

இது போன்றே இக்கல்லூரியில் பின்வருவோர் அதிபர்களாகக் கடமையாற்றி உள்ளனர்: எம்.ஐ.எம். அப்துல் காதர்,

எம்.எம். இப்ராஹீம், ஆர். பொன்னப்பா, எம்.ஐ.எம். மீரா வெவ்வை, கே.எல். சின்னவெவ்வை, ஏ.எம். மஜீத், வி.ஐ. எம். ஷீரிப்தீன், ஜெ.எம்.எம். அப்துல் காதர், கே.எம். அழூபக்கர், எஸ்.எச்.எம். ஜெயீல், எம்.ஐ. ஐ.ஞானதீன், ஏ.ஆர்.ஏ. அஸீஸ், கே.எல். அழூபக்கர் வெவ்வை, எம்.எம்.எம். இப்ராஹீம், எம்.ஸி. ஆதம்பாவா, (தற்போது) ஏ.எம். ஹாஸென்.

இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவருள் முதலாவது அதிபரா கக் கடமை புரிந்தவர் எம்.ஸி.ஆதம்பாவா அவர்களாவார். தற்போதைய அதிபர் ஏ.எம்.ஹாஸென் அவர்களும் ஒரு பழைய மாணவரே.

பழைய மாணவர் சங்கம்:

ஒவைக் குடிசையாயிருந்து ஐம்பது வருடங்களுள் பாரிய வளங்களைப் பெற்றுத் தலை சிறந்த கல்லூரியாகத் திகழும் இதன் வளர்ச்சியில் அளப்பரிய பங்கினை இதன் பழைய மாணவர் சங்கம் செலுத்தி வருகின்றமை ஒரு விசேட அம்சமாகும்.

இப்பழைய மாணவர் சங்கத்தின் ஆரம்பகால நிர்வாகஸ் தர்களான வை.எம். ஹனீபா, எம்.ஸி. ஆதம்பாவா, ஏ.எம். இப்ராஹீம், மருதூர் ஏ. மஜீத், ஏ.ஐ.எம்.ஏ. கரீம், அன்பு முகையதீன், ஏ.எம். முஸ்தபா, ஏ.எம். ஹாஸென். எஸ்.எச். எம். இப்ராஹீம், எஸ்.எம்.எம். இஸ்மாயில், ஏ. பீர் முஹம்மத், எம்.ஐ. அவியார், எம்.எல். அகமது வெப்பை போன்ற இன்னும் பலரின் இரவு, பகல் பாராச் சேவைகள் இன்றும் நினைவு கூறப்படுகின்றன. அரசியல் பிரச்சினைகள் எதுவும் தோன்றாதிருப்பதற்கும், அதிபர்கள் முறையான ஆலோசனைகளைப் பெறுவதற்கும், வளர்ச்சி தடம் புரளாமல் சரியான தண்டவாளத்திற் செல்வதற்கும் இவர்களது ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனைகளும், செயற்பாடுகளும் மிகவும் பிரயோசன மாய் இருந்து வந்துள்ளன.

இலக்கிய முயற்சிகளிலும் இக்கல்லூரியினர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இக்கல்லூரி உயர்தர மாணவர் மன்றம் மாணவ மஞ்சரி,

அம்பு, ஸாஹிறா போன்ற சஞ்சிகைகளை இருபத்தைந்து வருடங்களாக வெளியிட்டு வரும் அதே வேளையில், பழைய மாணவர் சங்கம் இப் பிரதேசத்து எழுத்தாளர்களது நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றது. இதுவோர் அசாதாரண பணியாகும். இத்துறையில் ஏ.எம். ஹாஸலன், ஏ.எல்.எம்.ஏ. நல்லீர், ஏ.கே. எம். நியாஸ், ஏ.எச்.ஏ. பஷீர், யு.எல். ஆதம்பாவா என்போரது பணிகள் நினைவு கூரத்தக்கன.

இப் பழைய மாணவர் சங்கத்தின் கொழும்புக் கிளையும் மிக உற்சாகமாக இயங்கி வரும் ஒன்றாகும்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த அரை நூற்றாண்டு வரலாற் றைக் கொண்ட கல்முனை ஸாஹிறாக் கல்லூரிக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்!

உம்மத் வழிகாட்டலில்
மஸ்ஜிதின் தலைமைத்துவம்

தலைமையுரை: முஸ்லிம் சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, கம்பஹ மாவட்டப் பள்ளிவாசல்களின் நம்பிக்கையாளர், கதீப்மார்களுக்கு நடத்திய கருத்தாங்கு; கொழும்பு பெரிய பள்ளிவாசல் - 1995 ஜூலை 8

இலங்கையில் தற்போது 1500க்கு மேற்பட்ட பள்ளிவாசல் கள் இருக்கின்றன. இவற்றிற் சில சுலப பொருளாதார வசதிகளும் பொருந்திய பள்ளிவாசல்களாகும். வேறு சில அத்தகைய வசதிகளைக் கொண்டிராவிட்டாலும் தம் நிர்வாகத்தைச் செல்வனே நடத்திச் செல்லக்கூடிய வசதிகளையுடையவையாகும். அதே வேளையில் நாளாந்த நடைமுறைச் செலவுகளுக்குக் கூடப் பண வசதி இல்லாத சில பள்ளிவாசல்களும் உண்டு. மாவட்ட ரீதியாகப் பள்ளிவாசல்களின் எண்ணிக்கை வருமாறு: (1994 பதிவின்படி)

1.	அம்பாறை	-	219
2.	கண்டி	-	143
3.	குருநாகலை	-	133
4.	திருகோணமலை	-	117
5.	புத்தளம்	-	106
6.	அனுராதபுரம்	-	88
7.	கொழும்பு	-	86
8.	மட்டக்களப்பு	-	73
9.	கஞ்சத்துறை	-	69
10.	கோவை	-	67

11.	மன்னார்	-	56
12.	காலி	-	48
13.	கம்பஹ	-	45
14.	மாத்தளை	-	43
15.	பதுளை	-	43
16.	மாத்தறை	-	30
17.	பொலநறுவை	-	29
18.	இரத்தினபுரி	-	28
19.	நுவரெலியா	-	19
20.	யாழ்ப்பாணம்	-	18
21.	மொனராகலை	-	15
22.	வவுனியா	-	15
23.	ஹம்பாந்தோட்டை	-	14
24.	கிளிநொச்சி	-	5
25.	முல்லைத்தீவு	-	5
மொத்தம்			1514

இஸ்லாமிய வரலாற்றில் மிக முக்கிய இடத்தை வகிப்பது பள்ளிவாசலாகும். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) மக்காலில் இருந்து ஹித்ரத் சென்று மதினாவை அடைந்த பொழுது மேற்கொண்ட முதலாவது பணி பள்ளிவாசலென்றைக் கட்டியதேயாகும். மதினா நகரில் அப்பள்ளிவாசலை மத்தியாகக் கொண்டே உம்மத் வளர்ச்சியடைந்தமையும் உறுதிபெற்றமையும் வரலா றாகும்.

உம்மத் என்பது ஒரு சமூக அமைப்பாகும். இச்சமூக அமைப்பிலே கட்டுக்கோப்பு மிக அவசியமாகும். அக்கட்டுக் கோப்பினை வழங்க வேண்டியது பள்ளிவாசல்களே. எனவே பள்ளிவாசல் எனும் நிறுவனம் எல்லா விடயங்களிலும் மக்களை இணைப்பதாயிருக்க வேண்டுமேயொழிய பிரிப்பதாயிருக்கக் கூடாது. தொழுகைக்கான ஓர் இடம் மட்டுமே எனப் பள்ளிவாசலை நோக்காது, உம்மத்தினரின் எல்லா நடவடிக்கைகளினதும் ஊற்று என அதை நோக்குதல் வேண்டும்.

இலங்கையிலுள்ள பள்ளிவாசல்களை நிர்வகிப்பதற்காக 1956 ஆம் ஆண்டின் 51 ஆம் இலக்க முஸ்லிம் பள்ளிவாசல்கள், தரும நம்பிக்கைப் பொறுப்புக்கள் சட்டம் (வக்பு சட்டம்) இயற்றப்பட்டது. இச்சட்டத்தில் 1962, 1982 ஆகிய ஆண்டுகளில் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இச்சட்டம் நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் தத்தமது ஊர் வழக்கத் திற்கேற்ப பள்ளிவாசல்களை ஜமாஅத்தினர் நிர்வகித்து வந்தனர். பிரச்சினைகள் ஏற்படும் பொழுது ஷரா முறையைக் கைக்கொள்வதன் மூலம் தமக்குள்ளேயே அவற்றைத் தீர்த்துக் கொண்டனர். இத்தகைய நிர்வாக முறையே இந்நாட்டில் 1000 வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட காலம் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது.

இன்றுங்கூட இந்நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான பள்ளிவாசல்கள் தமது நிர்வாகத்தைச் செவ்வனே நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. பாரிய பிரச்சினைகளோ ச்சரவுகளோ அங்கு இடம் பெறுவது கிடையாது. எனினும் சில பள்ளிவாசல்களில் பிரச்சினைகள் உருவெடுத்து தமக்குள்ளேயே அவற்றைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாமல் வக்பு சபையையும் (WAQF BOARD) அதன் தீர்ப்பில் திருப்தியற்றோர் வக்பு நியாய மன்றத்தையும் (WAQF TRIBUNAL) நாடுகின்றனர்.

1985 ஆம் ஆண்டு வக்பு நியாய மன்றம் நிறுவப்பட்ட காலத்திலிருந்து இதுவரை 42 முறையீடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவை 42 பள்ளிவாசல்கள் தொடர்பானவை. மாகாண நியாகப் பார்க்கும் போது இன்றுவரை நியாய மன்றத்துக்கு வந்த முறைப்பாடுகளின் தொகை வருமாறு:

மேல் மாகாணம் -	21
கிழக்கு மாகாணம் -	05
வடக்கு மாகாணம் -	00
தெற்கு மாகாணம் -	06
மத்திய மாகாணம் -	05
வடமேற்கு மாகாணம்	04

வடமத்திய மாகாணம்	01
ஊவா மாகாணம் -	00
சப்ரகமுவ மாகாணம்-	00

வடக்கு, ஊவா, சப்ரகமுவ மாகாண மக்கள் ஒரு முறையேனும் வக்பு நியாய மன்றத்தை நாடிவராமை பாராட்டுக்குரி யதாகும். அதே வேளை மேல் மாகாணம் தொடர்பாக ஏன் 21 பள்ளிவாசல்கள் பற்றிய வழக்குகள் இம்மன்றுக்கு வந்துள்ளன என்பதும் ஆராயப்பட வேண்டியதாகும்.

இலங்கையின் நிதித்துறையில் பள்ளிவாசல்கள் தொடர்பாகப் பிறிதொரு நல்லமீச்சத்தையும் நாம் அவதானிக்க முடியும். ஏதாவது பள்ளிவாசலெலான்றின் நிர்வாகம் தொடர்பாகப் பினக்குகள் ஏற்பட்டு யாராவது நேரடியாகப் பொது நிதிமன்றம் ஒன்றுக்குச் சென்றால் அந்திதிமன்றம் அவ்விடயத்தை வக்பு சபைக்குப் பாரப்படுத்துவதைக் காண்கிறோம். சமய அடிப்படையில் அமைந்த விடயமாகையினால் அதனைக் கவனித்துக் கொள்வதற்குப் பாரானுமன்றச் சட்டம் மூலம் அமைக்கப்பட்டுள்ள வக்பு சபை நடைமுறையிலுள்ளதைப் பல நிதிமன்றங்கள் கொரவிப்பதை இது காட்டுகிறது.

பள்ளிவாசல்களிலே பிரச்சினைகள் தோன்றுவதற்குக் காரணம் யாது? பள்ளிவாசல் நிர்வாகிகளைத் தெரிவு செய்வதில் இரு விடயங்கள் கவனத்திற் கொள்ளப்படல் சிறப்புக்குரிய தாய் இருக்கும். முதலாவதாக, நம்பிக்கையாளர் எப்படிப்பட்ட குணாம்சமுடையவராக இருக்க வேண்டுமென இஸ்லாமிய மார்க்கத்தில் மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவதாக, வக்பு சட்டமாகும். பள்ளிவாசல் நிர்வாகம், நிர்வாகிகள் தெரிவு, நடைமுறை என்பவற்றைப் பற்றியெல்லாம் இச்சட்டம் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. எனவே நம்பிக்கையாளர்களைத் தெரிவு செய்யும் பொழுது இஸ்லாமிய ஷரீஃஆவின் அடிப்படையிலும் வக்பு சட்டத்தின் பிரகாரமும் அப்பள்ளிவாசலுக்கேயுரிய யாப்பிற்குட்பட்டும் தெரிவு செய்தால் பெரும்பாலான பினக்குகளையும், பிரச்சினைகளையும் தவிர்க்க முடியும்.

யும். பள்ளிவாசலுக்குரிய யாப்பு காலாதிகாலமாக அங்கு நடைமுறையிலுள்ள பழக்கவழுக்கங்களையும் உள்ளடக்கிய தாக அமைந்திருக்கும்.

இத்தகைய முறைகளும் மரபுகளும் மீறப்படுகின்ற வேளைகளிலேயே பினக்குகள் தோன்றுகின்றன. அநேக சந்தர்ப்பங்களில் இரு குழுக்களுக்கிடையேயான அதிகார ஆசை நம்பிக்கையாளர்களைத் தெரிவு செய்வதில் பினக்குகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. மார்க்க அனுஷ்டானங்களில் ஏற்படும் கருத்து வேறுபாடுகளும் பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தில் பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. சில இடங்களில் பள்ளிவாசல்களின் சொத்துக்களை நிர்வகிப்பதில் ஏற்படும் நிதிக் குறைபடிகளும் பினக்குகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இம்முறண்பாடுகள் சிலவேளைகளில் பூதாகரமான உருவம் பெற்று வக்கு சபையையும் வக்கு நியாய மன்றத்தையும் சில வேளைகளில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தையும் தேடி வருகின்றன.

இத்தகைய பிரச்சினைகளில் ஈடுபடுவோர் அதனால் ஏற்படும் நேர அலைச்சல், வீண் பணச் செலவு என்பனவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். இவ்வாறு செலவிடப்படும் நேரம், பணம், சிந்தனை என்பனவற்றைப் பள்ளிவாசலின் வளர்ச்சிக்கும், ஜமாஅத்தினரின் உயர்ச்சிக்கும், கிராமத்தின் எழுச்சிக்கும் திசை திருப்பி விடலாமல்லவா?

இங்குதான் குத்பாப் பிரசங்கங்கள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. பிரதி வெள்ளிக் கிழமையும் ஜமாஅத் தொழுகையின் போது நிகழ்த்தப்படும் குத்பாப் பிரசங்கம் புத்துணர்ச்சி ஊட்டுவதாகவும் புதுப்புதுச் சிந்தனைகளைத் தோற்றுவிப்பதாகவும் புதிய பாதைகளிலே மக்களை இட்டுச் செல்வதாகவும் அமைதல் வேண்டும். எல்லா மக்களுக்கும் பயனுள்ளவையாக அமைதலும் வேண்டும்.

இன்று நடைபெறுகின்ற இக்கருத்தரங்கு இவ்வாறான சிந்தனைகளை எம்மில் தோற்றுவிக்க முடியுமாயின் பயனுடையதாக இருக்கும்.

கொழும்பு மாவட்டத்தில் 86 பள்ளிவாசல்கள் பதியப்பட்டுள்ளன. கம்பஹ மாவட்டத்தில் 45 பள்ளிவாசல்கள் பதியப் பட்டுள்ளன. 1956 ஆம் ஆண்டைய வக்புச் சட்டத்தின் பிரகாரம் இந்நாட்டிலுள்ள சுல்லை ஜாம்ஆப் பள்ளிவாசல்கள், ஏனைய பள்ளிவாசல்கள், தக்கியாக்கள், ஸாவியாக்கள், தரும ஸ்தாப னங்கள் யாவும் தம்மை மூஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்களத்தில் பதிவு செய்து கொள்ளல் கட்டாயமாகும். அவ்வாறு பதிவு செய்யப்படாவிட்டாலும்கூட அவை வக்பு சபையின் நியாயாதிக்கத்துக்குட்பட்டவையாகவே இருக்கும்.

நாட்டிலுள்ள அனைத்துப் பள்ளிவாசல்களும் தமது வரலாற்றையும் பாரம்பரியத்தையும் பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டியதும் மிக முக்கியமாகும். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலி ருந்தே அராபியத் தீபகற்பத்துக்கும் இலங்கைக்குமிடையில் வர்த்தகத் தொடர்புகள் இருந்திருக்கின்றன. அநுராதபுரத்தை ஆண்ட பாண்டுகாபய மன்னன் தனது தலைநகரத்திலே யோன கர் என்போருக்கு விசேட வதிவிடமொன்றை ஒதுக்கியிருந்த தற்கான சான்றுகள் உண்டு. தூரகிழக்கு நாடுகளோடு அராபியர் நடத்திய வர்த்தகத்தில் இலங்கை ஓர் இணைப்பு நிலையமாக விளங்கியது. அக்காலத்திலிருந்தே மூஸ்லிம் குடியிருப்புக்கள் தோன்றும்பொழுது பள்ளிவாசல்களை மையமாகக் கொண்டே அவை அமைந்தும் வளர்ந்தும் வந்துள்ளன.

இத்தகைய பாரம்பரியம் இலங்கையில் அநேக பள்ளிவாசல்களுக்கு உண்டு. நாம் இக்கருத்தரங்கினை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் இக்கொழும்பு பெரிய பள்ளிவாசல் 500 வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட சிறப்பான பாரம்பரியத்தை உடையது. கடந்த பல தசாப்தங்களாக நோன்புப் பெருநாள், ஹஜ்ஜாப் பெருநாள் தினங்கள் இங்கு நடைபெறும் மகாநாட்டிலேயே தீர்மானிக்கப்பட்டு மக்களுக்கு அறிவிக்கப்படுகிறது. இதே போன்றுதான் கொழும்பு மருதானைப் பள்ளிவாசலும் அதன் முற்றவெளியும் வரலாறு படைத்துள்ளன. கொழும்பு ஸாஹி ராக் கல்லூரியை நிறுவுவதற்கான தீர்மானம் மருதானை பள்ளி

வாசலிலேயே செய்யப்பட்டதோடு, அதற்கான நிலத்தினையும் இப்பள்ளிவாசலே வழங்கியது. அதே போன்று 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நடைபெற்ற துருக்கித் தொப்பிப் பிரச்சினை தொடர்பான அகில இலங்கை மகாநாடும் இதன் முற்றவெளியில்தான் நடைபெற்றது. இவ்வாறு இலங்கையிலுள்ள அநேக பள்ளிவாசல்களுக்குச் சிறப்பான வரலாறுகள் உண்டு.

எனினும் இத்தகைய வரலாறுகள் பதியப்படாமல் உள்ளமை விசனிக்கத்தக்க ஒரு விடயமாகும். முஸ்லிம்களின் பாரம்பரியம், வாழ்க்கை முறை, வாழ்வியல், பண்பாடு என்பன பதியப்படுவதன் மூலமே வருங்காலச் சந்ததியின் ருக்கு அச்செல்வத்தினை விட்டுச் செல்ல முடியும். இஸ்லாமிய கட்டிடக் கலைகளின் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டுவது பள்ளிவாசல்களே. இருப்பினும் இன்று எத்தனை பள்ளிவாசல்களின் வரலாறுகள் நூலுருவில் பதியப்பட்டுள்ளன? மொத்தமாகக் கூட்டிப் பார்த்தால் அவை 100க்கும் குறைவாகவே இருக்கும்.

இப்பணி இன்று அவசரமான ஓர் அலுவலாகத் தென்படுகிறது. ஏனெனில், நாட்டாலிய ரீதியில் பள்ளிவாசல்கள் விஸ்தரிக்கப்படுவதையும், பழையவை இடிக்கப்பட்டு அவ்விடங்களில் புதிய பள்ளிவாசல்கள் கட்டப்படுவதையும் காண்கிறோம். இயன்றவரையில் பழைய பள்ளிவாசல்களை முற்றாக இடிக்காது, பழைய அமைப்பையும் உள்ளடக்கி விஸ்தரிப்புச் செய்யப்படுதல் சிறப்பாயிருக்கும். கண்டி மீராமக்காம் பள்ளிவாசல் இதற்குச் சிறந்தவொரு உதாரணமாகும். இங்கு, பழைய பள்ளிவாசலின் அமைப்பில் எதுவித மாற்றமுன் செய்யாது அதனைச் சூழவர் விஸ்தரிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளமை பாராட்டுக்குரிய ஒரு விடயமாகும். அதன் மூலம் எமது வரலாறும் பாரம்பரியமும் கட்டிடக்கலை மரபும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

அவ்வாறின்றி சில வேளைகளில் புதிய பள்ளிவாசலைக் கட்டுவதற்குப் போதிய இடவசதி இல்லாத காரணத்தினால்

பழைய பள்ளிவாசல் முற்றாக அகற்றப்படுகின்றது. அவ்வாறு கட்டப்படுகின்ற புதிய பள்ளிவாசல் பழையதைவிடப் பன்ம டங்கு பிரமாண்டமானதாகவும், அழகானதாகவும், நவீன கட்டி டக்கலை யுக்திகளைக் கொண்டதாகவும் இருக்கலாம். இருப்பினும் அவ்விடத்திற் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே பள்ளிவாசல் ஒன்று கட்டப்பட்டிருந்தது என்பதற்கான வரலாற்றுச் சான்று என்ன? இன்னுஞ் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இந்நாட்டு முஸ்லிம்களின் வரலாறு ஆய்வுக்குட்படும் பொழுது, இப்புதிய பள்ளிவாசல் இருந்த இடத்தில், அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் கட்டப்பட்ட பள்ளிவாசல் ஒன்று இருந்தது என்பதை எவ்வாறு நிருபிக்கப் போகிறோம்?

இதற்கு இரு வழிகள் உள்ளன: ஒன்று, பள்ளிவாசல்களின் பூர்வீக வரலாறு எழுத்துருவில் வெளிவருதலாகும். இந்நாலிலே அப்பள்ளிவாசலின் புகைப்படங்களும் இடம் பெறுதல் வேண்டும். இரண்டாவது, ஒரு பள்ளிவாசலை முற்றாக இடித்துவிட்டுப் புதிய பள்ளிவாசலை அவ்விடத்திற் கட்டும்போது பழைய பள்ளிவாசலைப் பற்றிய குறிப்புக்களைக் கொண்ட படிகம் ஒன்று புதிய பள்ளிவாசலில் நிரந்தரமாகப் பதிக்கப்பட வேண்டும். வருங்காலத்தில் இந்நாட்டு முஸ்லிம்களின் வரலாற்றினை ஆராயப் பகுவோருக்கு இத்தகைய வரலாற்று நூல்களும் படிகங்களும் மிகச் சிறந்த சான்றுகளாக அமையும்.

10

சமூக மேம்பாட்டில் உலமாக்களின் பணி

அங்குரார்ப்பண உரை - அகில இலங்கை கதீப்மார் சம்மேளனம் நடத்திய கதீப்மார், இமாம்களுக்கான வதிவிடப் பயிற்சிக் களம், 1996 செப்டம்பர் 22, மஹ்பலுல் உலமா அறபிக் கல்லூரி, வடக்கேபாது, தெல்தோட்டை.

இன்று ஆரம்பமாகும் இவ்வதிவிடக் கருத்தரங்கிற்குத் தலைமை தாங்கும் கதீப்மார் சம்மேளனத் தலைவரும் தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகப் பீடாதிபதியுமான அல்லூஜ் மௌலி காலிதீன் அவர்களே! சம்மேளனத்தின் செயலாளர் யூரூப் நஜ்முதீன் அவர்களே! கண்ணியமிக்க உலமாப் பெருமக்களே! எனது அருமை நன்பர்களே!

இக்கருத்தரங்கு சிறப்பாக நடைபெற வேண்டுமென அல்லாற்றஆலாவை வேண்டுகின்ற அதே வேளையில், இதிற் கலந்து கொள்ளக் கிடைத்தமை பிறிதொரு வகையிலும் மனம் கிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலா சாலையில் நான் அதிபராக இருந்த காலத்தில் அங்கு பயிற்சியா சிரியர்களாயிருந்த பலரை இன்று இங்கு காண்கின்றேன். இஸ்லாமிய ஆசிரியர் சங்கத் தலைவராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் என்னோடு ஒத்துழைத்த பலரையும் இங்கு காண்கின்றேன். அதே போன்று பாடசாலைகள், அறபுக் கல்லூரிகளுக்கு விஜயம் செய்யும் பொழுதெல்லாம் ஆங்காங்கே சந்திக்கும் பலரையும் இங்கு காண்கின்றேன். வாழ்க்கைப் பாதையில் சிறிது காலம் தொடர்பற்றுப் போயிருந்த பலரையும் கண்டு

அளவளாவுகின்ற ஒரு சந்தர்ப்பமாகவும் இது அமைந்ததை யிட்டு நான் அல்லாற்வுக்கு நன்றி செலுத்துகின்றேன்.

இங்கு சமுகமளித்திருக்கும் உலமாப்பெருமக்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் இருந்து வந்துள்ளீர்கள். அதனால் இந்நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் மீண்டும் சென்று ஒரு வாரகாலம் இங்கு செவியறுகின்ற கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவதற்கு வல்லமையடையவர்கள், வாய்ப்புடையவர்கள் எனும் காரணத்தினால் உங்களுடன் சில கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இருபுது வருடங்களுக்கு முன்பு கம்பளையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கதீப்மார் சம்மேளனம், அகில இலங்கை ரீதியாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் தம்முடைய பங்களிப்புகளை வழங்கி வந்திருக்கின்றது. இன்று அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து இவ்விடத்தில் கூடி இவ்வாறான ஒரு கருத்தரங்கை நடத்துகின்ற அளவு அந்த இயக்கம் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றது.

உலமாப்பெருமக்கள் தங்களுடைய கல்வித் தராதரங்களை உயர்த்துவதன் மூலம் சமுதாய அந்தஸ்த்து உயர்வதற்கு உதவ முடியும். அதற்காக நாம் முயற்சித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் எம்முடைய நிலைமையை நாம் உயர்த்திக் கொள்ளாத வரை, எங்களுடைய சமுதாயத்தின் நிலையை நாங்கள் உயர்த்திக் கொள்ளாத வரை, வேறொரும் வந்து அதை உயர்த்திவிட மாட்டார்கள்.

ஒரு காலத்தில் இந்நாட்டு மூஸ்லிம் சமுதாயத்தை வழி நடத்தியோர் உலமாப்பெருமக்களேயாவர். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்நாட்டில் ஆங்கிலமொழி மூலமோ அல்லது தமிழ் மொழி மூலமோ கல்வி கற்ற மூஸ்லிம்களின் தொகை மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மூஸ்லிம்களிடையே பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் ஓரிருவரேயிருந்தனர். 1933 ஆம் ஆண்டளவில் பயிற்றப்பட்ட மூஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் ஐந்து பேர் மாத்திரமேயிருந்தனர். வெலிகமையைச் சேர்ந்த அப்துல் லத்தீப்; காத்தான்குடியைச் சேர்ந்தவர்கள்

ளான் அப்துல் காதர் வெப்பை, இஸ்மாயில் என்ற பெயருடைய இருவர்; மன்னாரைச் சேர்ந்த அப்துல் காதர் என்போரே அவர்களாவர்.

1940 ஆம் ஆண்டளவில் பயிற்றப்பட்ட மூஸ்லிம் ஆசிரியை ஒரே ஒருவர்தான் இருந்தார். கிழக்கு மாகாணம் சாய்ந்தம் ருதுவைச் சேர்ந்த பாத்துமுத்து ஹலால்தீன் என்பவரே அவராவார்.

ஆனால் இன்று அந்நிலைமை மாறி சுமார் 12,000 ஆசிரிய, ஆசிரியைகள் கடமையாற்றுகின்றனர். இது ஒரு நூற்றாண்டின் வளர்ச்சியாகும்.

ஆனால் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நிலை அதுவாக இருக்கவில்லை. கல்வி கற்றோர் மிகக் குறைவாகவேயிருந்தனர். அவ்வாறான ஒரு குழ்நிலையில் இந்நாட்டின் மூஸ்லிம்களைச் சரியான வழியில் நடத்திச் சென்றவர்கள் உலமாக்களேயாவர்.

ஆயினும் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதற்கு ஆலிம்கள் தடையாக இருந்தார்கள் என்று குறை கூறப்படுவதுண்டு. அன்றைய ஆலிம்கள் மார்க்கத்தைப் பாதுகாப்பதில் விழிப்பாக இல்லாதிருந்திருந்தால் மிகச் சிறு தொகை மூஸ்லிம்களாவது சிலவேளாகவில் மதம் மாறக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆங்கிலக் கல்வி யைப் பெறுவதற்காகவும் அக்கல்வியின் மூலம் கிடைக்கின்ற சலுகைகளைப் பெறுவதற்காகவும் நாம் மதம் மாறக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறான ஒரு சிறு சம்பவம் கூட இந்நாட்டில் நடைபெறாது பாதுகாத்த பெருமை உலமாக்களுக்குத்தான் உண்டு. ஆங்கிலம் கற்பதற்கு அவர்கள் தடையாக இருக்கவில்லை; ஆனால் அதன் மூலம் எமது சமுதாய ஷரீஃஆ முறைகளில் ஏதாவது பங்கம் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சத்தினால் அவர்கள் அக்கறை காட்டாது இருந்திருக்கலாம். எனவே, இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையை மிகச் சிறப்பாகப் பேணிப் பாதுகாப்பதில் ஆலிம்கள் தமது கடமைகளை ஒரு காலத்தில் செவ்வனே ஆற்றி வந்திருக்கிறார்கள்.

இங்குள்ள பலருக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம்: நாம் சிறுவர்களையிருந்த காலத்திலே எமது கிராமங்களிலே ஏதாவது இராப்போசன வைப்பவங்கள் நடைபெறுவதாயிருந்தால், இஷாத் தொழுகையின் பின்னர் பள்ளிவாசல் கதீப் சமூகமளித்து உணவுப் பாத்திரங்களை மூடியிருக்கின்ற வெள்ளைச் சிலையை விலக்கி ஆரம்பித்து வைக்கும் வரைக்கும் எவருமே சாப்பிடாமல் காத்துக்கொண்டிருந்த காலமும் இந்த நாட்டிலே இருந்தது. பள்ளிவாசலின் கதீப்தான் அவ்வீட்டு விருந்தினரில் முக்கியஸ் தராகக் கருதப்பட்ட காலம் அது.

ஆனால் அந்திலைமை காலக்கிரமத்தில் சமுதாயத்தில் கீழிறங்கியதென்றால் அதற்கான காரணம் ஏனென்றோருடைய கல்வித்தரமும், பயிற்சி நிலையும் உயர்ந்து கொண்டு போன அதே வேளையில், உலமாக்களுடைய அறிவியற் துறை வளர்ச்சி வேகம் போதாமல் போய்விட்டது. ஏனென்றை கல்வித்துறைகள் வளர்ந்து சென்றாலும் மார்க்கக் கல்வித்துறை வளரவில்லை. ஏனெனில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்நாட்டிலே அறபுக் கல்லூரிகள் இருக்கவில்லை. மௌலியிப் பட்டம் பெற விரும்புவோர் தென்னிந்தியாவுக்கு அல்லது வட இந்தியாவுக்குச் சென்றுதான் தங்களுடைய பட்டத்தைப் பெற்றனர். அங்கு தான் அறபுக் கல்லூரிகள் இருந்தன. இலங்கையின் முதலாவது அறபுக் கல்லூரி 1870ஆம் ஆண்டு காலி, சோலையில், மக்கிய்யா அறபுக் கல்லூரி எனும் பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து, 1884 ஆம் ஆண்டு வெலிகமையில் பாரி அறபுக் கல்லூரி; 1892 ஆம் ஆண்டு காலியில் பல்லஜக்துல் இப்ராஹீமியா; 1899 ஆம் ஆண்டு கிண்ணியாவில் ஸஹதியா என்பன நிறுவப்பட்டன. இவை நான்கும் தான் இருபதாம் நூற்றாண்டு பிறக்கும் பொழுது இந்நாட்டிலிருந்த அறபுக் கல்லூரிகளாகும். அவற்றிலே கற்பித் தோர் ஏற்குறைய எல்லோருமே தென்னிந்தியா அல்லது யெமன், ஓமான், ஹத்ரமெளத், சலுதி அரேபியா போன்றவற்றில் இருந்து வந்தவர்களாவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைவாசிப் பகுதியில் ஜிந்து அறபுக் கல்லூரிகள் தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1915 ஆம் ஆண்டில் மாத்தறையில் அல்மின்னத்துல் பாஸியா; 1918 ஆம் ஆண்டு தர்ஹா நகரில் முஹியதுல் இஸ்லாம்; 1925 ஆம் ஆண்டு புத்தளத்தில் காசிமிய்யா; 1931 ஆம் ஆண்டு மஹரகமையில் கழுரிய்யா; 1949 ஆம் ஆண்டு கல்லூரின்னையில் அல் பத்தாஹ் ஆகிய அறபுக் கல்லூரிகளே அவையாகும். எனவே, 1950 ஆம் ஆண்டு மொத்தமாக இலங்கையில் ஒன்பது அறபுக் கல்லூரிகள் தான் இருந்தன. முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் பதிவுகளின்படி இன்று 89 அறபுக் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன.

இக்கல்லூரிகள் யாவும் சிறப்பாக விளங்க வேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்தினால் அவற்றிற்கான ஒரு பொதுப் பாடத்திட்டத்தை அமுல் செய்வதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டு வருகின்றன. அறபுக் கல்லூரிகளில் ஒரு பொதுப் பாடத்திட்டத்தைப் பின்பற்ற முடியுமா; ஒரு பொதுப் பரிட்சைக்குத் தோற்ற முடியுமா எனும் சிந்தனைகள் வலுப்பெற்றுக் கொண்டு வருகின்றனவேயொழிய, பூரணத்துவமாக அமுல் செய்யப்படக் கூடிய நிலைக்கு இன்னும் வரவில்லை.

இலங்கையின் சுகல மத்ரஸாக்களிலும் ஒரு பொதுப் பாடத்திட்டம் இருக்க முடியுமானால்; அப்பொதுப் பாடத்தின் மூலம் இறுதியில் பரிட்சைத் திணைக்களத்தின் ஒரு பரிட்சையின் மூலம் தங்களுடைய சான்றிதழ்களை அவர்கள் பெற முடியுமானால், நிச்சயமாக இந்நாட்டு மட்டத்தில் மட்டு மன்றி, சம்வதேச மட்டத்திலும்கூட மௌலியித் தராதரப்பத்திரம் மதிப்புப் பெறும். சில வேளைகளில் வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு இங்குள்ள சான்றிதழ்களைக் கொண்டு அனுமதிக்கு விண்ணப்பிக்கும் பொழுது அவர்கள் அவற்றினை எதனோடு சமப்படுத்துவதென்று விணவுகின்றனர். ஆனால், அவ்வாறு சமப்படுத்துவதற்கான நடைமுறை தற்போது கிடையாது. ஒவ்வொரு அறபுக் கல்லூரியும் தத்தமது

பாடவிதானங்களைப் பின்பற்றித் தாமே பரீட்சையும் நடத்திச் சான்றிதழ் வழங்குகின்ற காரணத்தினால் எல்லா அறபுக் கல்லூரிகளினதும் சான்றிதழைச் சம்பபடுத்தும் வழிமுறை ஒன்று கிடையாது. எனவே, சர்வதேச ரீதியாக எமது உலமாக்களின் சான்றிதழ்களுக்கு அங்கீகாரம் பெறுவதாயிருந்தால் அதற்கென ஒரு பொதுப் பாடத்திட்டமும், பொதுப் பரீட்சையும் அவசியமாகும். இதற்கான முயற்சிகள் கடந்த பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. சமீபத்தில் அதற்கென ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டு அக்குழுவினால் பொதுப்பாடத்திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு தற்பொழுது ஜம்மியத்துவ உலமா சபையின் பரிசீலனைக்கு அது ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

இது சம்பந்தமான கலந்துரையாடல்களில் இரண்டு இடர்ப்பாடுகளைச் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர். பொதுப் பாடத்திட்டம் என்று ஒன்றிருந்தால் அப்பொதுப்பாடத்திட்டத்தைப் படிப்பிக்கக்கூடிய வல்லமை பொருந்திய உஸ்தாதுமார் எல்லா அறபுக் கலாசாலைகளிலும் இருக்கிறார்களா என்பது ஒன்று. ஆனால் என்றோ ஒரு நாள் அப்படியான பாடத்திட்டங்களைப் படிப்பிக்கக்கூடிய உஸ்தாதுமார்களை எமது அறபுக் கலாசாலைகள் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது அவசியமாகும். அப்போது தான் அவற்றின் கல்வித்தரத்தை உயர்த்த முடியும். பாடசாலைகளிலே மாணவர்களின் கல்வித்தரம் முன்னேறிச் செல்கின்றது. அம்மாணவர் தமது அறிவு வளர்ச்சியின் மூலம் கேட்கின்ற வினாக்கள் அனைத்திற்கும் மிகத் தெளிவான விடை சொல்லக்கூடிய உலமாக்களை இந்நாட்டிலேயுள்ள அறபுக் கலாசாலைகள் உற்பத்தி செய்தல் வேண்டும். அப்படியானதொரு பொதுப் பாடத்திட்டத்தைப் படிப்பிக்கக்கூடிய உலமாப்பெருமக்களை நாங்கள் பெற வேண்டும்.

இரண்டாவதாகக் கூறப்படும் காரணம் யாதெனில், பல் வேறு அறபுக் கலாசாலைகள் வெவ்வேறு கொள்கைத் திட்டங்களின் அடிப்படையில் பாடங்களைக் கற்பிக்கின்றன. ஆகவே

அவர்கள் ஒரு பொதுப் பரிட்சையில் எவ்வாறு விடை எழுத முடியும் என்பதாகும். இதற்கான விடை மிக இலகுவானது. பொதுப் பரிட்சையின் வினாப் பத்திரம் பல பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கலாம். அதில் பரிட்சார்த்தி தாம் விரும்பிய பகுதிக்கு விடையெழுதும் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படுவதன் மூலம் இவ்விடயத்தை இலகுவானதாக்க முடியும்.

இத்தகைய புதுச் சிந்தனைகளை மக்களிடையே பரப்பக் கூடிய வல்லமையும், சந்தர்ப்பமும் உலமாக்களுக்கு உண்டு. உதாரணமாக, பெரிய அறிவாளி ஒருவர் பகிரங்க மேடையொன்றிலே 10,000 பேர் முன்னிலையில் ஒரு கருத்தைக் கூறினால், அவ்விடயம் எவ்வளவு சிறந்ததாயிருப்பினும் அங்கு குழுமியிருப்போரில் பலர் அதனை ஏற்றுக் கொள்வார். சிலர் ஏற்க மாட்டார்கள். அவர்கள் மாற்றுக் கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். ஆனால் உலமாக்கள் பள்ளிவாசல்களின் மிம்பரிலே எழும்பி நின்று பேசும் பொழுதும், குத்பா ஒதும் பொழுதும் இந்நாட்டின் வரலாற்றிலே யாராவது, எங்கேயாவது எழும்பி, “நீர் பேசுகின்ற கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை” என்று கூறிய சந்தர்ப்பம் ஒன்றாவது உண்டா? கிடையவே கிடையாது. ஆகவேதான் மேடைகளில் பேசுகின்ற கருத்துக்களை விட, உலமாக்கள் பள்ளிவாசல்களுக்குள்ளே மிம்பரிலே பேசுகின்ற கருத்துக்குப் பன்மடங்கு கூடிய பெறுமானம் உண்டு. எனவேதான், இப்படியான கருத்துக்களைக் கூறக்கூடிய வல்லமை உலமாக்களுக்குண்டு.

பள்ளிவாசல் என்பது இல்லாமிய வரலாற்றில் முக்கிய ஸ்தலமாக விளங்கி வருகின்ற ஓர் இடமாகும். இலங்கையில் ஒரு காலத்தில் கிராமத்தின் முழுப்பிரச்சினைகளும் பள்ளிவாசல்களிலேயே தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. வேலிப் பிரச்சினை, காணிப் பிரச்சினை, கல்யாணப் பிரச்சினை, கொடுக்கல் வாங்கல் பிரச்சினை யாவும் பள்ளிவாசல்களிலேயே தீர்க்கப் பட்டன. வெள்ளிக்கிழமை ஜாம்ஆவின் பின் மத்திச்சம்மார்

அல்லது மரைக்காயர்மார் கூடியிருந்து உடனடியாக அப்பிரச்சி வளைகளைத் தீர்த்தார்கள். தீர்க்கக்கூடிய சந்தர்ப்பமும் இருந்தது. சட்டப்புத்தகங்களைப் புரட்டிக் காட்டுவோர் எவரும் அங்கு கிடையாது. வழக்காளி, எதிரி, சாட்சி எவரும் பொய் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் கிராமத்தில் நடந்த சம்பவம் அங்கிருக்கும் அனைவருக்கும் நூறு வீதம் பூரணமாகத் தெரியும். ஆகவே வழக்காளியோ எதிராளியோ பொய் சொல்ல முடியாது. உண்மை நிலை அங்கிருக்கின்ற அனைவருக்கும் தெரியும். அவர்கள் வழக்குகளைத் தீர்த்தார்கள். சமாதானம் ஏற்பட்டது.

இன்று இந்நிலை மாறிவிட்டதைக் காண்கிறோம். கிராமத்தின்மேல் பள்ளிவாசல் கொண்டிருந்த வலுவான மேலாதிக்கம் தளர்ந்துள்ளது. அது மாத்திரமல்லாமல் சில பள்ளிவாசல்களின் ஜமாஅத்தாரிடையே ஏற்படும் பிணக்கு வக்கு சபை, வக்கு நியாயமன்றம், உயர் நீதிமன்றம் வரை செல்வதைக் காண்கி ரோம். இவங்கையிலுள்ள 1500 பள்ளிவாசல்களில் குமார் 170 இன்று இத்தகைய வழக்குகளில் ஈடுபட்டுள்ளன. முஸ்லிம் சமுதாயம் இப்படியெல்லாம் வழக்குப் பேசத்தான் வேண்டுமா? தமது கிராமத்தின் புனித பொதுச் சொத்தான பள்ளிவாசல் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து மத்தியஸ்தம் செய்யக் கூடியவர்கள் அக்கிராமத்தில் இல்லையா? இரண்டு குழுவினர் சண்டை பிடிக்கும் பொழுது அதிற் தலையிட்டு சமாதானம் செய்யக் கூடிய மூன்றாம் குழுவினர் அங்கில்லையா?

பள்ளிவாசல்களுள் ஏன் சண்டை ஏற்படுகின்றது என்பதற் கான காரணத்தைத் தேடிப் பார்த்தல் நலமாயிருக்கும். முக்கியமான காரணங்கள் மூன்று. முதலாவதானது, கெளரவப் பிரச்சினை. சில கிராமங்களிலே பாரம்பரியமாகச் சில பணக்காரர்களுடும்பங்கள் பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தை நடாத்தி வருவார்கள். ஆனால் அவர்களிடம் இப்போது அந்தஸ்த்தும் பணமும் குறைந்து விட்டன. புதிய பணக்காரர்கள், புதிய அந்தஸ்த்து டையவர்கள் அக்கிராமங்களிலே தோன்றி விட்டார்கள். அவர்கள் பள்ளிவாசலிலே ஆட்சி செலுத்த விரும்புகிறார்கள்.

பழையவர்கள் விட்டுக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. இப்பொழுது அவர்களுடைய அதிகார நிலை இறங்கியிருந்தாலுக்கூட எங்கள் தாத்தாவுக்கு மூன்று கொம்பன் யானைகள் இருந்தன என்று இன்றும் நினைத்துக் கொண்டு வாழ்பவர்கள். இன்று அவர்களிடம் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் 'இந்த ரோட்டைப் போட்டது எங்களுடைய அப்பாதான். அந்தப் பள்ளிவாசலைக் கட்டுவதற்குக் காசு கொடுத்தது எங்கட அப்பாட அப்பாதான்' என்று சொல்லிக் கொண்டு வாழ்பவர்கள். ஆனால் அவர்களை விடப் பன்மடங்கு அந்தஸ்த்துடையவர்கள் அக்கிராமத்திலே வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் தாம் நிர்வாகத்தை எடுக்க வேண்டும்; இவர்கள் அதைக் கொடுக்க முடியாது எனும் புதிய பணக்காரருக்கும் பழைய பணக்காரருக்கும் உள்ள போராட்டம் முதலாவது காரணமாகும்.

இரண்டாவது காரணம், எங்கு சொத்துக் கூடிய பள்ளிவாசல் இருக்கிறதோ அங்குதான் குழப்பமும் அதிகமாயுள்ளது. சொத்து வசதியில்லாத பள்ளிவாசல்களில் ஏத்தனையை பிரச்சி ணையும் இல்லை. புதிய நம்பிக்கையாளரைத் தெரிவு செய்வ தென்றால் எல்லோரும் சேர்ந்து ஏற்கனவே இருக்கிறவரை 'நீங்கள்தான் அடுத்த வருடமும் நடத்துங்கள்' என்று கூறி விட்டுப் போய்விடுவார்கள். அவரோ பல வருடங்கள் தாமே விளக்கு வைத்துக் கொண்டு, பூட்டையும் பூட்டிக் கொண்டு, வேவியையும் கட்டிக் கொண்டு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் பள்ளிவாசலை நிர்வகிப்பார்.

மூன்றாவதாக, சில இடங்களில் இயக்க முரண்பாடுகளும் கொள்கை முரண்பாடுகளும் பிரிவினையை ஏற்படுத்துகின்றன. ஒரு கொள்கையையுடையவர்கள் பாரம்பரியமாகப் பள்ளிவாசலை நிர்வகித்து வருவார். பிறிதொரு கொள்கையினர் அதனைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்வார். அச்சந்தர்ப்பத்தில் பள்ளிவாசல்களிலே பினக்குகள் ஏற்படுகின்றன.

இத்தனையை பினக்குகளைத் தீர்க்கக்கூடிய தலைமைத்து வத்தை உலமாக்கள் வழங்க முடியும். அதன் மூலம் வகுபு

சபைக்கு வருவோரின் எண்ணிக்கையை மிகவும் குறைக்கலாம்.

வக்பு நியாய மன்றம் (Wakf Tribunal) எனுமொன்று முண்டு. அதாவது வக்புச் சபைத் தீர்ப்பில் திருப்தியில்லை என்று நினைப்போர் வக்பு நியாய மன்றுக்கு மேன்முறையீடு செய்யலாம். வக்பு நியாய மன்றம் 1985 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1985 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இன்றுவரை அதில் 82 வழக்குகள் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால் 82 வழக்குக் ஞம் 42 பள்ளிவாசல்கள் சம்பந்தப்பட்டவையே. ஏனெனில் சில பள்ளிவாசல்கள் தொடர்பாகப் பல வழக்குகள் பேசப்பட்டுள்ளன.

இவ்வழக்குகளை மாகாண ரீதியாகப் பார்க்கும் பொழுது மிகத் தெளிவான ஒரு நிலைமையைக் காணலாம். இவ்வழக்கு களிலே மேல் மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவை 21, தென் மாகாணம் 06, கிழக்கு மாகாணம் 05, மத்திய மாகாணம் 05, வடமேல் மாகாணம் 04, வடமத்திய மாகாணம் 01. ஊவா, சப்ரகமுவ, வடக்கு மாகாணத்தவர்கள் மிகவும் பெருமைக்குரியவர்கள். வக்பு நியாய மன்றத்திற்கு அம்மாகாணங்களிலிருந்து இது வரை யாரும் வழக்குப் பேச வரவில்லை.

ஆனால், மேல் மாகாணத்தில் மட்டும் 21 வழக்குகள்; அவற்றிலும் அரைவாசிக்குமேல், அதாவது 15 வழக்குகள் கொழும்பு நகரப் பள்ளிவாசல்கள் சம்பந்தமானவையாகும். இதற்கு ஒரேயொரு காரணமே தென்படுகிறது. அவர்களது வசிப்பிடத்துக்கு அண்மையிலேயே வக்பு நியாய மன்றம் இருப்பதுதான் அக்காரணமாகும். உதாரணமாக வெள்ளவத் தையில் இருக்கும் ஒருவர் புறக்கோட்டைக்குப் போகும் வழியில் காலையில் வழக்குக் கொப்பியைக் கொண்டு போய் வக்பு அலுவலகத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போகலாம். நியாய வாதிகளுடன் நேரடியாகவே கதைத்துக் கொள்ளலாம். வழக்கு நடைபெறும் தினத்திலும் இலகுவாக அங்கு செல்லலாம்.

அறபு மொழிக் கல்வி வளர்ச்சியிலும் உலமாக்கள் நிச்சய மாக வழிகாட்டலாம். இவற்றில் முக்கியமானது மக்தப் ஆகும். இலங்கையில் ஏறக்குறைய எல்லாக் கிராமங்களிலும் மக்தப் எனப்படும் குர்ஷுன் பாடசாலைகள் - ஒதப் பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. சிறுபிள்ளைகளுக்கு மார்க்க அடிப்படையில் அவர்களுடைய ஆரம்பக் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டுமென்பது கட்டாயமாகும்.

சிறுபிள்ளைகளை வளர்த்தவிலுங் கூட இப்பொழுது பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. நகர்ப்புறங்களில் பொதுவாகச் சொல்லப்படுகின்ற முறைப்பாடு தற்காலப் பிள்ளைகளின் குழப்பம் தாங்க முடியவில்லை என்பதுதான். ரேடியோவை உடைக்கிறார்கள், டெலிவிஷனைப் பழுதடையச் செய்கிறார்கள், கதிரையில் ஏறுகிறார்கள், மேசையில் அடிக்கிறார்கள், கட்டிலிற் பாய்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்வார்கள். ஆகவே சில தசாப்தங்களுக்கு முன்பிருந்த பிள்ளைகளைவிட இப்போதுள்ள பிள்ளைகள் ஏன் அதிக குழப்பம் செய்கிறார்கள்?

காரணம் என்னவென்றால், இப்போது எல்லாப் பிள்ளைகளையும் நகர்ப்புறங்களிலே வீட்டினுள் பூட்டி வைத்து வளர்க்கிறார்கள். வீதிக்கு விடப் பயம், வெளியில் விடப் பயம். பிள்ளைகள் இயற்கையாகவே ஒட வேண்டும்; ஆட வேண்டும்; பாய வேண்டும்; உடைக்க வேண்டும். ஒரு காலத்திலே கிராமப் புறங்களில் பிள்ளைகள் வேலிக்கு மேல் ஏறுவார்கள், மாமரத்திலே மாங்காய் பறிப்பார்கள், புளியமரத்துக்குப் பொல்லெறிவார்கள், ஒழுங்கையிலே கிட்டிப்பொல் விளையாடுவார்கள். விளையாடிக் களைத்த பின்னரே வீட்டுக்குள் வருவார்கள். ஆகவே வீட்டினுள் இருக்கும் பொருளை உடைக்க வேண்டிய தேவை, கதிரைக்கு மேல் ஏற வேண்டிய ஆசை, ரேடியோவைத் தூக்கி உடைக்க வேண்டிய விருப்பம் அவர்களுக்கு இல்லை. ஆகவே அந்தப் பிள்ளை வீட்டுக்கு வந்ததும் சாந்தமாக, சாப்பிட்டுவிட்டு, தானாகவே போய்ப் படுக்கும். இப்பொழுது இவ்வளவு காரியத்தையும் அந்தப்

பிள்ளை வீட்டுக்குள்ளேதான் செய்ய வேண்டும். அதனாலேயே நகர்ப்புறங்களில் இப்போது எங்கு போனாலும் பிள்ளை குழப்பம் செய்கின்றது என்கின்றனர். வளர்ப்பு முறை மாறிவிட்டதே இதற்குக் காரணமாகும்.

பிள்ளைகளுக்கு எப்பொழுதும் அவர்களது மார்க்க அடிப்படையில் கல்வி வழங்கப்படுதல் வேண்டும். எந்தக் கல்வித் தத்துவத்திலும் இதுதான் கூறப்படுகிறது. இப்பொழுது பிள்ளைகளை நேசரிப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புவது ஒரு மாஷாக மாறிவிட்டது. குர்ஜூன் மத்ரஸாக்களிலே பாலர் கல்வியைப் புகட்ட முடியுமாயிருந்தால் இதுதான் உலகிலேயே ஆகச் சிறந்த நேசரிப் பாடசாலையாக மாற முடியும். இதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

முதலாவதாக, பெரும்பாலான மத்ரஸாக்களிலே காணப்படும் கிழிந்த பாய்களை அகற்றிவிட்டு நல்ல பாய்களை, அழகான பாய்களை அல்லது கதிரை, மேசைகளைப் போட வேண்டும். இரண்டாவதாக, அங்கு எந்தவிதமான பாடத்திட்டமோ, ஒழுங்கு முறையோ கிடையாது. பிள்ளைகள் வருடத்தில் எந்த நேரத்திலும் சேரலாம். எந்த ஜாகுவும் ஒதலாம். எந்நேரமும் விலகிப் போகலாம். பிறகு எந்நேரமும் திரும்பி வந்து சேரலாம். இவற்றினை விடுத்து முறையான அனுமதி முறை, வகுப்பு முறை, பாடத்திட்டம் போன்றன அழுல் செய்யப்பட வேண்டும். மூன்றாவதாக, ஒதிக் கொடுப்பவர் கல்வி கற்பிப்பதில் பயிற்சி பெற்றவராக இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறான திருத்தங்களைச் செய்ய முடியுமானால் இந்நாட்டின் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சிறந்த நேசரிப் பாடசாலையாக ஒதற் பள்ளிக்கூடம் திகழ முடியும். இதற்கான கருத்துக்களைப் பரப்பி மக்களை வழிநடத்திச் செல்ல வேண்டியது கற்றோரின் பொறுப்பாகும்.

'பங்கவலிட்டி' என்று ஆங்கிலேயர்கள் சொல்கிறார்களே - நேரத்துக்குக் காரியமாற்றுவது - இதுவும் வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமாகும். அமெரிக்கன் நேரத்துக்குக் காரியம் செய்கின்

றான்; ஜப்பான்காரன் செய்கின்றான்; இங்கிலீஸ்காரன் செய்கின்றான்; ஆனால் எங்களுக்கு மட்டும் செய்ய முடியவில்லை என்று கூறுவதை அடிக்கடி கேட்கிறோம். ஆனால் எமது முஸ்லிம் கிராமங்களிலே படிப்பறிவில்லாத ஒரு மனிதர் - பொருளாதார வசதியில்லாத ஒரு மனிதர் - ஒரு நாளைக்கு ஐந்து தரம், அதுவும் வாழ்நாளில் ஒரு விளாடி கூடத் தவறாமல் ஒரு காரியம் செய்கின்றார். அவர்தான் எமது மோதினார். அவரைவிடப் பங்கவலாக நேரத்துக்குக் காரியம் செய்கின்ற வேறு யாரும் இந்த உலகில் கிடையாது. சுபஹாக்குரிய அதானை 5.45 மணிக்குச் சொல்ல வேண்டியதாக இருந்தால் நுவரெவியாவில் உள்ள மோதினார் 'இன்று குளிர் தாங்க முடியவில்லை; இன்னும் கொஞ்சம் தூங்குவோம்' என்று எப்போதாவது நித்திரை செய்திருக்கிறாரா? 'இந்த உச்சிவெயி லிலே போய் பாங்கு சொல்ல முடியாது; இன்னும் 10 நிமிசம் பிந்துவோம்' என்று வுஹருக்கு 1.06க்குச் சொல்ல வேண்டிய அதானை 1.16க்கு மட்டக்களப்பிலுள்ள மோதினார் சொல்லியிருக்கின்றாரா? ஒரு மனித்தியாலயம் மின்சாரவெட்டு; இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் மின்சாரம் வந்துவிடும்; அதனால் 7.09க்கு சொல்ல வேண்டிய மஹரிப் அதானை மோதினார் ஒத்தி வைத்திருக்கின்றாரா? இன்றிரவு விருந்தென்றுக்குப் போக வேண்டும்; அதனால் இஷாவை 5 நிமிசம் முந்துவோம் என்று 8.19க்குச் சொல்ல வேண்டியதை 8.14க்கு எப்போதாவது சொல்லியிருப்பாரா? இல்லையே! அதேபோன்று தொழுகையை நடத்துபவர், மன்னர் வருவார், மந்திரி வருவார் என்று எப்போதாவது பிந்தியிருக்கின்றாரா? ஆகவே இந்நாட்டில் மட்டுமல்லாது உலகம் முழுவதிலுமே மிகக் கிரமமாக இக்காரியத்தைச் செய்ய முடியுமாயின், நாங்கள் அமெரிக்கரையோ, ஐரோப்பியரையோ, ஜப்பான்காரரையோ உதாரணத்திற்கு எடுக்க வேண்டிய தேவையில்லை. எமது பிள்ளைகளுக்கு மோதினாரையே உதாரணத்திற்கு சொல்லிக் கொடுத்தால் போதும்.

பிறிதொரு முக்கிய விடயம், சமுதாயத்துக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய தலையாய கடமை உலமாப் பெருமக்களுடையதாகும். அதை விட்டுக் கொடுப்பதினாற்றான் சமுதாயத்தில் பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. சில நேரங்களில் எவ்வளவுதான் துப்பம் வந்தாலும் சரியான கருத்தைச் சொல்லக்கூடிய தெரியம் உலமாக்களுக்கு இருக்கதல் வேண்டும். அந்தக் காலத்திலே சஹாபாக்கள் செய்யவில்லையா? பின்னர் வந்த இமாம்கள் செய்யவில்லையா? மாமன்னர்களைக் கூட எதிர்த்துத் தங்கள் கருத்துக்களை நிலைநாட்டிய வரலாறு இல்லையா?

எமது அறபுக் கல்லூரிகளைப் பற்றி நாங்கள் சிந்திக்க வேண்டிய பிறிதொரு விடயமும் இருக்கிறது. இலங்கையில் இப்பொழுது கலை அறபுக் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் மொழி மூலந்தான் பாடப் போதனைகள் நடைபெறுகின்றன. அதே வேளையில் இந்நாட்டில் இப்பொழுது சிங்களம் மட்டுந் தெரிந்த ஒரு மூஸ்லிம் சமுதாயம் உருவாகிக் கொண்டு வருவதை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். இன்னும் சில வருடங்களில் இந்நாட்டிலே ஒரு வட்சத்துக்கு மேற்பட்ட மூஸ்லிம்கள் சிங்களம் மட்டும் தெரிந்தவர்களாக இருக்கப் போகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தமிழும் தெரியாது; ஆங்கிலமும் தெரியாது; சிங்களம் மட்டுந்தான் தெரியும். ஆகவே இன்னும் சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் ஏற்படப்போகும் இச்சூழ்நிலையைக் கையாளக் கூடிய வழிமுறைகளை இன்றி விருந்தே ஆரம்பித்தல் வேண்டும்.

சிங்களம் மட்டுமே தெரிந்த மாணவர்களைச் சரியான இஸ்லாமிய ஷாரீஆ வழிமுறையில் வழிநடத்திச் செல்லக் கூடிய வகையிலே எங்களுடைய உலமாக்களும் தங்களை இப்பொழுதிருந்தே தயாராக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். தமிழ் மொழி மூலம் மட்டுமல்ல, சிங்கள மொழியிலும் மார்க்கத் தைப் போதிக்கக் கூடிய, குத்பாப் பிரசங்கங்களை ஒதக் கூடிய, இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை இயற்றக் கூடியவர்களான ஒரு கூட்டத்தினரையும் தயார்ப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய காலம்,

தேவை இந்நாட்டின் நிலைமையினால் வந்துவிட்டது. ஏனென்றால் சிங்களத்தில் இதுவரையில் குர்தூன் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றே ஒன்றுதான் இருக்கிறது. அதுவும் கொஞ்சம் கடினமான மொழிநடை எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஹதிஸைப் பற்றிய மொழிபெயர்ப்பு வேலை இப்பொழுது தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிங்களத்தில் இஸ்லாமிய நூல்களும், இலக்கியங்களும் மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றன. எனவே தற்பொழுது சிங்கள மொழி மூலம் கற்கும் மாணவர்களுக்கு அடிப்படைத் தேவை யாதெனில் சிறுசிறு மார்க்க நூல்களாகும். 300, 400 பக்கப் புத்தகங்களை வாசிக்கக் கூடிய நேரம் அவர்களுக்கு இல்லை. எனவேதான் நாங்கள் சிந்திக்க வேண்டிய மிக முக்கியமான ஒரு விடயம் யாதெனில், எமது உலமாக்கள் இன்னும் சில வருடங்களில் சிங்கள மொழி மூலம் மார்க்கத் தைப் போதிக்கக் கூடியவர்களாகவும், குத்பாக்கள் ஒதக்கூடிய வர்களாகவும் தங்களை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

உலமாக்கள் தமது அந்தஸ்த்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியது மிக அவசியமாகும். கல்வி நிலையை உயர்த்திக் கொள்வதன் மூலம் தமது அந்தஸ்த்தை உயர்த்தலாம். சமுதாயத்துக்குச் சரியான வழிகளைக் காட்டுவதன் மூலம் அந்தஸ்த்தை உயர்த்தலாம். பிரச்சினைகள் ஏற்படும் பொழுது அப்பிரச்சினைகளுக்குப் பக்கச் சார்பற்ற சரியான தீர்ப்புக்களை வழங்குவதன் மூலம் அந்தஸ்த்தை நிலைநாட்டலாம். காய்தல், உவத்தல் இன்றிக் காரியங்களைக் கிரமமாகச் செய்வதன் மூலமும், அறபுக் கல்லூரிகள் மூலம் நல்ல கற்றறிந்த சமுதாயங்களை உருவாக்குவதன் மூலமும், பள்ளிவாசல்களில் ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகளைத் தலையிட்டுத் தீர்ப்பதன் மூலமும் அந்தஸ்த்தை நிலைப்படுத்தலாம்; ஸ்திரப்படுத்தலாம்; வளர்க்கலாம்.

கதீப்மார் சம்மேளனம் மேற்கொள்ளும் இத்தகைய கருத்த ரங்குகளை நாம் அதனாற்றான் மிகவும் வரவேற்கின்றோம். அதிலும் குறிப்பாகத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகமும்

இதில் ஒத்துழைப்பது மிகச் சிறந்த ஒரு நற்செயலாகும். ஏனென்றால் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் ஒரு நாட்டின், ஒரு சமூகாயத்தின் கல்விக்கு மிகச் சிறந்த வழிகாட்டலை வழங்க முடியும். ஆகவே அவர்களும் இணைந்து இதனை நடாத்துவது இதன் பெருமையை அதிகரிக்கிறது. கதிப்பமார் சம்மேளனம் இப்படியான நல்ல காரியங்களை மேன்மேலும் செய்ய வேண்டும் என்று மிகவும் ஆசைப்படுகிறோம்.

11

மத்ரஸாக்களில் பொதுப்
பாடத்திட்டத்தின் அவசியம்

பட்டமளிப்பு விழாச் சிறப்பு மலர்
அல்ஹாமியா அறபுக் கல்லூரி, கல்முனை, 1996

“கற்றறிந்த உலமாக்கள் எனப்படுவோர் அல்லாஹ் விளைவிலில் ஜாழியர்கள். அடியார்களின் ஈடுபாதை கடேர்றத்திற்காகச் சலியாது உழைப்பவர்கள். எனவேதான் அன்பியாக்களின் வாரி கூகள், வழித்தோன்றல்கள் என்று பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் பொன்மொழியில் அவர்களைப் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறது. இத்தகைய உலமாக்களுக்கு ஆரம்பத்தில் மார்க்கத்தைப் பற்றிய நுண்ணிறவும், போதனையும், பயிற்சியும் அளித்து வெளிப்படுத்தும் ஸ்தாபனங்களான அறபு மத்ரஸாக்கள் முஸ்லிம்களின் புனிதமான பிதுரார்ஜி தச் சொத்துக்களாகும்.” எனக்குழிய்யா அறபுக் கல்லூரியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, இன்றைய நிலை எனும் கட்டுரையில் அதன் அதிபராய் இருந்த முறைம் மது ஷக்தின் ஹஸ்ரத் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தகைய மத்ரஸாக்கள் இலங்கையில் எண்பத்தொன்று உள்ளன. (இவற்றின் பெயர் விபரங்கள் இக்கட்டுரையின் இறுதியில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.) இவற்றின் வளர்ச்சி கமார் 125 வருடங்களுக்குட்பட்டதாகும். அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இந்நாட்டில் வாழ்ந்த மிகக்குறைந்த தொகையின் ரான் உலமாக்கள் இந்திய அறபுக் கல்லூரிகளில் பயின்றோராய் அல்லது பிறநாடுகளிலிருந்து இங்கு வந்து மார்க்க சேவையில் ஈடுபட்டோராய் இருந்தனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இலங்கையில் நிறுவப்பட்ட அறபுக் கல்லூரிகள் பின்வருவனவாகும்:

1. மக்கிய்யா அறபுக் கல்லூரி, காலி - 1870
2. மத்ரஸத்துல் பாரி, வெலிகாம் - 1884
3. அல்பஹ்ஜத்துல் இப்ராஹிமிய்யா அறபுக் கல்லூரி, காலி - 1892
4. சஹதிய்யா அறபுக் கல்லூரி, கிண்ணியா - 1899

மக்கிய்யா அறபுக் கல்லூரி காலியிலுள்ள சோலையில் தொடங்கப்பட்டது. இதனை நிறுவியோர் மக்காவைச் சேர்ந்த ஆரிபுபில்லாஹ் அல்லாமா அஸ்ஸெஸ்யத் முஹம்மது ஸாலி இப்னு அப்துல் காதர் ஹஸனி அவர்களும்; காயல்பட்டணத் தைச் சேர்ந்த அழுபக்கர் மிஸ்கின் லெப்பை ஆலிம் நுஸ்கி சித்திக்கீ அவர்களுமாவர். இதன் முதலாவது அதிபராக 1870இல் இருந்து 1890 வரை அல்ஆலிமுல் பாழில் அப்துல் கபூர் ஹஸரத் கடமையாற்றினார்.

20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைவாசிப் பகுதியில் மேலும் சில அறபுக் கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டன. அவை வருமாறு:

1. அல்மின்னத்துல் பாஸிய்யா அறபுக் கல்லூரி, - 1915 மாத்தறை
2. மஹிய்யித்துல் இஸ்லாம் அறபுக் கல்லூரி, - 1918 தர்கா நகர்
3. அல்மத்ரஸத்துல் காஸிமிய்யா, புத்தளம் - 1925
4. கழுரிய்யா அறபுக் கல்லூரி, மஹரகம் - 1931
5. மத்ரஸத்துல் பத்தாஃ, கல்லூரின்னை - 1949

இவ்வாறு தொடர்ந்து ஸ்தாபிக்கப்பட்டுவரும் சிறியதும் பெரியதுமான இக்கல்லூரிகளின் தொகை தற்போது எண்பத் தொன்பதை எட்டியுள்ளது.

ஒரு காலத்தில் மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கியது மஹர கமையில் அமைந்துள்ள கழுரிய்யா அறபுக் கல்லூரியாகும். இது அல்ஹாஜ் என்.டி.எச். அப்துல் கஸூர் அவர்களின் முயற்சி யினாலும் நிதி உதவியினாலும் 1931இல் நிறுவப்பட்டது. இதன் முதலாவது அதிபர் அவியார் மரைக்கார் ஹஸரத் ஆவார். விரிவுரையாளர்களாக யெமன் தேசத்தைச் சேர்ந்த சைருத்தீன் தாங்களான் அறபி அலுவக்காஷ்தா முஹம்மத் யெமனி; இந்தியாவைச் சேர்ந்த அப்துல் கஸூர் ஆவிம்; மாவ னல்லையைச் சேர்ந்த முஹம்மது சம்கதீன் என்போர் கடமை யாற்றினர்.

1938 இல் கேரளத்திலுள்ள பாலக்காடு எனும் ஊரைச் சேர்ந்த மெளலாணா மெளலவி முஹம்மது உமர் ஹஸரத் இக் கல்லூரியின் அதிபரானார். இவரது காலத்திலேயே மரபு வழியிலான மத்ரஸாக் கல்வி முறையில் காலத்திற்கேற்ற புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் பல செய்யப்பட்டன. அதனால் இப்பாடத்திட்டம் பிற மத்ரஸாக்களுக்குமான முன்மாதிரியா கத் திகழ்ந்தது.

உமர் ஹஸரத் பன்னால் ஆசிரியருமாவார். பின்வருவன் அவரது வெளியீடுகளாகும்:

1. நாற்பயன்நூல்
2. மறையும் இறையும்
3. பிணியும் மருந்தும்
4. இறைவனுக்கு இணையில்லை
5. சித்தமருள் நீக்கும் குரியன்

இவரைத் தொடர்ந்து தமிழ்நாடு வேதாளையைச் சேர்ந்த மெளலாணா மெளலவி சம்கதீன் ஹஸரத் கஸூரியாவின் வளர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் சென்றார். 1981இல் இருந்து கஸூரியாவின் பழைய மாணவரான எம்.எம். அஹ்மத் முபாரக் இந்நற்பணியைத் தொடர்கின்றார்.

மத்ரஸாக்களின் இன்றைய நிலையினைப் பற்றியும், வருங்கால முன்னேற்றத்தைப் பற்றியும் நான்கு கோணங்களில் சிந்திக்கலாம்.

முதலாவதாக, நாட்டிலுள்ள எல்லா மத்ரஸாக்களுக்கும் பொதுவான பாடத்திட்டமொன்றில்லாமை பெரும் குறையா கும். ஒவ்வொரு அறபுக் கலாசாலையும் ஆரம்பிக்கப்படும் போது தத்தமக்கெனத் தனியான பாடத்திட்டங்களையும், பாடப் பரப்புக்களையும் வகுத்துக் கொள்கின்றன. பொதுவாக எல்லா அறபுக் கலாசாலைகளும் பின்வரும் பாடப் பரப்புக்களைத் தமது பாடத்திட்டங்களிற் கொண்டுள்ளன:

1. அல் குர்ஆன்
2. அல்ஹதீஸ்
3. உலாமுல் குர்ஆன் - குர்ஆன் பற்றிய ஆய்வுகள்
4. அல்பிக்ஂி - இஸ்லாமியச் சட்டங்கள்
5. உகுலுல் பிக்ஂி - சட்டங்களின் அடிப்படை
6. அல்அக்காயித் - கோட்பாடுகள்
7. அத்தாரிங் - வரலாறு
8. அன்னாவு - இலக்கணம்
9. அஸ்ஸரப் - சொல்லிலக்கணம்
10. அல்பலாக்கா - அணியிலக்கணம்
11. அத்தஸ்வுப் - ஆத்மஞானம்

பொதுவாக மேற்கூறிய பாடங்களே எல்லா இடங்களிலும் கற்பிக்கப்படுகின்றபொழுதிலும், அவற்றிற்கான பொதுப் பாடத்திட்டமொன்று அமுல் செய்யப்படவில்லை. அத்தகைய திட்டமொன்றினைத் தயாரிப்பதற்கான முயற்சி சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆயினும் அது இடைநடுவில் நின்றுவிட்டது. சுமார் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பும் ஒரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதாயினும் அதுவும் முற்றுப் பெறவில்லை. எனினும் அறபுக் கல்லூரிகளின் ஒருமைப்பாட்டிற்கும், முன்னேற்றத்திற்கும், பிற நாடுகளில் உரிய அந்தஸ்தினைப் பெறுவதற்கும் பொதுப்பாடத்திட்ட

டம் இன்றியமையாததாகும். இதனைக் கருத்திற்கொண்டு அறபுக் கலாசாலைகளினதும், பல்கலைக்கழக அறபு, இஸ்லா மியக் கற்கை பீடங்களினதும் துணையுடன் இதனைத் தயாரிப் பதற்குக் கலாசார, மதவிவகார அமைச்சின், முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டுத் திணைக்களம் முயற்சிகளை மேற்கொண் டுள் என்று.

இரண்டாவதாக, பொதுப் பாடத்திட்டம் எனும் தளத்திலி ருந்து தொடர வேண்டிய விடயம் பொதுப் பரிட்சை என்பதாகும். இன்று மத்ரஸாக்கள் தாமே நடத்தும் உள்வாரிப் பரிட்சையைக் கொண்டே மௌலவி தராதரப் பத்திரங்களை வழங்குகின்றன. இதுவொரு திருப்தியான முறையன்று. எல்லா மத்ரஸாக்களுக்குமான பொதுப் பரிட்சையொன்றின் மூலம் மௌலவி தராதரப் பத்திரம் வழங்கப்படவே சாலச் சிறந்த அமைப்பாகும். இத்தகைய பிறிதொரு பொதுப் பரிட்சை தற்போது பரிட்சைத் திணைக்களத்தினால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இது 'அல் ஆலிம்' பரிட்சையாகும். இதேபோன்ற ஒரு பொதுப் பரிட்சையினை மௌலவி தராதரப் பத்திரம் வழங்குவதற்கு பரிட்சைத் திணைக்களத்தின் மூலம் ஏற்பாடு செய்ய முடியும்.

மூன்றாவதாக, அறபுக் கல்லூரிகள் மதக்கல்வி வழங்குவதோடு மட்டும் தம்மை வரையறுத்துக் கொள்ளாது உலகியற் கல்வியை வழங்குவதும் மிக அவசியமாகும். "இஸ்லாமிய அறிஞர்களான உலமாக்கள் ஆத்மீகக் கல்வியுடன் போதியளவு இலெளிக்கைக் கல்வியையும் ஏககாலத்தில் பெறுவதற்கு வழி செய்து கொடுப்பது மூஸ்லிம் சமுதாயத்தின் முக்கிய கடனாகும். மேனாட்டுக் கல்வி பயின்றவர் ஒரு திக்கிலும், மார்க்க அறிஞர்கள் எனப்படுவோர் வேறொரு திக்கிலும் மூஸ்லிம் சமுதாயத்தை வழிநடத்த முயன்றதன் காரணமாக இன்று மூஸ்லிம் சமூகம் அடைந்துள்ள பரிதாபநிலை மாறவேண்டுமானால் மத்ரஸாக்களை புனருத்தாரணம் செய்வது மிகமிக அவசியமாகும்." என அகில இலங்கை ஜம்இய்யத்துல் உலமாவின் செயலாளர் மௌலவி எம்.ஜே. முஹம்மது றியாழ்

அவர்கள் 1968 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட தமது கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இன்று பல மத்ரஸாக்கள் கணிதம், விஞ்ஞானம், தமிழ், ஆங்கிலம், தொழிற்கல்வி போன்றவற்றைத் தமது பாடத் திட்டத்துள் சேர்த்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதே. இவற்றுள் மிகமுக்கியமானது தமிழ் மொழியில் பாண்டித்தியம் பெறுவ தாகும். மத்ரஸாக்களில் தாம் பெறும் அறிவினையும், கருத்துக் களையும் வெளியுலகிற்குத் தமிழ் மொழியிலேயே பேச்சு மூலமாகவும், எழுத்து மூலமாகவும் எடுத்துக்கூற வேண்டியுள்ளது. பள்ளிவாசல்களில் நடைபெறும் குத்பாப் பேரூரைகள், வெளியில் நடத்தப்படும் சொற்பொழிவுகள், வானெனாவியில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள், எழுதப்படும் கட்டுரைகள், நூல்கள், பாடசாலைகளில் இல்லாம் போதித்தல் என்பன தமிழ் மொழி மூலமே நடைபெறுகின்றன. இதனால் அறபு மொழி மூலம் தாம் கற்ற விடயங்களை இந்நாட்டு முஸ்லிம்களுக்கு மிகத் தெளிவாக எடுத்துக்கூற வேண்டுமாயின் மத்ரஸாக்கள் அனைத்தும் தமது மாணவர்களுக்குச் சிறப்பான, தேர்ந்த தமிழ் மொழியறிவை வழங்குதல் வேண்டும்.

இதனோடு தொடர்புள்ள புதிய விடயமொன்றும் உண்டு. தற்போது முஸ்லிம் மாணவர் பலர் சிங்கள மொழி மூலம் கல்வி கற்று வருகின்ற காரணத்தினால் தமிழ் மொழியை அறியாதுள்ளனர். அவர்களிற் சிலர் தமது வீடுகளிலும் சிங்களம் பேசுகின்ற காரணத்தினால் தமிழில் பேசுவதையோ, எழுதுவதையோ புரிந்து கொள்ள இயலாத நிலையிலுள்ளனர். இதனாற்றான் இன்று சில பள்ளிவாசல்களில் ஜாம்ஆப் பிரசங்கத்தின்போது சில மாணவர்கள் பள்ளிவாசல்களினுட்ப் செல்லாது வெளியில் கூடிநிற்கின்றனர். எனவே சிங்கள மொழி மட்டுமே தெரிந்த முஸ்லிம் சமுதாயமொன்று இந்நாட்டில் உருவாகி வருகின்றது. இவர்களுக்கு சிங்கள மொழி மூலம் இல்லாத்தை எழுத்து மூலமும், உரைகள் மூலமும் எடுத்துக்

கூறுவதற்கும் அறபுக் கலாசாலைகள் தமது மெளவிமாரைத் தயார் செய்ய வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.

நான்காவதாக, பல மத்ரஸாக்களின் பொருளாதார நிலை திருப்தியானதாக இல்லை. அநேகமானவை நிரந்தர வருமான மில்லாது அன்பர்களின் நாளாந்து நன்கொடையிலும்; மாதாந்த, வருடாந்தச் சந்தாக்களிலும் தங்கியுள்ளன. நிரந்தர வருமானமுடைய அறபுக் கல்லூரிகள்கூட நிர்வாகத்திற்மையின்மை காரணமாகத் தமது வருமானத்தை இழந்து தற்காலிகமாகவோ நிரந்தரமாகவோ மூடப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. எனவே அறபுக் கல்லூரிகள் தோற்றுவிக்கப்படும்போதே இன்றைக்கும் எதிர்காலத்திற்கும் போதுமான நிரந்தர பொருளாதாரத் திட்டங்களை வகுத்துக் கொள்ளல் மிக அவசியமானதாகும்.

**List of Arabic Colleges registered with the
Department of Muslim Religious and Cultural
Affairs as at 30th October 1998**

1. COLOMBO DISTRICT

1. Ghafforiya Arabic College,
Pamunuva Road,
Maharagama.
2. Ihsaniya Arabic College,
Peer Sahib Street,
Colombo-12.
3. Sabeelur Rashad Arabic College,
Muhiyadeen Jumma Mosque,
45, Mayura Place,
Colombo-6.
4. Madrasathul Rashad Arabic College,
164, Lukman Jee Square,
Grandpass,
Colombo-14.
5. Kulliyathul Madrasathul Ilm Arabic College,
Grand Mosque,
151, New Moor Street,
Colombo-12.

2. GAMPAHA

1. Muslim Ladies Arabic College,
Kal-Eliya.

2. Al Hasania Arabic College,
Udugoda,
Nittambuwa.
3. Anvarul Uloom Arabic College,
Makola.
4. Al-Nilamiyya Arabic College,
Galloluwa,
Minuwangoda.
5. Al Aman Arabic College,
36, Saunders Road,
Negombo.

3. KALUTARA

1. Madrasathul Muayyid Al Islam Arabic College,
Grand Mosque,
Dharga Town.
2. Al Dheenia Arabic College,
Pallimulla,
Panadura.
3. Jamiah Naleemiah
China Fort,
Beruwela.
4. Al-Ashrafiyya Arabic College,
Ketchimala Dharga,
Beruwela.
5. Al-Minhathul Hasaniya Arabic College,
Moor Street,
Kalutara.

4. KANDY

1. Mahfalul Uloom Arabic College,
Watagepotta,
Deltota.
2. Malahirul Uloom Arabic College,
Dehi-ange,
Muruthalawa.
3. Al-Madrasathur Rahmaniya Arabic College,
Dunuwila Road,
Akurana.
4. Madrasathul Faththah Arabic College,
Galhinna,
Katugastota.
5. Al-Madrasathul Minhajiya Arabic College,
Batupitiya.
Leemagahakotuwa.
6. Al-Jamiathul Islamiyya.
Nawalapitiya.
7. Darul Uloom Furkaniya,
Peradeniya Road,
Kandy.
8. Al-Madrasathul Hakeemiya Arabic College,
Madige,
Udatalawinna.

5. MATALE

1. Al-Madrasathun Najah,
Gongawela Jumma Mosque,
Matale.

2. Al-Quliathul Haleemiya,
Town Jumma Mosque,
Main Street,
Matale.

6. NUWARA ELIYA

Nil

7. GALLE

1. Al-Bahjathul Ibrahimiyah Arabic College,
Fort,
Galle.
2. Makkiya Arabic College,
23, Abdul Wahab Mawatha,
Talapitiya,
Galle.
3. Nalarul Quadiriya Arabic College,
Colombo Road,
Galle.

8. MATARA

1. Madrasathul Baari Arabic College,
Buhary Masjid Mawatha,
Weligama.
2. Mursiyya Arabic College,
263, New Street,
Weligama.
3. Al-Madrasathun Nooraniya Arabic College,
80, Fort,
Matara.

4. Madrasathul Khiluriyya
 Thakkiya Lane,
 New Street,
 Weligama.

9. HAMBANTOTA

Nil

10. JAFFNA

Nil

11. MANNAR

1. Rasooliyya Arabic College,
 Rasool Puthuveli,
 Nanattan,
 Mannar.
2. Jamiathul Manar Arabic College,
 Erukampiddy, Mannar.

12. VAVUNIYA

Nil

13. MULLAITIVU

Nil

14. KILINOCHCHI

Nil

15. BATTICALOA

1. Jamiathul Falah Arabic College,
 Kattankudy.
2. Siddeeqiyya Ladies Arabic College,
 Kattankudy.

3. Manbaul Huda Arabic College,
Meeravodai,
Valaichchenai.
4. Siraj Arabic College,
Oddamavadi.
5. Jamiyathul Jamaliya Arabic College,
Main Street,
Kattankudy,
6. Kulliyathul Nahjathul Islamiya,
Jamiah Road,
Valaichchenai-5.
7. Kulliyathul Dharul Uloom Arabic College,
Kattuppalli Road,
Eravur.
8. Manaleerul Anwar Arabic College,
Hospital Road,
Eravur.

16. AMPARA

1. Thabileequl Islam Arabic College,
Samanthurai.
2. East Ceylon Arabic College,
Addalaichenai.
3. Kaasifful Uloom Arabic College,
3rd Division,
Nintavur.
4. Al-Hamiya Arabic College,
Rest House Road,
Kalmunai.

5. Manbaul Khairath Arabic College,
Akkaraipattu.
6. Sahwa Islamiyyah Arabic College,
Sinna Palamunai,
Palamunai.
7. Thatbeeque Sharreeah Arabic College,
Hijra Road,
Akkaraipattu.
8. Jamiya Manbaul Hidaya Arabic College,
Sailan Road,
Kalmunai-3
9. Salafi Arabic College,
Ameer Ali Puram,
Irakkamam.
10. As Salihath Ladies Arabic College,
Sammanthurai.

17. TRINCOMALEE

1. Sahdiya Arabic College,
Kinniya.
2. Nathwathul Ulama Arabic College,
Arabic College Road,
Mutur.
3. Kinniya Nathwathul Buhary Arabic College,
Kinniya.
4. Al-Madrasathul Rahmaniya Arabic College,
Sinna Kinniya, Kinniya.
5. Madrasathun Najath Arabic College,
Unit No.1, Kantalai.

6. Misbahul Hudha Arabic College,
Pulmoddai 01,
Trincomalee.
7. Al-Madrasathul Nooriya Arabic College,
Grand Mosque,
Thoppur.
8. Manarul Hudha Ladies Arabic College,
Mutur.
9. Sumaiyya Arabic College,
Mancholai,
Kinniya.
10. Nahjul Kaweem Arabic College,
Kurinchakerny,
Kinniya.
11. Najah Arabic College,
Peraru 01, Kanthalai.

18. KURUNEGALA

1. Al-Mathrasathul Ilahiyya,
Arakyala,
Kekunugolla.
2. Raulathul Ulama Arabic College,
Madige Midiyala,
Bandara Koswatte.
3. Al-Madrasathur Rahmaniya Arabic College,
Maiwela,
Melsiripura.
4. Al-Madrasathun Noor,
Siyambalagaskotuwa,
Katupotha.

5. Ahadiya Academy,
Ahadiya Town,
Dummalasuriya.
6. Al-Ameeniya Arabic College,
Nikaweratiya.
7. Jamiah Manarul Huda Arabic College,
Divurumpola,
Ethungahakotuwa,
Via Kurunegala.
8. Rawlathul Hafileen Arabic College,
Maligathenna,
Arakyala,
Kekunugolla,
9. Dharuth Thawheed Assalafiyya Institute,
Kandy Road,
Paragahadeniya,
Weuda.
10. Al-Hathiya Arabic College,
Kurikotuwa,
Pahamune.
11. Furkaniya Arabic College,
Meddeketiya,
Alahitiyawa.
12. An Nahjathul Irfaniyyah Arabic College,
Jumma Masjid Road,
Kekunugolla,
13. Al-Jamaliya Arabic College,
Kottambapitiya,
Panduwashnuwara, Hettipola.

19. PUTTALAM

1. Al-Kulliyathul Arabiyathul Cassimiya,
Puttalam.
2. Muslim Girls Arabic College,
Puttalam.
3. Rahmaniyyah Arabic College,
Kalpitiya.
4. Al-Madrasathul Hiyathiya Arabic College,
Dharga Mawatha,
Marakalagama,
Madampe.
5. Sharafiya Arabic College,
Madawakkulam,
Andigama.

20. ANURADHAPURA

Nil

21. POLONNARUWA

1. Majeediya Arabic College,
Jumma Mosque,
Kaduruwela,
Polonnaruwa.

22. BADULLA

1. Fahmiyya Arabic College,
Noorul Hudha Building,
Badulupitiya,
Badulla.

23. MONERAGALA

Nil

24. RATNAPURA

1. Dharul Uloom Ramlathul Jenna Arabic College,
Jennath Mosque,
Ratnapura.

25. KEGALLE

1. Zehriyya Arabic College,
Olana, Hemmathagama.
2. Al-Kulliyathun Nooriya Arabic College,
Kannatota.
3. Dharul Hasanath Academy
Hassen Building,
Warakapola.
4. As-Salamiyya Arabic College,
Hijrapuram,
Hemmmathagama.
5. Sharafiya Arabic College,
Hinguloya,
Mawanella.

**Total Number of Registered Arabic Colleges in Sri Lanka
as at 30th October, 1998.**

Province	District	Total No. of Arabic Colleges
Western	Colombo	05
	Gampaha	05
	Kalutara	05
Central	Kandy	08
	Matale	02
	Nuwara Eliya	-

Southern	Galle	03
	Matara	04
	Hambantota	-
Northern	Jaffna	01
	Mannar	02
	Vavuniya	-
	Mullaitivu	-
	Kilinochchi	-
Eastern	Batticaloa	08
	Ampara	10
	Tricomalee	11
North Western	Kurunegala	13
	Puttalam	05
North Central	Anuradhapura	-
	Polonnaruwa	01
Uva	Badulla	01
	Moneragala	-
Sabaragamuwa	Ratnapura	01
	Kegalle	05
	Total	89

COURTESY:

ALHAJ. M.H. NOORUL AMEEN, MOULAVI, B.A. (Cey)
CULTURAL OFFICER

நாட்டார் பாடல்களில் கலாசாரப் பிரதிபலிப்பு

தஞ்சாவூரில் 1995 ஜூன் வரி 1-5 இல்
நடைபெற்ற எட்டாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மகாநாட்டுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

இலங்கையின் வட மாகாணம், கிழக்கு மாகாணம்,
மத்திய மாகாணமான மலைப் பிரதேசம் என்பனவற்றில் தமிழ்
மொழி மூலமான நாட்டார் இலக்கியம் செழித்து வளர்ந்துள்ளது.
இப்பிரதேசங்களிலே வாழ்கின்ற தமிழர்களும், முஸ்லிம்
களும் இவ்விலக்கியத்தை வளர்ப்பதில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர்.

இலக்கியம் என்பது அதனைப் படைக்கும் சமுதாயத்தின்
அமைப்பையும், அம்மக்களது வாழ்க்கை முறையையும், மண்
வளத்தையும் யதார்த்தமாக எடுத்துக் காட்டுவதாக இருந்தால்
மட்டுமே அது மக்கள் இலக்கியமாகவும், வாழும் இலக்கியமாகவும்
வளர்ந்தோங்க முடியும் என்பர் இலக்கிய ஆய்வாளர்.
இவ்வரைவிலக்கணத்துக்கு இலங்கையின் தமிழ் நாட்டார்
பாடல்கள் மிகவும் பொருந்தும். இப்பாடல்கள் “கவி” என
அழைக்கப்படுகின்றன.

“கவி” தோன்றிய சமூக அமைப்பு விவசாயத்தை முக்கிய
தொழிலாகக் கொண்டது. நலீன கைத்தொழில்கள், இயந்திர
மயமாக்கல் என்பன ஏற்படுவதற்கு முன்னரான அவசரமற்ற,
ஆறுதலான வாழ்க்கை முறை அதுவாகும். கவி பாடுவதற்கும்,
பாடுவதைக் கேட்டு இரசிப்பதற்குமான போதிய அவகாசமும்,
காலமும், நேரமும் அம்மக்களுக்கு இருந்தன. வேலை நேரங்க

ளிலும் ஓய்வு நேரங்களிலும் பாடி மகிழ்ந்தனர். வாணைலி, தொலைக்காட்சி என்பன இல்லாத காலமது.

இத்தகைய நாட்டார் பாடல்கள் அன்றையச் சமுதாய அமைப்பையும், அச்சமுதாய விழுமியங்களையும் எவ்வாறு பிரதிபலித்தன என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இதற்காக கிழக்கு மாகாணத்தின் அம்பாறை மாவட்டம் எனப்படும் பிரதேசமும்; வடமாகாணத்தில் மன்னார் மாவட்டம் எனப்படும் பிரதேசமும் ஆய்வுக்கெடுக்கப்படுகின்றன.

ஆயிரக்கணக்கான நாட்டார் பாடல்கள் இப்பிரதேசங்களில் இன்றும் வாய்மொழியாகப் பாடப்பட்டு வருகின்றன. சமீப காலத்திலேயே இப் பாடல்கள் தொகுப்புக்களாக அச்சில் வெளிவந்துள்ளன.

விவசாய சமுதாயத்தில் இப்பாடல்கள் தோன்றிய காரணத்தினால் பெரும்பாலானவை வேளாண்மைச் செய்கையோடு தொடர்புடையவையாயுள்ளன. அம்பாறை மாவட்டத்தில் வேளாண்மை செய்யும் நிலம் "வட்டை" என்று அழைக்கப்படுவதுண்டு. இன்றும் அவ்வாறே அழைக்கப்படுகின்றது. சேனைக்காட்டு வட்டை, சோலை வட்டை, வளைந்த வட்டை, காத்தாண்ட வட்டை, செட்டியார் வட்டை என்பன சில உதாரணங்களாகும். சுமார் 30 - 40 ஏக்கர்களைக் கொண்ட ஒருமித்த காணித்துண்டு 'வெளி' எனப்படும். சில நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்களைக் கொண்ட பிரதேசம் 'கண்டம்' எனப்படும். நெற்செய்கை பண்ணப்படும் நிலத்தை "உம்மாரி" எனக் கூறுவதுமுண்டு. "முன்மாரி" எனும் சொல்லே காலக்கிரமத்தில் மருவி "உம்மாரி" என வந்துள்ளது. நெற்காணியினுள் அமைந்துள்ள தென்னாந்தோட்டம் "காலை" எனப்படும். இவ்வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சு உபயோகப்படும் குளம் "வில்" எனப்படும். இத்தகைய விவசாயப் பண்பாட்டினை விளக்கும் சில கவிகள் வருமாறு:

அலிக்கம்ப வட்டையிலே
அஞ்சேக்கர் செஞ்சிருக்கு
தாலிக்கொடி வாங்க - எங்க
தங்க மயில் நாகருக்கு.

பன்னுக்குப் போன பச்சைக்கிளி
வட்டையிலே மேயதுகா ராசாவே
அதை மெல்ல வந்து
கூட்டி வாங்கோ.

மானாகன் வட்டைக்கு
மாடு தேடிப் போற மச்சான்
காரைமுள் தைச்சிடாமல்
கலந்தர் அப்பா உங்கவல்.

இதே போன்று ஊர்ப் பெயர்களைச் சுட்டியும் பல கவிகள் உள்ளன:²

அக்கரைப்பற்றிலையோ
அங்கு கரைவா கிலையோ
சம்மாந்துறையிலையோ - என்ற
தங்கவண்டார் தங்கிறது.

எருக்கலம்பிட்டிக்கு
எருதுகொண்டு போற தம்பி
மச்சானைக் கண்டால் - உன்
மயில் வரட்டாம் என்று சொல்லு.

காலி விளை பாக்குக்கும்
கழுதாவளை வெற்றிலைக்கும்
ஏலம் கராம்பிற்கும்
ஏற்றுதான் உன் எழில்வாய்.

போதுமப்பா போதும்
புத்தளத்து வியாழாரம்
பொன்பரப்பி ஆற்றாலே
போகவரக் கட்டாதே.

இவ்வாறு ஒரு காலத்தில் மிகப் பிரபல்யம் பெற்றிருந்து தற்போது அருகிவரும் பாடல்களைப் பல வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

இறைகாப்பு; தாலாட்டு; சாய்ந்தாடு; விளையாட்டு; வேடிக்கை; எலிப்பாட்டு; அன்புப் பாடல்கள்; மாப்பிள்ளை வாழ்த்து; நடைவழிச் சிந்து; பொல்லடி (கோலாட்டம்); அம்பா; குறாவளிக் காவியம்; மழைக் காவியம்; வெள்ளக் காவியம்; கப்பல் பாட்டு; மோதிரக் கவி; யானைக் காதல் எனப் பலவகையாகத் தொகுக்கப்படலாம். இவையனைத்தும் அன்றையச் சமுதாய அமைப்பினைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

குழந்தைப் பாடல்களினுள் அடங்கும் தாலாட்டு, சாய்ந்தாடு, விளையாட்டு, வேடிக்கைப் பாடல்கள் என்பன அன்றைய சமுதாய நிலையிற் குழந்தை வளர்ப்பினை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தாலாட்டு, ஓலாட்டு, ஆராட்டு, ஓராட்டு எனப் பல்வேறு சொற்களினாலும் அழைக்கப்படும் இவற்றினைப் பாடுவதில் நடுவயதைத் தாண்டிய பெண்களே சிறப்புற்று விளங்குகின்றனர். குழந்தையைத் தொட்டிலிட்டு அல்லது தனது தோளில், மடியில், கைகளில் ஏந்தி வைத்துத் தாலாட்டுப் பாடப்படும். செவி உணர்வு மூலம் பெறப்படும் ஒசை அமைதியே ஆரம்பத்தில் பிள்ளைக்கு முக்கியமாகும். தான் கேட்கும் சொற்கள் விளங்காத நிலையிலும் அவ்விசை அமைதியில் குழந்தை உறக்கம் கொள்கிறது.

தாலாட்டுப் பாடல்களின் பயன் பற்றிக் கலாநிதி இ.பால சுந்தரம் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: “குழந்தையை நித்திரையாக்கல்; அமைதிப்படுத்தல், பாலுட்டல், உடற்பயிற்சி, இசையுணர்வு, இறையருள் வேண்டல், மகிழ்ச்சி வெளிப்பாடு, எதிர்கால இலட்சிய வளர்ப்பு, பரம்பரைப் பெருமை கூறல், குடும்பநிலை கூறல், ஊரில் இருப்போருக்கும் தனது கருத்தை அறிவித்தல் என்பனவாகும்.”⁴

முஸ்லிம்களிடையே வழக்கிலிருந்த அநேக தாலாட்டுப் பாடல்கள் சமயப்பற்றை ஏற்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

சிராய் உலகம் படைத்தோனின்
சிறப்பாம் அல்லாஹ் எனும் நாமம்
நேராய் கல்பில் வைத்தே
நினைவாய் உறங்கு என் மகனே.

ஸமான் உடனே கவிமாவை
ஒதித் தொழுது முதலீந்து
சீமான் தனக்காய் நோன்பு வைத்து
ஹஜ்ஜாம் செய்வாய் என்மகனே.
ஊரின் பொருளும் பட்சணமும்
எல்லாம் உனக்கே கிடைத்தாலும்
நீரின் குழியி போலழியும்
நிலைக்கும் நல்ல அமல் மகனே.

தாலாட்டுப் பாடல்களுக்கு அடுத்தாற்போல் வைத்து
எண்ணக்கூடியவை பாலர் பாடல்களாகும். குழந்தை வளர்ந்து
செவியாற் கேட்கும் சொற்களை விளங்கிக் கொள்ளவும்,
பேசுவதற்குமான பருவத்தை அடைந்தவுடன் அதன் தாய்
பாலர் பாடல்கள் மூலம் பல விடயங்களையும் அக்குழந்தைக்
குப் போதிக்கும் தன்மை இப்பாடல்களிலுண்டு.

அவ்வாறு எண் வரிசையைக் கற்பிக்கும் பாடல் ஒன்று
பின்வருமாறு:

சண்டெலி நாட்டார்க்குக் கலியாணமாம்
சோழன் கொட்டைப் பொரியில் பலகாரமாம்
ஓர் எலி ஓடி ஊரெல்லாம் சொல்லுதாம்
இரண்டெலி கூடி இரண்டகம் பேசுதாம்
மூன்றெலி கூடி முக்காலி தட்டுதாம்
நாலெலி கூடி நாற்கால் நாட்டுதாம்
ஐஞ்செலி கூடி மஞ்சள் அரைக்குதாம்
ஆறெலி கூடி அரிசி அரிக்குதாம்
ஏழெலி கூடி எள்ளு விளக்குதாம்
எட்டெலி கூடி வட்டாரம் போகுதாம்

அங்கே ஒரு பூனை வர எலிகள் கண்டதாம்
கண்ட உடனே எல்லாம் கால்வாங்கி ஓடிச்சாம்.

இதே போன்று மலர் வகையைக் குழந்தைக்குக் கூறும்
கவிதை ஒன்று:

பூப்பு புளியம்பு

பொன்னான் கொண்டைக்குத் தாளம்பூ
மாம் பூ மல்லிகைப் பூ
மணந்து பார்த்தால் ரோசாப் பூ.

கையிலுள்ள ஜந்து விரல்களின் தாரதம்மியங்களையும்
தாய்மார் தம் குழந்தைகளுக்குப் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ள
னார்:

சின்னான் சின்னி விரல்
சின்டி பூமாலை
வாழை நெடுங்காலன்
வந்தாருக்கு வழிகாட்டி
ஒன்றும் தெரியா ஊமைச்சி.

மற்ற விரல்களைவிட உருவத்தில் சிறியதாக இருப்பத
னால் கடைசி விரல் சின்னி விரல் எனப்படுகிறது. அதற்கு
அடுத்த விரலிலேயே வழமையாக மோதிரம் அணிவது
உண்டு. அதனால் அது சின்டி பூமாலை. சிறப்பாக வாழை
மரத்தைப் போன்று மற்றைய விரல்களைவிட நீண்டு இருப்பத
னால் நடுவிரல் வாழை நெடுங்காலன். ஒரு பொருளைச்
சுட்டுவதற்கும், கதைக்கும்போது வலியுறுத்தும் பொருளை
ஆணித்தரமாகச் சொல்வதற்கும் உபயோகப்படுவதும், திசை
யைக் காட்டுவதற்கு உபயோகப்படுவதும் அடுத்த விரல்.
அதனால் அது வந்தோருக்கு வழிகாட்டி. இவ்வாறான பயன்
கள் எதுவுமின்றி ஏனைய விரல்களோடு இணைந்து இயங்குவ
தால் பெருவிரல் ஊமைச்சி எனப்பட்டது.

பாடல் மூலம் கூறப்படும் விடயம் குழந்தைகளின் கவ
னத்தை ஸர்க்கும் என்பதோடு, அவர்கள் அவற்றை ஞாபகத்தில்

வைத்திருந்து அடிக்கடி மீட்டுவர் என்பதுவும் பொது நியதி. இந்நியதியின் அடிப்படையிலேயே குழந்தைகளுக்குப் பல விடயங்களைக் கிராமியத் தாய்மார் நாட்டார் பாடல்கள் மூலம் கற்றுக் கொடுத்தனர். இவ்வாறு குழந்தைகளோடு அந்தியோன் யமாக வாழும்போது அக்குழந்தையின் தாய்ப்பாசம் அதிகமாகும். எனவே, ஒரு குழந்தையை நல்வழிப்படுத்திச் சிறப்பாக வளர்த்தெடுக்கும் முதல் ஆசிரியனும், வழிகாட்டியும் அக்குழந்தையின் தாயே எனும் கூற்றிற்குச் சிறந்த விளக்கமாக இக்கிராமியத் தாய்மார் வாழ்ந்துள்ளனர்; இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

கிராமியச் சமுதாயம் தனது பொழுதுபோக்குச் சாதனங்களில் ஒன்றாக விளையாட்டைபும் கொண்டிருக்கிறது. ஆண்களுக்கான விளையாட்டுக்கள் பெரும்பாலும் உடல் வலிமையோடு சம்பந்தப்பட்டவையே. ஓட்ட ஆட்டம் கூடியனவாயுள்ளன. சுரைக்காய் முறித்தல், கிட்டிப்பொல் அடித்தல், வார் அடித்தல், கட்டைப் பந்து, மட்டைப் பந்து, கிளித்தட்டு, நொண்டியடித்தல், கவடி என்பன அவ்வாறான விளையாட்டுக்களாகும். சிறுவர், கட்டினான்று மட்டுமல்லாது வளர்ந்தோரும் இவற்றில் ஈடுபடுவர்.

பூப்பறித்தல், பூ மதித்தல், கண்பொத்தி விளையாடுதல், கல்யாணம் பேசல், புள்ளிப் பீங்கான் என்பன பெண்களுக்கான விளையாட்டுக்களாகும். அதிகமாக ஒடி ஆடித் திரியாது ஒரே இடத்தில் தரித்திருந்து விளையாடக் கூடியவை இவையாகும்.

நாயும் புலியும்; சில்லிக்கோடு; மாங்கொட்டை தெத்து தல் என்பன சிறுவர், சிறுமியர் ஆகிய இரு தரத்தாருக்கும் பொதுவான விளையாட்டுக்களாகும்.

கவடி அடித்தல் பாடல் ஒன்று வருமாறு:

கவடி அடிக்க கவடி அடிக்க

கைகால் முறியக் கைகால் முறியக்

காலுக்கு மருந்து தேடிக்கட்டு தேடிக்கட்டு...

மாம்பட்டை மருதம்பட்டை
வெளவால் ஓடிய தென்னம்பட்டை
ழும்பட்டை புளியம்பட்டை
பட்டணம் பட்டணம் பட்டணம்...

இதேபோன்று கிட்டிப்புள் (கிட்டிப்பொல்) பாடலொன்று வருமாறு:

ஆலையிலே சோலையிலே
அங்காடிச் சந்தையிலே
கிட்டிப் புள்ளும் பம்பரமும்
கிறுகி அடிக்கப் பாலாறு பாலாறு...

கீழாறோலை மேலாறோலை
எண்ணிப் பார்த்தால் பதினாறோலை
கிட்டிப் புள்ளும் பம்பரமும்
கிறுகி அடிக்கப் பாலாறு பாலாறு...

நாட்டார் பாடல்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டோர் அநேகமாகக் காதல் பாடல்களையே கருப்பொருளாக எடுத்தி ருப்பதைக் காணலாம். சில வேளாளரில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் யாவும் காதல் ரசனை பொருந்தியவையே எனும் மயக்கநிலை ஒன்றினெண்டும் இவ்வாய்வுகள் ஏற்படுத்துகின்றன. இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தில் அன்புப் பாடல்கள் எனவும், மன்னார் மாவட்டத்தில் ஆசைக் கவிகள் எனவும் அமைக்கப்படுகின்ற இவை நாட்டுப்புறப் பண்பியலில் ஒரு சிறு பகுதியே ஆகும். ஏனைய இலக்கியங்களைப்போல் கிராமிய இலக்கியமும் மிகவும் பரந்தது. அவ்வியாபித்த பரப்பினுள் அன்புப் பாடல்கள் ஒரு சிறு பகுதியே ஆகும்.

மருத்துவச்சி வாழ்த்து; தாலாட்டு; விளையாட்டுப் பாடல்கள்; வேடிக்கைப் பாடல்கள்; விடுகதை; ஒப்பாரி; நாடகம்; கதை; சூறாவளி, வெள்ளம், மழைக்காவியங்கள்; அம்பா; நடைவழிச்சிந்து; பொல்லடி; மாப்பிள்ளை வாழ்த்து; வசை, வாது; திட்டுதல்; அம்மானை போன்ற பல வகைகளுள்

இதுவும் ஒன்றாகும். ஆகையால் அன்புப் பாடல்கள் என்பன நாட்டார் பாடல். பரப்பினுள் ஒரு சிறு பிரிவே அல்லாது அதுவே நாட்டார் இலக்கியத்தின் முழுமை எனக் கொள்ளல் கூடாது.

நாட்டார் இலக்கியத்தின் இந்தகைய பாடல்களை சங்க கால அகத்தினைப் பாடல்களோடு ஒப்பிடுவதுண்டு. அவ்வ கத்தினைப் பாடல்களிலுள்ள பொருட்சவை, கவிச்சவை என்பன இக்கவிகளிலும் உண்டு. ஆனால் இரு வகையான பாடல்களும் தோன்றிய சமுதாய அமைப்பும், வாழ்க்கைப் பின்னணியும் வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருப்பதை நாம் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

சங்கப் பாடல்களில் தலைவன், தலைவி என்பவரோடு தோழி, பாங்கன், தாய் ஆகியோரும் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றனர். இதனையடியொற்றி நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத் தோர் தலைவன் கூற்று, தலைவி கூற்று, தோழி கூற்று, தாய் கூற்று எனும் அமைப்பில் இப்பாடல்களையும் தொகுத்துக் தமது வசதிக்காக அவ்வாறு செய்து கொண்டனரேயன்றி உண்மையில் அவ்வாறான அமைப்புக் கிடையாது. ஏனெனில் இப்பிரதேசக் கிராமிய வாழ்க்கையின் இறுக்கமான அமைப்பிலே விவாகமாகாத ஓர் ஆணும், ஒரு பெண்ணும் நேரடியாகச் சந்தித்துத் தமது பரஸ்பர அன்பைக் கவிதை மூலம் பரிமாறிக் கொண்டனர் எனும் பொதுமைக் கருத்தினைக் கொள்ளுதல் தகாது.

எனவே, இக்கவிகளில் பெரும்பாலானவை வேலை நேரங்களில் தம் பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது உற்சாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும், பொழுது போக்கிற்காகவும் பாடப் பட்டவையாகும். குட்டுக் களவெட்டியில் அல்லது இரவில் வண்டில் ஓட்டிச் செல்லும் போது ஒருவரோ அல்லது பலரோ பாடுவர். முக்கியமாக விவசாயப் பணிகளில் ஈடுபடுவோரி டையேதான் இத்தகைய அன்புக் கவிகள் அதிகம் பாடப்படுகின்றன. அதிலும் குறிப்பாகத் தாராக் காவல், வேலிக் காவல்,

குட்டுக் காவல் என்பனவற்றில் சடுபட்டுத் தனிமையிலிருக் கும் பொழுது பாடப்படும் கவிகள் மிகச் சுவையானவையாகும்.

இத்தகைய கவிகளை ஆண்களே அதிகமாகப் பாடியிருப்பர். சிலவேளைகளில் இருவர் அல்லது பலர் மாறிமாறிப் பாடியிருப்பர். முஸ்லிம் கிராமிய அமைப்பில் ஒர் ஆணும் பெண்ணும் தனிமையில் சந்தித்துத் தமது காதல் உணர்ச்சிகளைப் பாடல்களாக வெளியிட்டிருப்பர் என எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆகையால் இக்காதற் கவிகளுள் அநேகமான வற்றை, 'பாவனைப் பாடல்கள்' என்று கொள்ளல் வேண்டும். ஒருவர் ஆணாகவும், மற்றவர் பெண்ணாகவும் பாவனை செய்து மாறிமாறிப் பாடுபவையே இக்கவிகள் எனக் கொள்ளல் வேண்டும். இக்கருத்தினையே கலாநிதி எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்களும் கொண்டுள்ளார்.⁶

பெண்களே பாடிய பல அன்புப் பாடல்களும் உள்ளன. அத்துடன் இரங்கற் பாடல்கள், வாசு கவி, வசைப் பாடல்கள் என்பனவும் உள்ளன.

ஆண்கள் பாடும் பாடல்கள் 'ஆண் கலை' எனவும்; பெண்கள் பாடும் பாடல்கள் 'பெண் கலை' எனவும் வழங்கப் பட்டு வந்துள்ளன. அவ்வாறான சில பாடல்கள் வருமாறு:

ஆண் கலை:

அன்னப் பசுங்கிளியே

நீ ஆக்கி வைத்த சோறுகறி

குத்திரத்து நூல்போல்

குத்துதுகா நாவினிலே.

முந்திரியம் பழமும்

முன்றுவகை முட்டாசியும்

கற்கண்டும் தாரேன் - நீ

கதவுதிற கண்மணியே.

பல்லிலிச்சால் முத்து
 பகிடிவிட்டால் கோவைப்பழும்
 பேசினால் செங்கரும்பு - இப்ப
 பேசவில்லை ஏன்கிளியே.

பெண் கலை:

அந்தி விடிந்து
 சந்தையால் போற மச்சான்
 நேரத்திற் கோருடுப்பு
 நெய்யிறதோ வாங்கிறதோ.

க்சான் அடித்தபின்பு
 காட்டில் மரம் நின்றதுபோல்
 உச்சியிலே நாலுமயிர்
 ஒரமெலாந் தான்வழுக்கை.
 நாணை பூப்போல
 நரைத்த கிழவனுக்கு
 குங்குமப் பூப்போல
 இந்தக் குமர்தானோ வாழுறது.

நாட்டார் பாடல்களிலே மிக முக்கிய இடம்பெறும் ஓர்
 அசைச்சொல் 'கா' என்பதாகும்.

ஆற்றைக் குறுக்க கட்டி
 அழகு சம்பா நான் விதைக்க
 ஆற்றுத் தண்ணி வத்த வத்த
 எண்ட அழகு சம்பா வாடுதுகா.

பூவலைக் கிண்டி
 புதுக்குடத்தைக் கிட்ட வைச்சி★
 ஆரம்விழுந்த கிளி
 அள்ளுதுகா நல்ல தண்ணி.

இவ்வாறு 'கா' எனும் அசைச்சொல் கவிகளில் மட்டுமல்லது பேச்ச வழக்கிலும் அடிக்கடி இடம்பெறுவதுண்டு.

அதனாற்றான் “மட்டக்களப்பார்க்குத் தோளிலும் ‘கா’” “நாவி லும் ‘கா’” எனும் பழமொழி உருவாகியது. “ஆடவர் தோளி லும் கா,” அரிவையர் நாவிலும் கா எனக் கூறுவதுமுண்டு.

தோளில் கா என்பது காணிச் சொந்தக்காரரான போடியா ருக்கு⁷ அவரது வயலில் குத்தகைக்கு வேளாண்மை செய்பவர் கொண்டு செல்லும் அன்பளிப்புப் பொருட் தொகுதியாகும். பெரியதொரு கோழிச்சுடன் வாழைக்குலை, பெரியதொரு புதுத் தயிர்ப்பானை, புதிருக்கோட்டை என்பனவற்றை அது கொண்டிருக்கும். புதிருக்கோட்டை என்பது அதே வயலில் விளைந்த தலைப்பொலி நெல்லைக் குற்றிப் பெற்ற அரிசியை வைக்கோலினுள் வைத்து உருண்டை வடிவில் செய்யப்பெற்ற தாகும். ஒரு போடியாரின் வீட்டுக்கு ஒரு வருடத்தில் எத்தனை ‘புதிருக் கா’ வருகின்றது என்பதைக் கொண்டே அவரது சமுதாய அந்தஸ்தது அக்காலத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இதே போன்று அக்காலத்தில் நடைபெற்ற திருமண அல்லது ஏனைய மங்கள விடயங்களையும், சம்பிரதாயங்களையும் நாட்டார் பாடல்கள் மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

கிராமிய மக்கள் சிறப்பாக நடத்தும் நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று கல்யாணமாகும். சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இது பல சம்பிரதாயங்களைக் கொண்டிருந்தது. மாப்பிள்ளை பேசி மோதிரம் போடுதல், பெட்டி கொண்டு போதல், செப்புக் கொண்டு போதல், கல்யாணத்தன்று பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் மருதோன்றி போடல், மாப்பிள்ளையை வெண்குடை பிடித்து ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லல், பெண்ணின் வீட்டை அடைந்தவுடன் மைத்துனர் முறையானவர் மாப்பிள்ளையின் கால்களைக் கழுவதல், பெண்கள் குரவையிடல், ஆரத்தி எடுத்தல், வெள்ளை நிலப்பாவாடை விரித்து மாப்பிள்ளையை வீட்டினுள் அழைத்துச் செல்லல், தாலி கட்டுதல், பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் பால்பழம் பருக்குதல், விவாகம் நடந்த மூன்றாம் அல்லது ஏழாம் நாள் தம்பதியினரைப் பெண் வீட்டிலிருந்து மாப்பிள்ளையின் வீட்டுக்கு

அனமுத்துச் செல்லல், பின்னர் கால்மாறிச் செல்லல் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும். இச் சம்பிரதாயங்கள் ஏதாவதொரு நியாயமான காரணத்தை அடியொற்றியே தோன்றின. ஆயி னும் காலக்கிரமத்தில் காரணம் அற்றுப்போக சம்பிரதாயம் மட்டும் மிஞ்சிவிட்டது.

இச்சம்பிரதாயங்களில் ஒன்று ‘மாப்பிள்ளை வாழ்த்து’ எனப்படுவதாகும். பெண் வீட்டிற்கு மாப்பிள்ளை வந்தவுடன் அங்கு முன் வாசலில் அமைக்கப்பட்ட பந்தவில் ஒரு விசேட ஆசனத்தில் மாப்பிள்ளை அமர்ந்திருக்க, புலவர் வாழ்த்துப் பாட ஆரம்பிப்பார். மாப்பிள்ளையின் அழகு, சிறப்பு, பரோப காரம் என்பனவற்றை விருத்தப்பா முறையில் புலவர் எடுத்து கொட்டப்பார். அதே போன்று, பெண்ணின் சிறப்பான குணங்கள், வழங்கப்படும் சீதனப் பொருட்கள், கல்யாணச் சபையிலே பிரசன்னமொயிருக்கும் உறவுக்காரர், ஊர்ப் பிரமுகர் என்பவற் றையெல்லாம் சிலாகித்துப் பாடுவார். இதற்குப் பிரதி உபகார மாகப் பல பரிசில்கள் புலவருக்கு வழங்கப்படும். பொன்னா டையும் போர்த்தப்படும்.

தனக்குக் கிடைத்த பரிசுகளில் நிறைவு இல்லாத பட்சத் தில் தனது மனக்குறையை புலவர் பாடலிலேயே வெளிப்படுத் துவார். தான் மனம் நொந்து போவது சரியல்ல என்று பாடுவதோடு, மாப்பிள்ளையின் புகழ் பாடுவதையும் சிறிது குறைக்கத் தொடங்குவார். இதனை உணர்ந்த மனமக்களின் உறவுக்காரர் அவருக்கு மென்மேலும் பரிசுகளை வழங்குவர். இதனைத் தொடர்ந்து புலவரும் மாப்பிள்ளையை ஏற்றிப் போற்றிப் பாடுவார். இப்பழக்கமே காலக்கிரமத்தில் வாழ்த் துப்பத்திரம் வாசித்து வழங்குவதாக மாறிற்று.

அவ்வாறான மாப்பிள்ளை வாழ்த்தின் ஒரு சிறு பகுதி வருமாறு:

அங்கு மடமாதருக்குக்
கொடுக்கின்ற சீதனம்
செம்பு சேவரக்கால் படிக்கமுடனே

பாவிக்க வீடு கிணறு
 பால்மாடு விளைவுத்தர
 பண்ரொக்கம் இன்னதென்று
 சீதனம் முடித்தவர் கையில்
 கொடுத்து மகிழ்ந்திட்டாரே.

நாட்டார் பாடல்களில் காணப்படும் மிகச் சிறப்பான அம்சங்களிலொன்று அங்கு எடுத்தாளப்படும் உவமானங்களாகும். கிராமத்து மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் நடைபெறும் சம்பவங்களே மிக இலாவகமாக எடுத்தாளப்படுகின்றன. இதற்கான முக்கிய காரணம், வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை மையமாகக் கொண்டு எழுந்த இக்கவிகள், அன்றாட வாழ்க்கையின் சாதாரண நிகழ்வுகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. பாடசாலைகளுக்குச் சென்று சம்பிரதாயழூர்வ கல்வி யைப் பெற்றிராத இக்கிராம மக்களின் பாடல்கள் அவர்களது பேச்க மொழியில் அமைவதும் இயல்பே. அதனால் செந்தெந்திலுக்கியங்களிற் காணப்படும் கட்டுக்கோப்பான யாப்பு அமைதியை இவற்றில் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால் இப்பாடல்களிலுள்ள பொருட் சுவை, இனிமையான இசை, ஒப்பு வமை என்பன அக்குறைகளை ஈடு செய்கின்றன. அவ்வாறான உவமானச் சிறப்புடைய கவிகளுக்குப் பின்வரும் ஒன்றிரண்டை உதாரணமாகக் கூறலாம்:

நெற்றிக்கு நேரே
 நிலாக் கிளம்பி வாறதுபோல்
 வேலிக்கு மேலாலே - மச்சான்ற
 வெள்ளை முகம் காண்பதெப்போ.

ஆழிக் கடலில்
 அலை எழும்பி வாறதுபோல்
 நேரத்துக்கு நேரம் - மச்சான்
 உங்க நினைவு வந்து போகுதுகா.
 என்னில் அழகியோகா
 ஏந்து கொண்டைக்காரியோகா

பல்லில் அழகியோகா

மச்சான் பார்த்தெடுத்த செங்குரங்கு.

இப்பாடல்களில் பிறிதொரு அம்சம் கிராமத்தின் புவியியல் அமைப்பை எடுத்துக் காட்டும் தன்மையாகும். அக்காலத்தில் கிராமங்களில் இருந்த வீதி அமைப்புக்கள், மரங்களின் வளைகள், பழ வர்க்கங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள் என்பன அடிக்கடி கூறப்படுகின்றன. தேத்தா, பூவரச, மாதுளை, ஆடாதோடை, மூல்லை, தென்னை, கழுகு, வாழை போன்ற மரங்களின் பெயர்களை அடிக்கடி காண்கிறோம். பெரும்பாலான பாடல்களில் உதாரணத்துக்கு எடுக்கப்படும் மிருகம் மான் ஆகும். சேவல், கிரான்குருவி, ஆட்காட்டி, கிளி, நங்கணம், மாடப்புறா, காகம், குயில், மயில், கானான், உள்ளான், கழுகுஞப்பை போன்ற பறவைகளும் அடிக்கடி வருகின்றன.

சங்க கால இலக்கியங்கள் தொட்டு இன்றைய இலக்கியம் வரை பறவைகள் மிக முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. தூது செல்வதற்கும் அவையே பயன்படுகின்றன. தமது மனக்குறைகளையும் பறவைகளிடமே பிரலாபிக்கின்றனர்.

இலங்கையின் சிங்கள இலக்கியத்திலும் 'பறவை விடுதூது' முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. அன்னம், மயில், புறா, மைனா, கிளி, கடற்காகம் போன்ற பறவைகள் இப்பாடல்களிற் தூது செல்ல உபயோகிக்கப்படுகின்றன. அவை பறந்து செல்லும்போது எதிர்ப்படும் ஊர்களையும் அங்கு வாழும் மக்களையும் அவர்களது பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் இவ்விலக்கியங்கள் விபரிக்கின்றன. இத்தகைய தூது இலக்கிய நூல்கள் 'சந்தேஸய்' என அழைக்கப்படுகின்றன.

சிங்கள இலக்கியத்தில் இவ்வாறான 'சந்தேஸய்' நூல்கள் மொத்தம் பதினேழு உள்ளன. அவையாவன: திஸர சந்தேஸய, மயுர சந்தேஸய, ஹன்ஸ சந்தேஸய, பரெவி சந்தேஸய, சலவிஹினி சந்தேஸய, கிறா சந்தேஸய, கோகில சந்தேஸய, சவள் சந்தேஸய, கஹகுருஞ் சந்தேஸய, நீல கொபோ சந்தே

ஸய, கெட்கிறிலி சந்தேஸய, தியசவ்ள் சந்தேஸய, கிறலா சந்தேஸய, நாறிஸத் சந்தேஸய, அஷ்டநாறி சந்தேஸய, திஸற சந்தேஸய, மியறு சந்தேஸய என்பனவாகும்.

கவிகளிற் பறவைகள் பெறும் முக்கியத்துவத்தைப் பின்வரும் பாடல்களிலிருந்து அறியலாம்:

பச்சைக் கிளியே

பறந்து செல்லும் பட்சிகளே

இச்சையுள்ள மச்சானுக்கு

எந்தன் துயர் கூறிவிடு.

உயரப் பறக்கும்

ஒரு சோடி நங்கணங்காள்

தாழப்பறங்க - என்ற

தன்மைகளைச் சொல்லியழ.

சோலைக்குயிலே

தோகை மயில் நங்கணமே

கூட்டுப் புறாவே அவரைக்

கொண்டுவந்து சேர்த்திடுங்கோ.

மானுக்கு மேழலகு

மயிலுக்கு வாலழகு

தேனுக்கு ஈழழகு - எங்கட

தேன் மொழிக்கு நானழகு.

பறவைகளிலும் முக்கிய இடம்பெறுவது கிளி ஆகும். பச்சைக்கிளி, சோலைக்கிளி, தங்கக்கிளி, தண்டுக்கிளி, ஆசைக் கிளி, ஆரம்விழுந்த கிளி, தென்னம்வட்டுக்கிளி, கூண்டுக்கிளி, இராசகிளி, மருதங்கிளி என்றெல்லாம் அடைமொழியிட்டு அழைக்கப்படுகின்றது.

அதற்குத்த இடத்தை நங்கணம் பெறுகின்றது. அதிலும் மலைநாட்டு நங்கணம் மிக அழகு மிக்கது. மஞ்சள் நிறமான கழுத்தையும், தலையையும் உடைய இப்பறவை இன்று 'மௌனா' என்கின்ற பெயரினால் அழைக்கப்படுகின்றது.

கிராமத்துப் பண்பாட்டியலை மிக அழகாகக் கூறும் ஒர் இலக்கியவகை நடைவழிச் சிந்து என்பதாகும். ஒரு புலவர் தனது கிராமத்திலிருந்து தூர் இடமொன்றுக்குப் பயணம் செல்லும் பொழுது வழி நெடுகிலும் எதிர்ப்படும் ஊர்கள், அவ்வூர் மக்களின் வாழ்க்கை முறை, உணவு வகை, உடை, தமக்குக் கிடைக்கும் உபசரிப்பு என்பனவற்றையெல்லாம் குறிப்பிட்டுச் சொல்வார். உண்மையில் இதனையோர் சிறந்த வரலாற்றுப் பதிவாகக் குறிப்பிடலாம். சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் அல்லது ஒரிரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரான அப்பிர தேசப் புவியியல் அமைப்பையும் மக்கள் வாழ்க்கை முறையையும், தொழில்களையும் அறியக்கூடிய பல சான்றுகள் அவற்றில் உண்டு.

இலங்கையின் வட பகுதியில் உள்ள மன்னார் மாவட்டத் தின் தாராபுரம் எனும் இடத்திலிருந்து சமார் 200 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள மலைநாட்டின் தலைநகராம் கண்டியை நோக்கி ஒரு புலவர் பயணம் புறப்படுகிறார். இந்நெந்த பயணம் பற்றி அவர் பாடியுள்ள நடைவழிச் சிந்து மிகச் சிறந்த ஒரு வரலாற்றுச் சான்று என்று கூடக் கொள்ளலாம். உதாரணத்துக்குச் சில அடிகள் வருமாறு:

கண்டி நகரடி மானே

எட்டிக் காணலாம் வாவடி தேனே

கண்டி நகரடி மானே

எட்டிக் காணலாம் வாவடி தேனே.

பாவையரே இது முதலியார் குளமாம்

பார்க்கப் பெரும் குளமாமே

அந்தப் பாதையில் ஒரு பட்டினம் தோன்றுது

அது பார் அடம்பன் குளமாமே.

கோதையரே இது மாங்குளமாம்

கோப்பிகள் விற்கும் ஊராமே

அதில் கொஞ்சம் சுக்கு வாங்கிக் குடித்து

குறிப்பாய் நடக்கலாம் பெண்ணே.

தாகத்தை தீர்த்து நடந்தோடி வாடி
தையலரே இது எக்காவ ரம்பைக் குளம்
காதலுடனே கருத்தாய் நடக்கையில்
கண்டோமடி மதவாச்சி எனும் ஊர்...

நெய்தல் நில வாழ்க்கை முறையை விபரிப்பவை அம் பாப் பாடல், கப்பல் பாட்டு என்பனவாகும்.

இயற்கை அனர்த்தங்கள் ஏற்படும் பொழுது அவற்றை விபரிக்கும் மழைக்காவியம், வெள்ளக்காவியம், குறாவளிக் காவியம் எனப் பல உண்டு.⁸

இவ்வாறு நாட்டார் இலக்கியத்தின் மூலம் ஒரு சமூகத் திண் அமைப்பையும் அம்மக்களின் வாழ்க்கை முறையையும் மிகத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இந்த வகையில் அவை சிறப்பான இலக்கியம் மட்டுமல்ல, வரலாற்றுப் பதிவுகளுமாகும்.

அடிக்குறிப்புக்கள்:

1. இக்கட்டுரையில் இடம்பெறும் பாடல்கள் அனைத்தும் கட்டுரையாளரின் கள் ஆய்வுகள் மூலம் நேரடியாக ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டவையாகும். இவ்வொலிப்பதிவுக்கு இலங்கை வாளெளாவியின் மஸ்லிம் சேவையினர் துணைபுரிந்தனர்.
2. ஒரு மாவட்டம் நிர்வாக ரீதியாகப் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படும். அப்பிரிவு 'பற்று' எனப்படும். அம்பாறை மாவட்டத்தின் கவி வளம் பொருந்திய பிரதேசங்களில் கரைவாகுப் பற்று, சம்மாந்துறைப்பற்று, நிந்தலூர்ப்பற்று, அக்கரைப் பற்று, பாணமைப்பற்று என்பன அடங்கும்.
3. கிழக்கு மாகாணத்தில் அன்புப் பாடல்கள் அல்லது காதல் கவிகள் என வழங்கப்பட்டவை மன்னார் மாவட்டத்தில் 'ஆசைக் கவிகள்' என அழைக்கப்பட்டன.
4. கலாநிதி இ.பாலசுந்தரம், ஈழத்து நாட்டார் பாடல்கள் - 1979.

5. உபதேசப்பிள்ளை தாராட்டுச் சிந்து எனும் பாடற்றொகுதியில் ஒரு பகுதி. இதனைத் தந்துதலியவர் காலினையச் சேர்ந்த ஏ.ஆர்.எம். அப்துல்காதர் அவர்களாவார்.
6. கலாநிதி எம்ன. நூஃமான், (கிழக்கிலங்கை மூஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறையும் நாட்டார் வழக்கும்), இலங்கைத் தமிழ் நாட்டாரியல் வழக்கியல் (கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள்) பதிப் பாசிரியர்: கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 1980 ப: 134
7. போடியார் = நிலச்சவாந்தர்
8. எம். சற்குணம், 'குறாவளியும் காவியங்களும்' - கல்முனை ஸாவிராக் கல்லூரி ஆண்டுமெலர்; 1979. இக்கட்டுரையில் விபரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

13

காலத்தால் அழியாச் சம்பிரதாயங்கள்

வளர்பிறை, கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரி
85ஆவது ஆண்டு நிறைவு மலர், 1978; ப:69-70

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கலாசார சம்பிரதாயங்களைப் பற்றி ஆராய்வது மிகவும் சுவையானதோரு அம்சமாகும். கரைவாகுப்பற்று, சம்மாந்துறைப்பற்று, நிந்தலூர்ப்பற்று, அக்கரைப்பற்று, பாண்மைப்பற்று போன்ற பிரதேசங்களின் பண்டைய பழக்கங்களிற் சில இன்றும் நடைமுறையிலிருந்து வருகின்றன. அவற்றுக்கான காரணங்கள் மறைந்திருக்கலாம். எனினும் சம்பிரதாயங்கள் தொடர்ந்து நடைமுறையிற் கடைப் பிடிக்கப்படுகின்றன. ஆரம்ப காலத்தில் இவற்றுக்குத் தகுந்த காரணங்கள் நிச்சயமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். இச்சம்பிரதாயங்களை முக்கியமாக விவாகங்களிலும், சமூக நிகழ்ச்சிகளிலும் அவதானிக்கலாம்.

கிராம வாழ்க்கையில் “குடிமுறை” முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. இப்பிரதேசத்திலுள்ள முக்கிய குடிகள் பின்வருமாறு: மாந்தறாகுடி, சேனைக்குடி, மாழுனாப்போடிகுடி, ஓடாவிகுடி, மூத்தனாச்சிகுடி, சாய்க்காரன்குடி, களனிக்குடி, மழுவரசன்குடி, உலுவாக்குடி, கச்சனாகுடி, சங்கதிகுடி, வடக்கனாகுடி, காம்பராச்சிகுடி, வெள்ளரசன்குடி, கொசுக்கொடைகுடி, ஆதம்பட்டாணிகுடி, தொட்டிற்பிள்ளைக்குடி, கட்டடிகுடி என்பனவாகும்.

கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மக்களிடையேயும் இவ்வித மரபைக் காணலாம். அறிஞர் எஸ்.ஓ.கனகரத்தினம், மட்டக்க

ளப்பு வரலாறு பற்றிய தமது நூலில் பின்வரும் குடிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்: உலகிப்போடிகுடி, கவிங்ககுடி, படையாண்டகுடி, பெத்தாண்டகுடி, பணிக்கணாகுடி, கச்சிலாகுடி, பெத்தாண்டபடையாண்டகுடி.

குடிமுறை தனக்கேயுரிய சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. தாய்வழியிலேயே குடி அமைகின்றது. ஒரு குடும்பத்தில் தாயின் குடியையே பிள்ளைகள் சார்வர்; தகப்பனுடைய குடியையல்ல. உதாரணமாக தாய் சேனைக் குடியைச் சேர்ந்தவராயும், தகப்பன் மாழுனாப்போடிகுடியைச் சேர்ந்தவராயிருந்த போதிலும் அவர்களின் ஆண், பெண் குழந்தைகள் அனைவரும் சேனைக்குடியையே சேர்ந்தவராவர். ஒரு குடியைச் சேர்ந்த வர் அனைவரும் சகோதரர்களாகக் கணிக்கப்படுவர். இதனால் ஒரே குடியைச் சேர்ந்த ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையில் விவாகம் நடைபெற மாட்டாது. கல்யாணம் பெரும்பாலும் மாமன், மாமி என்போரின் பிள்ளைகளுக்கிடையே நடைபெறும். “வைக்கோலில் விளைந்ததை வைக்கோலில் கட்டுதல் வேண்டும்” என்பர்.

தாய்வழி முறைமை பிறிதொரு வகையிலும் பிரதிபலிக் கின்றது. கல்யாணத்தின் பின்னர் மாப்பிள்ளை பெண் வீட்டிலேயே வாழ்வார். பெண்ணைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று குடித்தனம் நடத்துவதில்லை. கல்யாணம் நடந்து மூன்றாம் நாள் அல்லது ஏழாம் நாள் ‘பெண் கூட்டுதல்’ நடைபெறும். மாப்பிள்ளையின் நெருங்கிய உறவினர்கள் பெண் வீட்டுக்கு வந்து, பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் மாப்பிள்ளையின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வர். அங்கு ஒரிரு நாட்கள் தங்கிய பின்னர் அவர்கள் மீண்டும் பெண் வீட்டுக்கே திரும்பிவிடுவர். சில வாரங்களின் பின்னர் பெண்ணும், மாப்பிள்ளையும் மீண்டுமொருமுறை மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குச் சென்று சில தினங்கள் தங்கியிருந்து திரும்புவர். இது ‘கால்மாறுதல்’ எனப்படும். இதன் பின்னர் மாப்பிள்ளை தனது மனைவியுடன் பெண்ணின் வீட்டில் அல்லது பெண்ணின் பெற்றோ

ரிளால் கட்டிக்கொடுக்கப்படும் வீட்டில் தமது குடும்ப வாழ்க்கையை ஆரம்பிப்பார்.

இவ்விவசாயக் கிராமங்களில் கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தை கள் ஆரம்பித்து தம்பதிகள் தனிக்குடித்தனம் ஆரம்பிக்கும் வரைபல மாதங்கள் சென்றுவிடும். இடையில் பல சம்பிரதாய நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெறும். கல்யாணம் பேசுதல், பெண் பார்த்தல், மாப்பிள்ளைக்கு மோதிரம் போடுதல், பெட்டி கொண்டு போதல், செப்புக் கொண்டுபோதல், கல்யாணத்தின் போது மருதோன்றி போடுதல், மாப்பிள்ளைக்குக் குடைபிடித் தல், கால் கழுவுதல், மாப்பிள்ளையின் மிக நெருங்கிய உறவினரே தாலியைக் கொண்டு போதல், மாப்பிள்ளை வாழ்த்து, மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் பால்பழம் கொடுத்தல், தாலிச்சோறு அனுப்புதல், பெண் கூட்டுதல், கால்மாறுதல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் கிரமமாக நடைபெற்றால் தான் ஒரு கல்யாணம் சிறப்பாக நடைபெற்றதாகக் கொள்ளப் பட்டது.

மாப்பிள்ளையைக் கூட்டிக் கொண்டு போகும்போது குடைபிடிக்கும் பழக்கம் இன்றும் நடைமுறையிலுள்ளது. இந்நிகழ்ச்சி வெய்யில் நேரத்தில் நடைபெறுவதாக இருந்தால், அவ்வெய்யில் படாது மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் செல்வதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் அந்தக் காலத்தில் மாப்பிள்ளை அழைப்பு பெரும்பாலும் இரவு நேரங்களிலேயே நடைபெற்றது. ஆகையால் இப்பழக்கம் வெய்யில் படாது இருப்பதற்காகத் தோன்றியதல்ல. யார் மாப்பிள்ளை என்பதை இலகுவில் இனங்கண்டு கொள்வதற்காகவே இது ஆரம்பித்தது. குடையின் கீழ் செல்பவர் தான் மாப்பிள்ளை என இலகுவாக இனங்கண்டு கொள்ளலாம். குடையின் மேல் வெள்ளைச் சிலையொன்று போடப்படும் பழக்கமுழுங்கு. மழை காலமாக இருந்தால் ஊர்வலத்தில் போகின்ற பலர் குடைபிடித்துச் செல்வர். அவ்வாறான வேளையிலும்கூட வெள்ளைத் துணியால் மூடிய குடையின் கீழ் செல்பவர் தான் மாப்பிள்ளை எனக் கண்டு கொள்வதற்காகவே இப்பழக்கம் ஏற்பட்டது.

ஊர்வலத்தில் போகும் மாப்பிள்ளை பெண் வீட்டைய டைந்தவுடன் மைத்துனன் முறையானவர் அவரது கால்களை நன்கு தேய்த்துக் கழுவி விடுவார். இன்றும் கூட காலணியுடன் காரிர் சென்று வீட்டுப் படியில் இறங்கினாலும் இக்காலணி யின்மீது பன்னீர் தெளிக்கப்படுகின்றது. பழங்காலத்தில் கிழக்கு மாகாணக் கிராமங்களில் தார் வீதிகளோ, கிரவல் வீதிகளோ இருக்கவில்லை. மணல் ஒழுங்கைகளே இருந்தன. அவை புழுதி நிரம்பியனவாகும். புழுதி ஒழுங்கையினாடே நடந்து பெண் வீட்டையடையும்போது, மாப்பிள்ளையின் கால்களில் புழுதி படிந்திருக்கும். அதைப் போக்கவே மைத்து னன் முறையானவர் அவரது கால்களைக் கழுவிவிடுவார். அதற்குப் பசரமாக ஒரு மோதிரமோ அல்லது பணமோ மாப்பிள்ளையினால் மைத்துனருக்கு அளிக்கப்படும்.

கல்யாணத்தின்போது தாலி கட்டுதல் பரம்பரையான வழக்கமாயிருந்து வருகின்றது. தாலியை மாப்பிள்ளையோ அல்லது அவருடன் செல்லும் ஆண்களோ எடுத்துச் செல்ல மாட்டார்கள். மணமகனின் மிக நெருங்கிய பெண் உறவினர் ஒருவரே எடுத்துச் செல்வார். பெரும்பாலும் இவர் அவரது சகோதரியாக அல்லது தாயின் சகோதரியாக இருப்பார். சில தசாப்தங்களுக்கு முன் முஸ்லிம் பெண் பருவ வயதையடைந்த வுடன் வெளியில் எங்குமே செல்வதில்லை. வீட்டிலுங்கூட வெளியார் கண்ணில் படாது ஒதுங்கியே வாழ்வதுண்டு. ஆகையால் மணமகனோ அவருடன் செல்லும் ஆண்களோ மணப் பெண்ணை ஒருபோதும் கண்டிருக்க மாட்டார்கள். கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தைகளிலும், பெண் பார்த்தலிலும், பெட்டி கொண்டு போவதிலும் ஈடுபட்ட மணமகனின் மிக நெருங்கிய உறவுப் பெண்களே நன்கு அறிந்திருப்பர். ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பெண்ணுக்கே இப்போது தாலி கட்டப்படுகின்றது என நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காகத்தான் மணமகன் பெண் வீட்டையடைவதற்கு முன்னதாகவே மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பெண்கள் அங்கு சென்று பெண் அமர்ந்திருக்கும் அறையிலுள் உட்காருவர். தாங்கள் பேசிய பெண்

இவள்தான்; ஆள் மாறாட்டம் எதுவும் நடைபெறவில்லை என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே இவ்வேற்பாடு. அவ்வாறு நிச்சயிக்கப்பட்ட பின்னரே மாப்பிள்ளை தன் கையில் கொடுக்கப்படும் தாலியைப் பெண்ணீன் கழுத்திற் கட்டுவார்.

இன்றும் நடைமுறையிலுள்ள இவை போன்ற சம்பிரதாயங்கள் நியாயபூர்வமான காரணங்களுக்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கூறியவை போன்ற ஏதுகள் இன்னும் பல இருக்கலாம். காலக்கிரமத்தில் காரணங்கள் அற்றுப்போய் விட்டாலும் சம்பிரதாயங்கள் மட்டும் மிஞ்சிலிட்டன.

14

இலங்கையின் இஸ்லாமிய இதழ்கள்

(ஆரம்பம் முதல் 1950 வரை)

தினகரன்: 1997 ஜூன் 5

இலங்கையில் முஸ்லிம்களால் வெளியிடப்பட்ட பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், வார இதழ்கள், விசேட மலர்கள் என்பனவற்றின் வரலாற்றை ஆராயப் புகும் பொழுது, இந்நாட்டில் ஆரம்பத்தில் பிரசரிக்கப்பட்ட ஏனைய மொழிப் பத்திரிகைகளைப் பற்றிப் பார்த்தலும் அவசியமாகின்றது.

பொது மக்களுக்கான அரசாங்க அறிவித்தல்களையும் ஏனைய விடயங்களையும் தாங்கி வந்த முதலாவது பிரசரமாக அரசாங்க வர்த்தமானியைக் (GOVERNMENT GAZETTE) கொள்ளலாம். 1802 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 15ஆம் திகதி முதலாவது வர்த்தமானி ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் வெளிவந்தது. இத்தகைய ஒரு பிரசரம் இந்நாட்டில் மட்டுமல்ல, ஆசிய நாடுகளிலும் கூட முன்னோடியாக வெளிவந்த ஒன்றென இதனைக் கொள்ளலாம். இன்று வரை இவ்வர்த்தமானி, பிரதி வெளிக்கிழமையும் வெளி வந்து கொண்டிருக்கிறது.

இதனைத் தொடர்ந்து 1832 இல் கொழும்பு ஜேர்னல் (COLOMBO JOURNAL) எனும் பத்திரிகை ஆங்கிலத்தில் வெளி வந்தது. அதே ஆண்டில் 'மாசிக தேக' எனும் பத்திரிகை சிங்கள மொழியில் பிரசரமானது. எனினும் பத்திரிகா அம்சங்கள் அனைத்தும் அடங்கிய முதல் சிங்களப் பத்திரிகையாக 1860 இல் வெளிவந்த 'லங்கா லோகய' கொள்ளப்படுகின்றது.

தமிழ் மொழியில் 1815 ஆம் ஆண்டளவில் 'யாழ்ப்பாணத் திருச்சபை இதழ்' என ஒன்று வெளிவந்ததாகக் கூறப்பட்ட போதிலும் அதற்கான போதிய சான்றுகள் இதுவரை கிடைக்கப் பெறவில்லை. எனவே 1841 இல் வெளிவந்த 'உதய தாரகை' என்பதுவே முதலாவது பத்திரிகையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகு அனைத்திலும் வாழ்கின்ற முஸ்லிம்களிடையோன முதலாவது பத்திரிகை இலங்கையிலேயே பிரசரிக்கப்பட்டது என்பது பெருமைக்குரிய ஒரு விடயமாகும். அதுவே 1882 இல் சித்திலீலப்பையினால் வெளியிடப்பட்ட 'முஸ்லிம் நேசன்' என்பதாகும். அதற்கு முன்னரும்கூட 1869 இல் 'அலாமத் லங்காபுரி' என்பதுவும்; 1873 இல் 'புதினாலங்காரி' என்பதுவுங்கூட வெளிவந்துள்ளன. எனினும் ஒரு பத்திரிகைக்கு இருக்க வேண்டிய எல்லா அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியதாக முஸ்லிம் நேசனையே கொள்ளலாம்.

இதனைத் தொடர்ந்து 1883 இல் தமிழ் நாட்டில் 'சீரியகுரியன்'; அதே ஆண்டில் மலாயாவில் உள்ள பினாங்கில் 'வித்தியா விசாரினி'; 1887 இல் சிங்கப்பூரில் 'சிங்கை நேசன்' என்பன முஸ்லிம்களால் வெளியிடப்பட்ட முன்னோடிப் பத்திரிகைகளாகும்.

ஆங்கில வெளியீடுகள்:

இலங்கையின் முதலாவது ஆங்கில செய்திப் பத்திரிகை 1832 இல் வெளியான கொழும்பு ஜெர்னல் (COLOMBO JOURNAL) என ஏற்கனவே குறிப்பிட்டோம். அதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த முன்னோடிப் பத்திரிகைகள் பின்வருமாறு:

1834: சிலோன் ஓப்சேவர் அண்ட் கொமர்ஷியல் எட்வண்ட சர் (Ceylon Observer & Commercial Advertiser), 1837: சிலோன் குரோனிகல் (Ceylon Chronicle); 1840: சிலோன் ஹெரல்ட்

(Ceylon Herald); 1846: சிலோன் எக்செமினர் (Ceylon Examiner).

சிங்கள வெளியீடுகள்:

1832 இல் வெளியான மாசிக தேக என்பதைத் தொடர்ந்து பின்வருவது வெளிவந்துள்ளன.

1840: வங்கா நிதானய; 1842: உரகல; 1844: விவேசகயா; 1846: சாஸ்திர நிதானய.

மேற்கூறப்பட்ட யாவும் சமயப் பரப்புதலுக்காக கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரால் வெளியிடப்பட்ட கிறிஸ்தவப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளாகும்.

தேசிய ரத்தியில் சிங்கள மக்களினால் வெளியிடப்பட்ட முதலாவது பிரசரம் 1860 இல் ரணசிங்ஹ என்பவரை ஆசிரிய ராக்க கொண்டு காலியில் இருந்து வெளியான 'வங்கா லோகய்' எனக் கொள்ளப்படுகின்றது.

அதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்தவை வருமாறு:

1862: லக்மணி பறூன; 1862: வங்கா நிதான; 1864: லக்ரி விகிரன; 1866: ஞாலார்த்த பிரதீப.

தமிழ்ப் பத்திரிகைகள்

1802 மார்ச் 15ஆந் திகதி வெளிவந்த இலங்கை அரசாங்க வர்த்தமானியே இந்தியா, இலங்கை, மலாயா, பர்மா, சிங்கப் பூர் ஆகிய நாடுகளின் முதல் தமிழ் இதழ் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து 1815 ஆம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பானத் திருச்சபையினால் சஞ்சிகையொன்று வெளியிடப்பட்டபோதிலும் அதனைப் பற்றிய விபரங்கள் கிடைக்கப் பெறவில்லை. எனவே 1841 இல் அமெரிக்கத் திருச்சபையினரால் சிற்சபேசன் என்பவரை ஆசிரியராக்க கொண்டு யாழ்ப்பானத்தில் இருந்து வெளிவந்த 'உதய தாரகை'யே வரலாற்று ரத்தியான முதலாவது இதழாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்தவை வருமாறு:

1841: உதயாதித்தன், கொழும்பு, ஆசிரியர்: சைமன் காசிச் செட்டி; 1848: உரைகல், கொழும்பு; 1851: ஞானதீபிகை யாழ்ப்பாணம், சி.வை கதிரவேல்; 1863: இலங்கைப் பாதுகாவலன், கொழும்பு, சி.முத்தையா; 1865: பாலியர் நேசன், யாழ்ப்பாணம், வில்லியம் சின்னத்தம்பி; 1868: இலங்கைப் பாதுகாவலி; 1870: புதினாதிபதி, கொழும்பு, கு. அப்பாதுரை; 1885: சன்மார்க்க போதினி, யாழ்ப்பாணம்; 1889: இந்து சாதனம், யாழ்ப்பாணம்; 1900: திராவிட கோகிலம், யாழ்ப்பாணம்.

முஸ்லிம் வெளியீடுகள்:

துவான் பாபா யூனாஸ் சல்தீன் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1869 இல் 'அலாமத் லங்காபுரி' வெளிவந்தது. மலாய் மொழியில் ஜாவி எழுத்துக்களில் கல்லச்சுப் பத்திரிகையாக இது அமைந்திருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து நெய்னா மரைக்கார் வாப்பு மரைக்காரின் 'புதினாலங்காரி' வார இதழாக 1873 இல் கொழும்பில் வெளிவந்தது. 1882 இல் 'முஸ்லிம் நேசன்' பிரசரமானது.

இலங்கைப் பத்திரிகைத்துறை, நாவல், கல்வி, சமய விழிப்பின் முன்னோடியான சித்திலெப்பையினால் முஸ்லிம் நேசன் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் முதலாவது இதழ் கண்டியில் இருந்து 1882 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 21 ஆங் திகதி வெளிவந்தது. தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகின் முதல் முஸ்லிம் பத்திரிகை இதுவேயாகும். 8 பக்கங்களில் பிரதி திங்கள் தோறும் வெளிவந்த இப்பத்திரிகையின் அலுவலகம் கண்டி, கட்டுகஸ்தோட்டை வீதி, 2 ஆம் இலக்கத்தில் அமைந்திருந்தது.

முதலாவது இதழின் முதல் பக்கத்தில் முஸ்லிம் நேசன் பத்திரிகையை ஆரம்பித்த வரலாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் இரண்டு விளம்பரங்களும் உள்ளன. அவை வருமாறு:

விளம்பரம்: முகம்மது சமயீகளாகிய எமது இஷ்டர்கள் யாராகிலும் முகம்மது மார்க்க காரியங்களைப் பற்றிப் புதிதாய் எழுதி அச்சிடாமல் வைத்திருக்கும் செய்யுள்களை அச்சிடப் பிரியமானவர்களுக்கு நாம் மிகச் சகாயமான விலைக்கு அதிக நேர்த்தியாக அச்சிட்டுக் கொடுப்போம்.

அறிவித்தல்: எமது மூஸ்லிம் சமயீகள் விசேடமாக அறிய அபேட்சையுடையதாகிய துருக்கி - ருஷ்ய யுத்தம், ஆப்கா னிஸ்த யுத்தம், எகிப்திலே அரபி பாஷா நடத்திய யுத்தச் சங்கதிகளும் மிக லகுவாய் காலத்துக்குக் காலம் பிரசரித்து வருகிறோம்.

2 ஆம் பக்கத்தில் நஸீஹத்தைப் பற்றி அ. செய்கு மஹம்மது வெவ்வை ஆலிம் சாஹிபு ஹாஜியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை உள்ளது.

ஏனைய பக்கங்களில் துருக்கி சரித்திரம், இவ்விலங்கா புரியிலுள்ள மூஸ்லிம்களின் சரித்திரம் போன்ற விடயங்கள் உள்ளன.

இப்பத்திரிகையைத் தொடங்கியதன் அவசியத்தையும் சித்திலெப்பை கடைசிப் பக்கத்தில் விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

“இப்பெயர்குடன் எமது மூஸ்லிம் சாதியருடைய சமயம், மொழி, வியாபாரம், சரித்திரம், கல்வி முதலான நானா வழிகளையும் விருத்தி செய்ய ஒரு புதினப் பத்திரிகையைப் பகிரக்கம் செய்ய நடிய காலம் ஆலோசித்து வருகிறோம். அந்த ஆலோசனைக்கு சார்பாக எமது இஸ்டர்களில் சிலருடைய வேண்டுகோளினால் எமது சமயீகள் இம்முயற்சிகளைத் தளர விட மாட்டார்கள் என்றும் நம்பி பத்திரிகையைப் பிரசரிக்க எத்தனித்து அன்போடு அனுப்புகிறோம். பத்திரிகை ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் பிரசரிக்கப்படும்.”

“இப்பத்திரிகைக்குக் கையொப்பகாரராக வரவிரும்பு வோர் தங்கள் தங்கள் மேல் வாசக விபரங்களை ஏற்கனவே பின்னால் காணப்படும் பெயர் வழிகாரருக்கு அனுப்புமாறு

கேட்கிறேன். பத்திரிகை கையொப்ப விலை வருமாறு: வருட மொன்றுக்கு முற்பணம் தபாற் செலவு இல்லாமல் ரூபா 5/-, இலங்கை தபாற் செலவுடன் ரூ.6/-, இந்தியா முதலியவற்றுக்கு ரூ.7/-, தனிப்பிரதி சதம் 6..”

சிறிது காலத்தின் பின் தமது பத்திரிகையின் முதலாம் பக்கத்தில் ஒரு மேற்கோளையும் அச்சிட்டு இருக்கிறார். அது வருமாறு:

“ஆரண்த்தைத் தேர்
மூரண்த்தைப் பார்”

முஸ்லிம் நேசன் அச்சுக்கத்தை நிறுவி பத்திரிகை வெளியிட்டதோடு தமது நூல்கள், பிறரது நூல்கள் பலவற்றினையும் சித்திலெப்பை மரைக்கார் முஹம்மது காசிம் மரைக்கார் வெளியிட்டுள்ளார்.

இலங்கையின் முதல் தமிழ் நாவலான ‘அசன் பேயுடைய கதை’ 1885 இல் இவரால் எழுதி வெளியிடப்பட்டது. அதன் இரண்டாம் பதிப்பு சென்னை அரசு சூசையப்பர் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டு பா. முஹம்மது அப்துல்லாஹ் சாஹிப் என்பவரினால் 1890 இல் வெளியிடப்பட்டது. நூலின் பெயரும் ‘அசன்பேயுடைய சரித்திரம்’ என மாற்றமடைந்தது. மூன்றாம் பதிப்பு 1974இல் ஆவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாட்டின் போது தமிழ்நினர் எஸ்.எம். கமால்தீன் அவர்களின் நீண்ட அறிமுக உரையுடன் வெளியிடப்பட்டது. நான்காம் பதிப்பு 1990 இல் முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டுவுல்கள் இராஜாங்க அமைச்சின் வெளியீடாக வந்தது.

1838 இல் பிறந்து 1898 இல் தமது 60 ஆவது வயதில் மரணிக்கும்வரை சித்திலெப்பை பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவை வருமாறு:

1. அசன் பேயுடைய கதை
2. ஹிதாயத்துல் காசிமிய்யா மீ ஷஹீலில் ஸியாத்தில் அறபியா (அறபு மொழியில்)

3. அறபு-முதலாம் பாகம்
4. அறபு - இரண்டாம் பாகம்
5. கிதாபுல் ஹில்ஸத் (அறபு மொழியில்)
6. தமிழ் - முதலாம் பாகம்
7. துஹ்பத்துல் நஹ்பு (அறபுத் தமிழ் மொழியில்)
8. அஸ்ராருல் ஆலம்
9. துருக்கி கிரேக்க யுத்தம்
10. அபூநுவாசின் கதை
11. கர்த்ததுஷ் ஸலாத்து

'ஞானதீபம்' எனும் பத்திரிகையையும் சித்திலெப்பை சிறிது காலம் நடத்தினார். இதன் முதற் பிரதி 1892 ஆவணி 1ஆந் திகதி வெளிவந்தது.

மூல்லிம் நேசனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த பத்திரிகை கள் வருமாறு:

1886: சர்வசன நேசன், கொழும்பு, ஆசிரியர்: முஹைதீன்

1889: கஷ்டபுற்றான் அல் கல்பில் ஜான், செய்யத் முஹம்மத் ஹா-ஸெஸன் (அறபுத் தமிழ் மொழியில்)

1890: சைபுல் இஸ்லாம், அ. அப்துர் ரஹ்மான்

1892: ஞானதீப சங்காரம், அ.மு.நென்னா

1895: இஸ்லாம் மித்திரன், எம்.எல்.உதுமான்

இஸ்லாம் மித்திரன் பத்திரிகைக்கு இதழியல் வரலாற்றில் முக்கியமான ஒர் இடம் உண்டு. ஏனெனில் மூல்லிம் ஒருவரி னால் நடாத்தப்பட்ட முதல் நாளிதழ் இதுவேயாகும். ஆரம்பத் தில் மாதமிருமுறை எனத் தொடங்கி பின்னர் வாரம் இருமுறை என வெளிவந்தது. 1897 ஜூலை 20 ஆந் திகதி தொடக்கம் தினசரி வெளிவந்த 4 பக்கங்களைக் கொண்ட 2 சதம் விலையுடைய இப்பத்திரிகை 1906 ஆம் ஆண்டு வரை அவ்வாறு வெளி வந்தமை ஒரு பெரும் சாதனையே. அதற்குப் பின்னருங்கூட மிக நீண்ட காலம் இப்பத்திரிகை வாரம் மும்முறையாகவும்

பின்னர் வாரப் பத்திரிகையாகவும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

இதனைத் தொடர்ந்து, 1900: சிலோன் முஹம்மதன் (CEYLON MUHAMMADEN), ஆங்கில மொழியில்

1901: முஸ்லிம் பாதுகாவலன், ஐ.எல்.எம். அப்துல் அலீஸ், கொழும்பு

என்பன வெளிவந்தன.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலும் இந்நாட்டில் வாழும் முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறி அவர்களது நிலைப்பாட்டினைத் தீர்க்கமாக எழுதியவொரு பத்திரிகை 'முஸ்லிம் பாதுகாவலன்' என்பதேயாகும். இப்பத்திரிகையின் ஒரு பகுதி (THE MUSLIM GUARDIAN) என ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தது. ஐ.எல்.எம். அப்துல் அலீஸ் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு கொழும்பு, புதிய சோனகத் தெரு, 101 ஆம் இலக்கத்தில் பிரகரிக்கப்பட்ட இப்பத்திரிகையின் முதற் பிரதி 1901 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 4 ஆந் திகதி (ஹிஜ்ரி 1318 ரமமான் 14) வெள்ளிக்கிழமை வெளிவந்தது. வாரம் இருமுறை செவ்வாய், வெள்ளி ஆகிய தினங்களில் வந்த 4 பக்கங்களைக் கொண்ட இதன் விலை வருமாறு: கொழும்பு, ரூபா 5/-; இலங்கை, இந்தியா தபாற் செலவுடன் ரூபா 6/-; சிங்கப்பூர், பினாங்கு ரூ 7/-; தனிப்பிரதி சதம் 6.

பத்திராதிபர் குறிப்பு, பிரதேச முஸ்லிம் சமாச்சாரங்கள், வாசகர் கடிதங்கள், துருக்கி சாம்ராஜ்யச் செய்திகள், மருதானை மத்ரஸத்துல் ஸாஹிரா எனும் கலாசாலையின் செய்திகள், முஸ்லிம் விவாகச் சட்டம் போன்ற விடயங்கள் அடிக்கடி இப்பத்திரிகையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

முதலாவது இதழில் இலங்கை, இந்தியாவிலிருந்து ஹஜ் ஜாக்குச் செல்வோருக்கான விளம்பரம் ஒன்று உள்ளது. அது வருமாறு:

“ஹஜ්ජා-ක්‍රුප පොය් බරුවතර්කාන මොත්තක් කට්ටණම් රු.150/-; පිරයාණත්තිල් මරණමානාල් අරෙස් සේලබු තිරුප් පික් කොටුක්කප්පැම්. තණ්ණීර්, ඩිරහු එන්පන ඩිලබසමාය්ක් කොටුක්කප්පැම්.”

தொடர்ந்து வெளிவந்தவை வருமாறு:

- 1906: மிஸ்பாஹ்-ல் இஸ்லாம்
- 1909: முஸ்லிம்
- 1919: ஹிதாயத்துல் இஸ்லாம்
- 1920: சம்ஹல் இஸ்லாம்
- 1930: துன்தபால், மீரா மொஹிதின்
- 1935: சிலோன் மூர் (CEYLON MOOR) ஆங்கிலத්தිல்
- 1939: ஞானக்கடல், அன்பர் பூதிதாசர்
- 1940: அல் இஸ்லாம்
- 1945: அல்இல்ம், மெளவி அப்துர் ரஸாக் ஜமாலி
- 1946: இஸ்லாமியத் தாரகை, கே.எம்.எம். சாவிஹ் தோழன், எஸ்.எம்.எஸ். மொஹிதின்
- 1948: ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் வெளிவந்த ஆங்கில, சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் பத்திரிகைகள் யாவும் அறிவு வளர்ச்சியையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்புதல், சமுதாயப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக் காட்டுதல் என்பனவே முக்கிய நோக்கங்களாக இருந்தன. 1900 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் மொத்தமாக வெளிவந்த பத்திரிகைகள் ஆங்கிலத்தில் 13, சிங்களத்தில் 10, தமிழில் 7 ஆகும்.

தமிழ் நாடு

இலங்கையின் முஸ்லிம் பத்திரிகைகளைப் பற்றி ஆராயும் பொழுது தென்னிந்தியாவிலும், மலாயா, சிங்கப்பூர்

ஆகிய இடங்களிலும் வெளிவந்த பத்திரிகைகளோடு ஒப்பீடு செய்தலும் பிரயோசனமாயிருக்கும்.

தமிழ்நாட்டின் முலாவது முஸ்லிம் பத்திரிகை 1883 இல் நாகர் செவத்த மரைக்காயர் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'சீரிய சூரியன்' என்பதாகும். அதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்தவை வருமாறு:

- 1888: சம்ஸல் சமான், முஹம்மது யூசுப்
- 1900: வினோத விசித்திரப் பத்திரிகை, ஹக்கிம் முஹம்மது, நிஸாமுத்தீன் ஸாஹிப்
- 1906: ககாதார போதினி, முஹம்மது அப்துல் சலாம் ஸாஹிப்
- 1906: வியாவுல் இஸ்லாம்
- 1906: முஸ்லிம் தூதன்
- 1909: இஸ்லாம் நேசன்
- 1910: அஜாஹிபுல் அஃலம்
- 1916: சைபுல் இஸ்லாம்
- 1918: தொண்டன்
- 1919: தத்துவ இஸ்லாம்
- 1920: தாருல் இஸ்லாம்
- 1921: அல்கலம்
- 1926: முஸல்மான்
- 1926: கமருஸ்ஸமான்
- 1927: இஸ்லாம்
- 1930: ஹிபாஜத்துல் இஸ்லாம்
- 1935: சத்திய இஸ்லாம்
- 1939: நாருல் இஸ்லாம்
- 1948: நாருல் ஹக்
- 1948: முஸ்லிம் முரசு

பினாங்கு, சிங்கப்பூர்

பத்தொன்பது, இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கை, இந்தியாவிலிருந்து சென்ற பெருந்தொகையான தமிழ் பேசும் மக்கள் பர்மா, மலாயா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் அரசு உத்தியோகத்திலும் வர்த்தகத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவ்வாறு சென்று அங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் பல பத்திரிகைகளை ஆரம்பித்து நடத்தினர். அவற்றில் முன்னோடியாக வெளிவந்தவை வருமாறு:

- 1883: வித்தியா விசாரினி, பினாங்கு, ஆசிரியர்: நாகூர் தர்கா வித்துவான் குலாம் காகிறு நாவலர்
- 1887: உலக நேசன், பினாங்கு, அ.மு.மரைக்காயர்
- 1888: விஜயகேதனன், பினாங்கு, நாகூர் தர்கா வித்துவான் குலாம் காகிறு நாவலர்
- 1888: ஞான சிரியன், பினாங்கு, சம்கக்கனி
- 1887 சிங்கை நேசன், சிங்கப்பூர், மாங்குமா
- ஜூன் 27: சாஹிபு.

மேற்கூறியவற்றைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் பத்திரிகைக்குத்துறை வளர்ச்சியிலும், தமிழ் மொழி உயர்ச்சியிலும் தமது கணிசமான பங்களிப்பினை முறையாகச் செய்துள்ளனர் என்பதில் நாம் பெருமிதம் அடைகிறோம்.

உசாத்துணை

1. கோப்பாய் சிவம், இலங்கையிற் தமிழ் பத்திரிகைகள், 1985
2. மு.முத்துராசன், இதழியல் ஓர் அறிமுகம், தமிழ்நாடு

3. ஜோன் மார்ட்க், தமிழ் அச்சு நூல் பட்டியல், 1865; மேற்கொள்: "இதழியல் ஓர் அறிமுகம்"
4. அ.ம. சாமி, 19 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இதழ்கள், நவமணி பதிப்பகம் சென்னை, 1993
5. Harichandra de Silva, Printing & Publishing in Ceylon, 1972
6. Index to News Papers, Ceylon Government Archives, Colombo.

15

வெளியீட்டுத்துறை வளர் வழி

மாணவன், கல்முனை, 1969 செப்டம்பர்

கல்முனைப் பகுதியில் கடந்த மூன்று மாதங்களுள் மூன்று சஞ்சிகைகள் வெளிவந்துள்ளன.

எம்.ஏ.ரூபமானை தூசிரியராகக் கொண்ட 'கவிஞர்' நல்ல நோக்கத்தோடு, நல்ல காரியத்தைச் சாதிக்க முற்பட்ட இள்ள கவிதை ஏடாகும். அமைப்பிலும், உருவிலும், உள்ளடக்கத்திலும் ஆழந்த கவனம் செலுத்தப்பட்ட ஒன்றாகவும் கவிஞர் களுக்கு நல்ல களம் அமைத்துக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் அமைந்துள்ளது.

சமுத்து இல்லாமயியரின் இலட்சிய ஏடாக ஏ.எம். அழுபக்கரின் 'அல்-அரப்' வெளிவந்துள்ளது.

தற்போது 'மாணவன்' வெளிவருகிறது. கல்லூரி மாணவருக்கும், இளைஞருக்கும் மிகப் பயன்தரக் கூடிய சிறந்த முயற்சி இம் 'மாணவன்' எனவாம். மிகக் குறைந்த விலையில் மிகக் கூடிய விடயங்களை மாணவருக்கு அளிக்க இது முனை கின்றது. இன்றைய நிலையைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து அது எல்லா வகைகளிலும் தரமானதாகவும் உபயோகமுள்ளதாக வும் வெற்றியளிக்கக் கூடியதாகவும் தோன்றுகிறது. ஆனால் இலங்கையின் எல்லாப் பத்திரிகைகளுக்குமுள்ள பொதுப் பிரச்சினை இதற்குமுண்டு.

இலங்கையிற் தோன்றும் எல்லாத் தமிழ் சஞ்சிகைகள், வார, மாத இதழ்களுக்குக் கச்சிதமாகப் பொருந்தக் கூடிய பொது நியதி ஒன்றுண்டு. சில வெளியீடுகள் ஓர் இதழ் மட்டுமே வெளிவரும்; வேறு சில மூன்று, நான்கு மாதங்கள் தொடர்ந்து வருவதோடு நின்றுவிடும்; இன்னுஞ் சில வருடத்

திற்கொன்று அல்லது இரண்டு வெளியீடுகள் வேளை தப்பிக் கொண்டு வெளிவரும்; பெரும்பாலானவை, இம்மாதம், அடுத்தமாதம், அதற்குத்த மாதம் வெளியிட வேண்டும் எனும் எண்ணக் கருவிலேயே மரணித்து விடும். மொத்தமாக எந்த ஒரு சஞ்சிகையும் பத்து, இருபது வருடங்கள் தொடர்ந்து கிரமமாக, முறையாக, வேளை தப்பாது வெளிவந்தது கிடையாது. அதற்கான தகுந்த காரணமும் இல்லாமல் இல்லை.

ஒரு சஞ்சிகையை அல்லது பத்திரிகையை நடத்துவதற்கு அப்பத்திரிகை ஆசிரியனுக்கு முதலிற் கருத்துணர்வு இன்றிய மையாததாகும். நன்னாலார் மாணவரைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து அன்னத்தினதும், பசுமாட்டினதும் குணங்கள் அவருக்கிருக்க வேண்டுமெனக் கூறுவது போன்று, பத்திரிகை ஆசிரியனுக்கும் இக்குணங்கள் அவசியமாகும். தன் இலட்சியத்தையும், வழியையும், தரமான இலக்கியப் பாதையையும், இலக்கியப் பண்டத்தையும் தரமறிந்து நடக்கக் கூடிய உணர்வும், அறிவும், அதே உணர்ச்சி வேகத்திற் தொடர்ந்து கருமமாற்றக் கூடிய இலட்சிய வேட்கையும் அவசியமாகும்.

இலட்சிய வெறி மட்டும் பத்திரிகை நடத்துவதற்குப் போதாது; அதற்குப் பணமும் வேண்டும். எழுத்தாளனை, கவிஞரை, கட்டுரையாளனைப் பல தடவை சென்று சந்தித்து; 'நாளைக்குப் பத்திரிகையை அச்சுக்குக் கொடுக்கப் போகி நோம்; உங்கள் படைப்பு இன்றே வேண்டும்' எனக் கேட்பதற்கு நேரடியாகச் செல்ல வேண்டுமாயின் பிரயாணச் செலவு வேண்டும். தபால் அனுப்ப முத்திரைச் செலவு வேண்டும். நல்ல தாளில் அழகாகத் துரிதமாக அச்சிட்டு வெளியிட பிரசுரகர்த்தாக்குக் கொடுப்பதற்கும் தேவைப்படுவதும் பணம். வெளியிட்ட பத்திரிகையை ஏஜன்டுகள் மூலம் விற்பதாயின் அவருக்குக் கழிவு கொடுக்க வேண்டும். அல்லது மானம் பாராது, பிறரின் உதாசினத்துக்கு அஞ்சாது தன் தோளில் சுமந்து விற்கக் கூடிய மனத் துணிவு வேண்டும். இம்மனத் துணிவின் நேல் அதை விற்பனையாக்கப் பணம் வேண்டும். அல்லது

நட்டத்தைத் தாங்கக் கூடிய பணபலமும், மனபலமும் வேண்டும். இவை எதுவுமே கைவசம், மனவசம் இல்லாது இலட்சிய வெறியில் அல்லது சிலரோடு கொண்ட பொறாமை, போட்டியில் திக்குத் தெரியாது பத்திரிகைகளை ஆரம்பித்து, இலக்கிய வீதியில் எட்டடிகூட வைக்க முடியாது திண்டாடியோர் ஏராளம். ஆகவே நாம் அடிப்படையாகத் தீர்மானிக்க வேண்டிய தும், பின்னர் பத்திரிகையின் தலைவிதியை நிர்ணயிப்பதும் பணவசதியே ஆகும்.

இப்பணத்தைப் பெற இரு வழிகளுண்டு - ஒன்று விளம்பரம்; அடுத்து விற்பனை. விளம்பரத்தின் மூலமான வருவாய் செலவில் ஒரு சிறு பகுதியை அடைக்குமே தவிர முழுப் பத்திரிகையையும் நடத்தக் கூடுக்காது. ஆகையால் பத்திரிகை ஒழுங்காக நடைபெற வேண்டுமாயின் செலவையும் மீளப்பெற்று அச்செலவுக்கு மேல் ஓரளவு இலாபத்தையும் தரக்கூடிய விற்பனை நடைபெற வேண்டும்.

இங்குதான் இலங்கைப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளின் தலைவிதி ஒழிந்து கிடக்கிறது. தென்னிந்தியத் துணுக்குப் பத்திரிகை களும், தொடராகக் கடையளக்கும் வார, மாத இதழ்களும் இலங்கைச் சந்தையில் குவிந்து கிடக்கும் வரை, எமது பத்திரிகைகள் தலைதூக்கவே முடியாது.

எனவே இந்நாட்டுப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வளர வேண்டுமானால்; எம்நாட்டு எழுத்தாளர்கள், கவிஞர், கட்டுரையாளர் துரிதமாக முன்னேற வேண்டுமானால் அனாவசிய மானதும், தரமற்றதுமான இந்தியப் பத்திரிகைகளின் இறக்கும திக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி நாம் எல்லோரும் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமாகும். எம் எழுத்தாளரிடையே மிகப் பெரும் திறமையுண்டு. அத்திறமையை வெளிக் கொணரச் சாதனங்கள் வேண்டும். அச்சாதனங்கள் எம்மிடையே தோன்றி எம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டுமானால், எம் பத்திரிகைகளும், வார, மாத சஞ்சிகைகளும் கிரமமாக, ஸ்திரமா நடக்க வழிதிறக்க வேண்டும். அந்த ஒரே வழி தென்னிந்தி

யப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளின் ஆதிக்கத்தைக் குறைப்பதற்கான இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றிச் சிந்தித்து ஆவண செய்தலேயாகும். எமது எழுத்தாளர்களுக்கும், வாசகர்களுக்கும் பிரயோசனமளிக்கக் கூடிய தரமான பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் மட்டுமே தருவிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

16

உம்மாச்சியுடன் ஒரு சந்திப்பு

தினகரன், 1998 நவம்பர் 22; ப: -20

கலாந்தி அல்ஹாஜ் ஏ.ஏம்.ஏ. அஸீஸ் அவர்கள் யாழ்ப் பாணத்தில் பிறந்து அங்கேயே தனது இளமைக் காலத்தைக் கழித்தவர் ஆவார்.

அவரது இளமைக் காலத்தைப்பற்றி அவரது உறவினர்களுடன் கலந்துரையாடும் பொழுது “உம்மாச்சி” எனும் பெயர் அடிக்கடி பிரஸ்தாபிக்கப்படுவதுண்டு. மிக இளம் வயது வேயே தாயை இழந்த அஸீஸ் எனும் குழந்தையைச் சீராட்டி வளர்த்து, அவ்வண்பை அவர் இறக்கும் வரை தொடர்ந்து செலுத்தி வந்த அவரது சிறிய தாயாரே உம்மாச்சி என்பவரா வார். ‘உம்மாவின் தங்கச்சி’ என்பதே இவ்வாறு மருவியதாகக் கூறுவார்.

1962ஆம் ஆண்டில் உம்மாச்சியின் மகளான சித்தி கதீஜா எனது ஊரான சாய்ந்தமருதுவில் குடிபதியானார். அன்றிலி ருந்து உம்மாச்சியும் சாய்ந்தமருதாரில் மகஞுடன் வசிக்க ஆரம் பித்தார். இதனால் அடிக்கடி இவரைச் சந்தித்து நீண்டநேரம் அளவளவும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவ்வேளைகள் விற் திரட்டிய தகவல்களைக் கொண்டதே இக்கட்டுரையாகும்.

யாழ்ப்பானம் சோனகத்தெருவை அண்டியுள்ள முறை தீன் பள்ளிவாசல் ஒழுங்கையிலேயே ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் பிறந்த வீடு அமைந்திருந்தது. இவரது தாயாரின் தந்தையாகிய ‘இரா சாத்தி அப்பா’ என அழைக்கப்பட்ட முஹம்மது சுல்தான் அப்துல் காதருக்கு (இவரை சேகுக் கண்டு எனவும் அழைப்பார்.) இரண்டு பிள்ளைகள். இருவரும் பெண்கள். மூத்தவர் அஸீஸின் தாயாரான சுல்தான் முறைத்தீன் நாச்சியா. இளைய வர் உம்மாச்சி என அழைக்கப்பட்ட மீரா முறைத்தீன் நாச்சியா.

கல்தான் முஹூதின் நாச்சியாவை சட்டத்தரணி முஹம் மது அபூபக்கர் விவாகம் செய்தார். இவர்களுக்கு 1911 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 4ஆம் திகதி மூத்த புதல்வராக அஸீஸ் பிறந்தார். 1918 இல் இரண்டாவது பிள்ளையாகத் தாஹா பிறந்தார். இப்பிள்ளை பிறந்த ஐந்தாவது நாள் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை கல்தான் முஹூதின் நாச்சியா கவாத வருத் தத்தினால் மரணமடைந்தார். இரண்டாவது பிள்ளை தாஹா வும் ஒன்பது மாதமாய் இருக்கும் பொழுது இறந்துவிட்டார். இதனால் அஸீஸ் தாயையும் ஓரேயொரு உடன் பிறப்பையும் இழந்தவரானார்.

தாயார் மரணிக்கும் பொழுது அஸீஸ்-க்கு வயது 7. அன்றிலிருந்து தனது அப்பாவான இராசாத்தி அப்பாவினதும் அவரது மனவியினதும் பராமரிப்பிலும் சிறிய தாயார் உம் மாச்சியின் அரவணைப்பிலும் வளர ஆரம்பித்தார்.

சிறிய தாயார் மீரான் முஹூதின் நாச்சியா 1916 ஆம் ஆண்டில் முஹம்மது இப்ராஹீம் ஸாஹிப் என்பவரை விவாகம் செய்திருந்தார். எனினும் தனது மூத்த சகோதரி இறக்கும் பொழுது அவருக்குப் பிள்ளைகள் எதுவும் பிறந்திருக்க வில்லை. எனவே, அவரது மூத்த புதல்வனாகவே அஸீஸ் கருதப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டார். அதற்குப் பின்னர் தான் 1920 இல் ஸாஹால் ஹமீத்; 1923இல் சித்தி கதீஜா; 1925இல் நூறுல் ஜெஸ்மா ஆகியோர் இவருக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தனர். இவர்களுள் சித்தி கதீஜாவே சாய்ந்தமருதாரில் குடிபதியாகி, உம்மாச்சியின் மரணத்தின் பின்னரும் தொடர்ந்து அங்கேயே வாழ்ந்து வருகிறார்.

தந்தை அபூபக்கர் இரண்டாம் தாரமாக ஆயிஷா உம்மா என்பவரை மனம் முடித்தார். இவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் ஷரீபா, அபுல் ஹஸன், றஹீமா, அப்துல் ஸலாம், முஹம்மது அஷ்ரஃப், முஹம்மது தாஹா, பெள்ளியா என் போராவர்.

அஸீஸ் பிறந்து, வளர்ந்த வீடு, அக்காலத்தில் வசதி படைத்தவர்கள் வீடு கட்டும் முறைப்படியாக நான்கு பக்கமும்

அறைகளையும் நடுவில் திறந்த முற்றத்தையும் கொண்டதாகும். இம்முற்றும் எப்போதும் வெள்ளை மணல் பரப்பப்பட்டு மிகவும் சுத்தமாய் இருக்கும். விசாலமான பின்வளவில் விளா மரம் ஒன்று நின்றது. அது வருடாவருடம் பெருந்தொகையான கனிகளைத் தரும். இதில் முக்கியம் என்னவென்றால் அம்மரத் தில் எவரும் காய்களை ஆய்வதற்கு அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அது பழுத்து விழும்வரையும் காத்திருப்பர். அவ்வாறு கனிந்து விழும் விளாம்பழுத்தின் உருசியினைப் பற்றியும்; உம்மாச்சி காலை வேளைகளில் தயாரித்துக் கொடுக்கும் பாலாடை எனப்படும் உணவின் உருசியைப் பற்றியும் தனது இறுதிக்காலம் வரை அளீஸ் சிலாகித்துக் கூறுவார்.

இலம் பிராயத்திலிருந்தே அடக்கம், நல்லொழுக்கம், புத்தி சாதாரியம், இறைபக்தி, இரக்க சபாவம், சுற்றத்தாரைப் பேணல் எனும் நற்குணங்கள் அவரிடம் நிறைய இருந்தன. வீட்டிலுள்ள பெரியோர்கள் அவரை 'அப்துல்' என்றும், சகோ தர, சகோதரிகள் 'பொன்னிக் காக்கா' என்றும் அன்புடன் அழைப்பர். பொன்னைப் போன்ற நிறமுடையவராயிருந்ததா வேயே அவ்வாறு அழைக்கப்பட்டார்.

தனது பேரனுக்குச் சிறந்த கல்வியை வழங்குவதில் இரா சாத்தி அப்பா மிகக் கவனமாயிருந்தார். மார்க்கக் கல்வியையும் ஆங்கிலக் கல்வியையும் வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை அவர் செய்தார். 1941 இல் இறக்கும் வரை இராசாத்தி அப்பா தனது மூத்த பேரனுடன் மிகவும் நேசமாயிருந்தார்.

தனது வீட்டுக்கருகாமையிலிருந்த அல்லாஹ்பிச்சைப் பள்ளி எனும் குர்ஆன் மத்ரஸாவில் தனது மார்க்கக் கல்வியை அளீஸ் பெற்றார். இம்மத்ரஸா கட்டிடமே பின்னர் மூலம் தியா முஸ்லிம் கலவன் பாடசாலையாக மாறி, அதன் பின்னர் கதீஜா மஹா வித்தியாலயத்தின் ஆரம்பப் பிரிவாக இயங்கி யது. இக்காலகட்டத்தில் மஸ்ரஷத்தின் மத்ரஸா, மன்பால் உலும் மத்ரஸா ஆகிய ஏனைய இரு குர்ஆன் மத்ரஸாக்களு மாக சோனகத் தெருவில் மூன்று மத்ரஸாக்கள் இயங்கின.

அக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்த அரபுத் தமிழை எழுதுவதற்கும் வாசிப்பதற்கும் உம்மாச்சியிடம் இருந்தும் ஏனைய பெரியவர்களிடம் இருந்தும் கற்றுக் கொண்டார்.

ஆரம்பக் கல்வியை வண்ணார்ப்பண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் பெற்றார். கோடிட்ட வெள்ளைச் சாரணை குத்து அதற்கு மேலால் சேட் அணிந்து தோளின் இரு புறமும் நெடிதாகத் தொங்கும் மடிப்புச் சால்வை அணிந்து துருக்கித் தொப்பியும் அணிந்தே பாடசாலைக்குச் செல்வார்.

இதன் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிற் கற்று பல்கலைக்கழகம் சென்றார்.

இளம் பிராயத்திலிருந்தே கல்வி கற்பதில் அதிக அக்கறை செலுத்தினார். கட்டிலின் தலைமாட்டில் ஒரு தொகைப் புத்தகத்தை எப்போதும் அடுக்கி வைத்திருப்பார். கையில் ஒரு புத்தகம் எப்போதும் காணப்படும். சாப்பிட அழைத்தாலும் புத்தகத்துடனேயே வருவார். தனக்கு மிகவும் பிடித்த நூல்களுள் ஒன்றான கஸஸால் அன்பியாவை எப்போதும் உம்மாச்சிக்கு வாசித்து விளக்குவார். பன்னிரு திருமுறைத் திரட்டை யும் முழுக்க மனனம் செய்திருந்தார். அக்கால கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் சோனகத் தெருவில் ஆங்கிலம் படித்தவர்களின் தொகை மிகக் குறைவாக இருந்தது. அவர்களுள் அஸீஸாம் ஒருவராவார்.

மாலை வேளைகளில் தமது வீட்டுக்கருகில் இருந்த 'கலா நிலையம்' எனும் இடத்தில் தன் நண்பர்களோடு பொழுதைக் கழிப்பார். கு. சேனாதிராசா, சுப்பிரமணியம் ஆகிய இருவரும் அவரது நெருங்கிய நண்பர்களாவர். நண்பர் சுப்பிரமணியம் ஒரு முறை பரிட்சை ஒன்றுக்கு விண்ணப்பிக்கப் போதிய பணமில்லாது தவித்த பொழுது தனது சிறிய தாயாரிடம் அத்தொகையைப் பெற்று அஸீஸ் உதவினார். இதனை சுப்பிரமணியம் பிற்காலத்தில் என்றுமே நினைவுகூர்ந்து கொண்டே இருப்பார். மாலை வேளைகளில், எங்கு சென்றாலும் ஆறு மணிக்கு முன்னர் வீடு வந்து சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்பது

ராசாத்தி அப்பாவின் கண்டிப்பான கட்டளையாகும். அதனை அலீஸ் என்று மே மீறியது கிடையாது.

பெண்கள் எத்தகைய கல்வியும் பெற அனுமதிக்கப்படாது அடங்கிக் கிடந்த காலத்திலேயே தனது சகோதரிகள் ஆங்கில மொழிக் கல்வியைப் பெற வேண்டும் என்பதில் அலீஸ் மிகவும் அக்கறையாய் இருந்தார். கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த அவர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு லீவில் வரும்போதெல்லாம் தனது தங்கைமார் படிப்பைத் தொடர வேண்டும் என மிகவும் வற்புறுத்துவார். இவ்வற்புறுத்த தலின் காரணமாகவே சித்தி கதீஜா ஆரம்பத்தில் மன்பஉல் உலும் மத்ரஸாவிலும் அதனைத் தொடர்ந்து வைத்திஸ்வர வித்தியாலயத்திலும் யாழ்ப்பாணம் திருக்குடும்ப கண்ணியர் மடத்திலும் கல்வி கற்று வண்டன் மற்றிகுலேஷன் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து ஆங்கில ஆசிரியை ஆணார். அக்காலத்தில் மற்றிகுலேஷன் வரையும் கல்விகற்ற முஸ்லிம் பெண்கள் இந்நாட்டில் ஓரிருவரேயாவர்.

கொழும்பில் அலீஸ் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் லீவில் ஊருக்கு வருகிறாரென்றால் சகோதர, சகோதரிகளுக்கு பெரும் கொண்டாட்டமாய் இருக்கும். அவர் வருவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே திகதி குறிப்பிட்டுக் கடிதம் வரும். பொன்னிக் காக்கா வருகின்ற நாளை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பர். அவர் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் பெரும் கொண்டாட்டமாய் இருக்கும். பெருந்தொகை அப்பிள் பழங்களையும் திராட்சைப் பழங்களையும் பூசனிக்காய் தோசம் வாங்கி வந்து விநியோகிப்பார்.

இலங்கை சிவில் சேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவுடன் நாடளாவிய ரீதியில் அலீஸாக்கு பெரும் மவுச ஏற்பட்டது. ஏனெனில் இந்நாட்டில் சிவில் சேவையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட முதலாவது முஸ்லிம் அவரே ஆவார். அக்கால கட்டத்தில் இப்பதவி மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றதாக விளங்கியது. அத்தகைய சேவையில் சேர்ந்தவுடன் ஆணழகு பொருந்

திய அவரை மாப்பிள்ளையாகப் பெறுவதற்கு நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பெரும் தனவந்தர்கள் முயற்சி செய்தனர். எனினும், அவரது மாமா முறையினரும் கொழும்பு ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் தலைமை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவருமான ஏ.எஸ். அப்துல் காதர் என்பர் அஸீஸாக்கு கொழும்பிலேயே திருமணத்தை முடித்து வைத்தார். இந்த அப்துல் காதர்தான் இலங்கையின் முதலாவது முஸ்லிம் பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியராவார். அதன் மூலம் அஸீஸ் கொழும்பிலேயே நிரந்தரமாக வசிக்க ஆரம்பித்தார்.

இருப்பினும், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் யாழ்ப்பாணத்து டனும் தனது குடும்பத்தார் சுற்றத்தாருடனுமான தொடர்புகள் அறுந்துவிடாது நடந்து கொண்டார். சிலில் சேவை உத்தியோ கத்தராக அவர் யாழ்ப்பாணத்திற் கலந்துகொண்ட முதலாவது நிகழ்ச்சி நபிகள் நாயகம் (ஸல்) பிறந்த தின விழாவாகும். தனது கொழும்பு இல்லத்தின் முன்புற வாசலில் பணமர மொன்றை நாட்டினார். நெடிதுயர்ந்த அந்த ஒந்றைப்பனை அவரது பிறந்த மண்ணை எப்போதும் நினைவுட்டிக் கொண்டிருந்தது. தனது இளைய மகன் இக்பாலுக்கும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே மனமகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

உம்மாச்சியுடனான நேசமும் பாசமும் என்றும் தொடர்ந்தி ருந்தது. அடிக்கடி கொழும்புக்கு வந்து அஸீஸாடன் மாதக் கணக்கில் உம்மாச்சி தங்கி விட்டுச் செல்வார். இதே போன்று அஸீஸின் மனைவியும் பிள்ளைகளான மரீனா, அலி, இக்பால் ஆகியோரும் உம்மாச்சியுடனும் அஸீஸின் குடும்பத்தினருடனும் மிக நெருக்கமான உறவைக் கொண்டிருந்தனர். அதனாற்றான் அஸீஸாம் அவரை வளர்த்தெடுத்த உம்மாச்சியும் இறந்து பல வருடங்களாகியும் கூட, அஸீஸின் பிள்ளைகள் சாய்ந்தமரு தூரில் வாழும் உம்மாச்சியின் மகள் சித்தி கத்ஜௌவுடன் நேசமான உறவுகளை இன்றும் கொண்டிருக்கின்றனர்.

17

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின்
பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள்

இலங்கை வாளையில், 1979 ஜூலை 15,22

கிழக்கிலங்கை என்பது திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாரை மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியதாகும். எமது இன் நையப் பேச்சில் குறிப்பாக மட்டக்களப்பு, அம்பாரை மாவட்டங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களின் பொருளாதார நிலைமைகளையும் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும், அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான ஆலோசனைகளையும் ஆராய்வதே நோக்கமாகும்.

மகாவலி கங்கையின் ஒரு கிளையான வெருகல் கங்கையிலிருந்து குழுக்கன் ஆறு வரையுள்ள சுமார் 130 மைல் நீளத்தை யும், சுமார் 70 மைல் அகலத்தையும் உள்ளடக்கியதே மட்டக்களப்பு, அம்பாரை மாவட்டங்களாகும். இப்பிரதேசத்து மக்களுட் பெரும்பாலானோர் கடற்கரையை அண்டிய பிரதேசங்களில் வாழ்வதினால், அடர்த்தியான குடிப்பரம்பல் கடலை அண்டியே காணப்படுகின்றது. உட்பிரதேசங்கள் வயல் நிலங்களாயுள்ளன. 1950, 60 தசாப்தங்களில் நடைபெற்ற குடியேற்றத் திட்டங்களின் விளைவாய் உட்பிரதேங்களிலும் மக்கள் குடியேற்றம் ஏற்பட்ட காரணத்தினால், இன்று கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் மட்டுமன்றி, உட்பிரதேசத்திலும் குடிப்பரம்பலைக் காண்கின்றோம்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் முக்கிய தொழில்களாக விவசாயம், மீன்பிடி, வர்த்தகம், கைத்தொழில், கால்நடை

வளர்ப்பு என்பனவற்றைக் கொள்ளலாம். இந்நாட்டு முஸ்லிம் கள் அனைவருக்கும் பொதுவான, கல்வியில் பின்தங்கி நிற்கும் நிலைமைக்கு இப்பிரதேச மக்களும் விதிவிலக்கானவர்கள் அல்ல. கல்வி கற்று அதன் மூலம் அரசு உத்தியோகம் பெற்றவர் களின் தொகை மிக குறைவே. சமீபகாலமாகத்தான் கல்வித்துறையில் விழிப்புணர்வேற்பட்டு அதன் மூலம் உயர் கல்வி கற்றுப் பொருளாதார விருத்திக்கான சாதனமாகக் கல்வியை யும் பயன்படுத்தும் பண்பு உருவாகிவருவதைக் காண்கிறோம். இப்பிரதேச மகாவித்தியாலயங்களிலிருந்து பல்கலைக்கழகங்களுக்குச் செல்வோர் தொகையும், தனிப்பட்ட பரீசார்த்திகளாகத் தோற்றி உயர்கல்வி பெறுவோர் தொகையும் அதிகரித்துவருகின்றது. இது கணிசமான அளவு கூடுமாயின், அதன் மூலமான தனிமனித, சமூக, பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையும், உயர்வும் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புண்டு.

இன்று இப்பிரதேசத்தின் பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் ஈடுபட்டிருப்பது நெற்செய்கையிலாகும். இங்குள்ள நிலமும் அதற்கே மிகப் பொருத்தமானதுமாகும். வரண்ட பிரதேச வலயத்துள் அடங்கும் இந்நிலப்பரப்பு, வடக்கே பருவக்காற்றுக் காலத்தில், அக்டோபர் மாதத்திலிருந்து ஜெவரி மாதம் வரை 50 இலிருந்து 75 அங்குல மழை வீழ்ச்சியைப் பெறுகின்றது. கடற்கரையை அடுத்துள்ள பாகங்களில் மணல் சார்ந்த வண்டல் மண்ணும், ஏனைய பகுதிகளில் செம்மணி, களிமண் முதல் கபில நிறமுள்ள மண்வகைகளும் காணப்படுகின்றன.

நெற்செய்கையின் இரு முக்கிய அம்சங்கள், ஏற்கனவே யுள்ள நிலத்தில் விளைச்சலை அதிகரிக்கக் கூடிய விதத்தில் நவீன முறைகளைக் கையாள்தலும்; புதிய நிலப்பரப்புக்களை விவசாயத்தின் கீழ் கொண்டு வருவதுமாகும். இரு விடயங்களிலும் முக்கிய பிரச்சினை போதிய நீரைப் பெறுதலாகும். கல்லோயாத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்படு முன்னர், பட்டிப்பள்ளி

யாற்று வயல்கள் கிராமக் குளங்களிலிருந்தே தமக்குரிய நீரைப் பெற்றன. கொண்டவட்டவான், அம்பாரை, வளத்தாப்பிட்டி, சடையந்தளாவை, இறக்காமம் போன்ற குளங்களும், ஏனைய கிராமக் குளங்களும் நீரைப் பெறுவதற்காக உபயோகிக்கப்பட்டன. ஆனால் அவற்றிலிருந்து பெறப்படும் நீர் ஒரு போக வேளாண்மைக்கே போதுமானதாயிருந்தது. அதற்குமே போதாது வேளாண்மை நட்டமடைந்த காலங்களும் உண்டு. இன்று சேனநாயக்கா சமுத்திரம், இரு போக வேளாண்மை செய்யக் கூடிய நீரை வழங்குகின்றது. நெற் செய்கை செழிக் கின்றது. இருப்பினும் இரு போக வேளாண்மைக்குப் போதிய நீரற்ற பிரதேசங்கள் பல இன்றும் உள். தூர்ந்து போயிருக்கும் கிராமக் குளங்களை உபயோகத்துக்குக் கொண்டுவருவதன் மூலமும், புதிய கால்வாய்கள் அமைக்கப்படுவதன் மூலமும் இப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படலாம்.

வேளாண்மைச் செய்கைக்கு நீர் போதாது எனும் பிரச்சினையை எதிர்நோக்கும் அதே வேளையில், அளவுக்கதிகமான நீர், வேளாண்மையைப் பாதிக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் ஏற்படுகின்றன. வெள்ளக் கட்டுப்பாடு, வடிகாலமைப்பு ஆகியவற்றுக்கான முக்கியத்துவத்தை இவ்விடயத்திலேயே உணர்கிறோம். உரிய வெள்ளக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள் இருந்தால், வெள்ள அழிவுகள் தவிர்க்கப்படலாம். வயல்களிலே நீர் அளவுக்கு மீறித் தேங்கி நிற்காது ஓடக்கூடிய வடிகாலமைப்பு முறைகளும் மிக அவசியமாகும். ஒரு காலத்தில் மிகச்.சிறந்த விளைச்சலைத் தந்த பன்னாற்றுக் கணக்கான ஏக்கர் நிலம் இன்று அக்கறைப்பற்று, அட்டாளைச்சேனை, கரைவாகு, சம்மாந்துறையின் சேகுப்பற்று ஆகிய இடங்களில் நிரில் மூழ்கி யுள்ளன. இவற்றுக்கான ஒழுங்கான வடிகாலமைப்பு முறை இருக்குமாயின் இவ்வயல்கள் மீண்டும் நெற்செய்கையின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டு, நெல் விளைச்சல் அதிகரிக்கும் வாய்ப் புண்டு.

சமீபகாலமாக கிழக்குப் பிரதேச விவசாயிகளை மிகத்துண் புறுத்துவது (அறக்கொட்டியான்) என்னும் கபிலநிறத் தத்துக்கி ஸியாகும். இதன் தாக்கம் மிகப் பாரதூரமானது. ஆரம்பத்தில் இது நெற்பயிர்களைத் தாக்கியபோது வயல்கள் முற்றாக நாசமடைந்தன. காலப்போக்கில் இரசாயனப் பொருட்களின் உபயோகத்தின் மூலம் இது கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றதாயினும், அதற்குப் பெரும் செலவேற்படுகின்றது. மொத்த உற்பத்திக் கெலவில் அரைவாசிக்கு மேல் இதற்காகவே கெலவிடப்படுகின்றது. ஆகையால், அறக்கொட்டியானை முற்று முழுதாகவே இல்லாமல் செய்யக்கூடிய வழிவகைகளை மிக விரைவில் கண்டுபிடித்து, அமுல் நடத்தப்பட்டு, வெற்றியளிக்கும் காலம் வரல் வேண்டும். விவசாய இலாகாவினரே இத்துறையில் உரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும்.

உற்பத்திக் கெலவு நாளுக்குநாள் அதிகரிக்கின்றது. நவீன முறைகளைக் கையாள்வதன் மூலம் விளைச்சல் அதிகரிக்கின்றது என்பது உண்மையே. நவீன முறைகளைக் கையாள்வதன் மூலமும், போதிய ஊக்கம் கெலுத்துவதன் மூலமும் நிந்தலூர் போன்ற கிராமங்கள் நெற்கெயிற் பெரிதும் முன்னேறி வருகின்றன. ஆனால், அதிகரித்துவரும் உற்பத்திக் கெலவுக் கேற்ப, நெல்லின் உத்தரவாத விலையும் காலத்துக்குக் காலம் அதிகரிக்கப்படல் வேண்டும். உழவு, சூடு அடிப்புக்கான கெலவுகளும் மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியமுள்ளது. பெரும்பாலான வயல் நிலங்கள் களிமன் பிரதேசங்களாகையினால், இரு சக்கர உழவு இயந்திரம் பொருத்தமானதல்ல; நான்கு சக்கர உழவு இயந்திரமே உபயோகிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. அதன் விலை அதிகரிக்கும்போது உழவுச் கெலவும் அதிகரிக்கும். எனவே, பைசிக்கல், மோட்டார் சைக்கிள் என்பனவற்றின் வரித் தீர்வைகள் நீக்கப்பட்டு, அவற்றின் விலை குறைவது போன்று, உழவு இயந்திரமும் தீர்வை விலக்களிக்கப்பட்டு விலை குறைந்தால், உழவு, சூடுடித்தல் கெலவு ஏற்றம் தடைப்படும். இதனால் விவசாயிகள் நிச்சயம் மகிழ்ச்சி அடைவர்.

ஏற்கனவே விவசாயத்தின் கீழுள்ள நிலத்தில் உற்பத்தி அதிகரிக்கும் அதே வேளையில் புதிய நிலப்பரப்புகளும் விவசாயத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்படல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்யப்படும் வேளையில் காட்டு வளமும் முற்றாக அழிந்து விடக்கூடாது. இப்பிரதேச வனவளம் இலை உதிரா மரவர்க்கத் தையும், புதர் செடிகளையும் கொண்டது. முதிரை, பாலை, சமளை, ராணை, கல்லொலிய, கருங்காலி போன்ற சிறந்த மரங்கள் உள். தேக்கு மரத்துக்கும் இது சிறந்த பகுதியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஹிங்குரானை காட்டுப் பிரதேசம் மிகச் சிறந்த மூலிகைகளைக் கொண்டுள்ளதாகவும் கருதப்படுகின்றது. இவ்வளங்கள் முறையாகப் பாதுகாக்கப்படுதல் வேண்டும்; முறையாக உபயோகிக்கப்படலும் வேண்டும்; மரங்கள் பெறப்படும் இடங்களுக்கருகில் தளபாடத் தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்பட முடியுமானால், அவற்றின் விலை கணிசமான அளவு குறையும். வெட்டப்படும் மரங்களுக்குப் பதிலாகப் புதிய கன்றுகளும் தொடர்ந்து நட்டப்படல் வேண்டும். அப்போதுதான் இப்பிரதேச வனவளம் பாதுகாக்கப்பட முடியும்.

இப்பிரதேச முஸ்லிம்களின் மீன்பிடித் தொழில் இருவகை களாக அமைந்துள்ளது. ஒன்று கடலில் மீன்பிடித்தல்; அடுத்து ஆறு, குளங்களில் மீன்பிடித்தல். கடலில் மீன் பிடிப்போர் கரைவலை முறை மூலமும், ஆழ்கடலுக்குச் செல்லும் மாய வலை என்னும் முறை மூலமும் மீன்பிடிப்பர். கரைவலை முறை என்பது மீனைத் தேடிச் சென்று பிடிப்பதைவிட தம்மைத் தேடி வரும் மீனை வளைத்துப் பிடித்தல் எனக் கூறினும் பொருந்தும். மீன்பிடி விருத்திக்கான இன்றைய முக்கிய தேவை துறைமுகங்கள் அமைத்தலாகும். வாழைச்சேனையிலிருந்து அறுகம்பை ஈராகவுள்ள கரையோரத்தில் மீன்பிடித் துறைமுகங்கள் அமைக்கப்படல் வேண்டும். வாழைச்சேனை, சாய்ந்தமருது, ஒலுவில் போன்ற கிராமங்கள் இவ்விதத் துறைமுக அமைப்பினால் பொருளாதார வளர்ச்சி அடையக் கூடிய வாய்ப்புகள் மிகவுண்டு. இதற்கான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. மீனவருக்கு இயந்திர வள்

ளங்கள் இன்னுமின்னும் வழங்கப்படல் வேண்டும். காப்புறுதித் திட்டங்கள், மீனவர் வீடுமைப்புத் திட்டங்கள் என்பனவும் விஸ்தரிக்கப்படல் அவசியமாகும்.

நன்னீர் மீன்வளர்ப்புக்கான பல வாலிகளும், குளங்களும், களப்புகளும் இப்பிரதேசத்தில் நிரம்பக் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக மட்டக்களப்பு மட்ட இறால் மிகப் பிரசித்தி பெற்றதாகும். இதன் ஏற்றுமதி மூலம் கணிசமான அளவு வெளிநாட்டுச் செலாவணி பெறப்படுகின்றது. எனினும் உள்ளஞர் வாசிகள் மிக உருசியான இவ்விறால் வகைகளை இன்று பெறுதல் கஷ்டமாகும். எனவே மட்டநால் போன்றவையும், ஏனைய மீன்களும் நன்னீரில் வளர்க்கப்படும் முறை இப்பிரதேசத்தில் நன்கு செயற்படுத்தப்படலாம்.

ஒரு போக வேளாண்மை செய்த காலத்தில், கால்நடை வளர்ப்புக்கான வாய்ப்புகள் அதிகமாக இருந்தன. நெல் வயல்கள் செய்கை பண்ணப்படாத காலத்தில் அவை மேய்ச்சல் தரைகளாக உபயோகிக்கப்பட்டன. ஒரு பகுதி வேளாண்மை செய்யப்பட்டிருந்தால் மறுபகுதிக்கு மாடுகள் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இதனால் போடிமார் பல மாட்டுப் பட்டிகளை வைத்திருக்க முடிந்தது. ஆனால் இன்று இரு போக வேளாண்மை செய்யப்படுவதாலும், பெரும்பகுதி நிலம் சம காலத்தில் செய்கை பண்ணப்படுவதாலும், மாடுகளுக்குப் போதிய மேய்ச்சல் தரையில்லாமற் போய்விட்டது. எனவே கால்நடை வளர்ப்பு விருத்திக்கு இன்று அவசியத் தேவை போதிய நிரந்தர மேய்ச்சல் தரையாகும். இதற்கென நிலம் ஒதுக்கப்பட்டு மேய்ச்சல் தரை ஏற்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்பது இப்பிரதேச கால்நடை வளர்ப்போரின் நீண்ட காலக் கோரிக்கையாகும். அதிக பால் தரக்கூடிய, கூடிய இறைச்சி தரக்கூடிய நல்ல இன மாடுகளை வளர்க்க முற்படுவதன் மூலமும் இத்துறை மேலும் விருத்தியறும்.

வர்த்தகம், இப்பிரதேச முஸ்லிம்களின் தலையாய தொழில் அல்லாது விடினும், அத்துறையில் ஈடுபட்டோரும்

கணிசமான அளவில் உள்ளனர். கண்டி இராச்சியத்தோடு தொடர்பு வைத்திருந்த காலத்தில், தாவள வர்த்தக முறை சிறப்புற்றிருந்தது. மாடுகளில் பொதிகளை ஏற்றி நெல், உப்பு, கருவாடு, தேங்காய், புளகயிலை என்பன இங்கிருந்து கண்டிப் பிரதேசத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு, அங்குள்ள திரவியங்கள் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டன. தாவள மாடுகளின் சகடைச் சத்தம் கேட்டால் முழுக் கிராமமுமே குதுகலிக்கும் எனக் கூறுவர் முதியோர். இவ்வாறான வர்த்தகத் தொடர்புகளே பிற்காலத்தில் கணிசமான அளவு காத்தான்குடி மக்கள் பசறை, பதியத்தலாவை, பதுளை, பண்டாரவளை, வெலிமடை, பிபிலை, குருத்தலாவை போன்ற மலைநாட்டுப் பகுதிகளில் தமது வியாபாரத்தை நிலைநிறுத்தக் காரணமாயிருந்தது. இன்றும் இவ்விடங்களில் காத்தான்குடி மக்கள் கணிசமான தொகையினராக வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

கைத்தொழில் விருத்திக்கான பல சாதகமான நிலைமைகள் இங்குண்டு. கிழக்கிலங்கை மூஸ்விம்களின் பிரசித்தி பெற்ற கைத்தொழில் நெசவாகும். காத்தான்குடி, மருதமுனை, சமீப காலத்தில் கல்முனைக்குடி என்பன இத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள கிராமங்களாகும். தறி மூலமான நெசவுத் தொழில் விருத்தியறும் அதேவேளையில், மின்தறியை அறிமுகப்படுத்த ஒும் இப்பிரதேசத் தொழில் வாய்ப்புக்களை அதிகரிக்க உதவும். இதன் மூலம் பல இளைஞர்களுக்கும், பெண்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பளிக்க முடியும். தனிப்பட்ட மனிதர்கள் மின்தறிகளை ஆரம்பிப்பதற்கான பணவசதி குறைவு. அதனால், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மின்தறி நிலையங்களை ஆரம்பித்தல் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். வேறு பல கைத்தொழில்களையும் அவை ஆரம்பித்து நடத்தலாம். கண்ணாடித் தொழிற்சாலை, கார்போர்ட் தொழிற்சாலை, செங்கல், ஓட்டுத் தொழிற்சாலை என்பன இப்பிரதேசத்தில் ஆரம்பிக்கப் பக்கடிய சிலவாகும். அதன் மூலம் மூலவளங்கள் உபயோகிக் கப்படுவது மட்டுமன்றி தொழில் வாய்ப்புகளும் அதிகரிக்கும். இன்று விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவேயுள்ள புல்

மோட்டை இல்மனைட் தொழிற்சாலை; கந்தளாய், உறிங்கு ராணை சீனித் தொழிற்சாலை; வாழூச்சேனை காகிதத் தொழிற்சாலை; இறக்காமம் ஓட்டுத் தொழிற்சாலை எனும் நிலைமாறி; பல தொழிற்சாலைகள் எங்கனும் வியாபித்துப் பரவும் நாள் வரல் வேண்டும்.

பொருளாதார விருத்திக்கான மிகப் பெரும் துணைச் சாதனம் போக்குவரத்து வசதிகளாகும். வெருகல் பாலும் கட்டப்படுவதன் மூலம் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை மாவட்டங்களுக்கிடையேயான தொடர்பு மிக இலகுவாகும். தற்போது மட்டக்களப்போடு முடிவடையும் ரயில் பாதை பொத்துவில் வரை நீடிக்கப்படல் வேண்டும். இப்பிரதேசப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இது மிகுந்த உறுதுணையாக விருக்கும்.

நீர்ப் போக்குவரத்தும் விருத்தி செய்யப்படலாம். மட்டக் களிப்பு வாவி புளியந்திலில் ஆரம்பித்து, கல்முனையையும் தாண்டி சம்மாநதுறை வரையில் செல்கிறது. ஒரு காலத்தில் இப்பிரதேசத்தில் முக்கிய போக்குவரத்துப் பாதையாகவும் இதுவே உபயோகிக்கப்பட்டது. இந்நீர்ப் போக்குவரத்துப் பாதைக்குப் புத்துயிர் அளிக்க முடியுமானால், குறிப்பாக படுவான் கரைப் பிரதேசம், பிரதான பகுதிகளோடு இணைவதற்கு வழிவகுக்கும்.

கிழக்கிலங்கை, இந்நாட்டின் நெற்குதமெனப் பெயர் பெற்றது. அப்பெயர் என்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்பதும்; இப்பிரதேச மூஸ்லிம்களினதும், ஏனைய சமூகத்தினரதும் பொருளாதார வளம் அதிகரிக்க வேண்டுமென்பதுமே எமது அபிலாவையாகும்.

18

**நன்னூலாரின் நல்லாசிரியனும்
நல் மாணாக்கனும்**

கவடு

வெள்ளவத்தை அரசினர் தமிழ்
வித்தியாலய 75ஆவது ஆண்டு
சிறப்பு மலர்

10.06.1999

கல்வி வளர்ச்சியில் பிரதானமாக சம்பந்தப்படுவர்கள் இரு வகையானோர் ஆவர். ஒரு வகையினர் ஆசிரியர்; அடுத்த வர் மாணாக்கர்.

எல்லா ஆசிரியர்களும், எல்லா மாணவர்களும் ஒரே தரத்தையடையவர்களால். மாணவர்களால் விரும்பப்படும் நல்லாசிரியர்களுமுண்டு; அதே போன்று விரும்பப்படாதோருமுண்டு. இவர்களைத் தரம் பிறித்தறிந்து, எல்லோரையும் நல்லாசான்களாகவும், நல் மாணாக்கராகவும் சமூக வயப்படுத் தவே கல்விக் கொள்கைகளினதும், திட்டங்களினதும், முறைகளினதும் நோக்கமாகும்.

இதனைப்பற்றி நன்னூல் மிக விளக்கமாகக் கூறுகிறது. நன்னூல் என்பது பழந் தமிழ் இலக்கண நூலொன்றாகும். சீயகங்களுடைய காலத்தில் பவணந்தி முனிவனால் இது ஆக்கப்பட்டது. இந்நாலுக்கான காண்டிகையுரையைத் திருத்தியும் விளக்கியும் கூட்டியும் புதுக்கியும் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் உரை எழுதியுள்ளார்.

இந்நாலின் ஆரம்பப் பகுதியில் பொதுப்பாயிரம் எனும் பிரிவொன்றுண்டு. இப்பிரிவில் நூலினது வரலாறு, ஆசிரிய

நது வரலாறு, பாடஞ் சொல்லினது வரலாறு, மாணாக்கனது வரலாறு, பாடம் கேட்டவின் வரலாறு எனும் பகுதிகள் உள்ளன.

நல்லாசிரியனின் குணாம்சங்களைப்பற்றி நன்னால் பின்வாறு கூறுகிறது:

குலனரு டெய்வங் கொள்கை மேன்மை
கலைபயி நெளிவு கட்டுரை வன்மை
நிலமலை நிறைகோன் மலர்நிகர் மாட்சியும்
உலகிய வறிவோ டுயர் குண மினையவும்
அமைபவ னாலுரை யாசிரி யன்னே.

உயர்குடிப்பிற்பும், சீவகாருண்ணியமும், இறைவழிபாடுமாகிய இவைகளால் எதிய மேன்மையும்; பல நூல்களோடு பரிச்சயமும், நூற்பொருளை மாணாக்கர் எளிதில் உணரும்படி தொகுத்துச் சொல்லும் வல்லமையையும், நிலத்தையும் மலையையும் துலாக்கோலையும் பூவையுமொத்த குணங்களையும், உலக நடப்புக்களை அறியும் புத்தியும், உயர்வான குணங்களையும் நிறையப் பெற்றவன் நல்லாசிரியனாவான்.

இதேபோன்று நல்லாசிரியராகாதவருடைய குணங்களையும் நன்னாலார் கூறியுள்ளார்:

மொழிகுண மின்மையு மிழிகுண வியல்பும்
அழக்காறவா வஞ்ச மச்ச மாடலுங்
கழற்குட மடற்பனை பருத்திக் குண்டிகை
முடத்தெங் கொப்பன முரண்கொள் சிந்தையும்
உடையோ ரிலரா சிரிய ராகுதலே.

பாடஞ் சொல்லும் குணமில்லாமையையும், இழிகுணமாகிய இயற்கையையும், பிறருக்கு வரும் கல்வியைக் குறித்துப் பொறாமையையும், பணத்தின் மேல் அதிகமாக வைக்கும் ஆசையையும், மெய்ப்பொருளைக் காட்டி வஞ்சித்தலையும், கேட்போர்க்கு அச்சம் உண்டாகப் பேசுதலையும், கழற்குடமும், மடற்பனையும், பருத்திக் குண்டிகையும், முடத்தெங்கும் ஆகிய நான்கினையும் ஒப்பென்று சொல்ல, மாறுபாடு

கொண்ட கருத்தையும் தம்மிடத்திலுடையவர் கற்பிக்கும் ஆசி
ரியராகுதல் இலராவர்.

நன்னூலாரின் வரைவிலக்கணம் எக்காலத்துக்கும்
பொருந்துவதாகும். ஆசிரியத் தொழிலை தமது வாழ்க்கைப்
பணியாக வரித்துக் கொள்வோர், வெறுமனே சம்பளத்துக்குப்
பணிபுரியாது, வருங்காலச் சமுதாயமொன்றை உருவாக்கும்
புனித பணியாக அதனைக் கொள்ளல் வேண்டும். இதற்குத்
துணையாக தமது அறிவு நிலையை என்றென்றும் மேம்படுத்
திக் கொள்ள வேண்டும். தமது பாடப்பரப்புக்களைப் பற்றிய
பூரண அறிவும், தெளிவும் இருப்பதோடு, தொடர்ச்சியான
பொது வாசிப்பும் மிக அவசியமாகும்.

நல்லாசிரியரைப்பற்றிக் கூறிய நன்னூலார், நல்மாணாக்க
ரின் குணாம்சங்களையும் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

அன்னமாவே மண்ணொடு கிளியே
இல்லிக் குடமா டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடை மாணாக்கர்.

மாணவர்களை மூன்று பிரிவினராக வகுக்கலாம். அன்னத்தை
யும் பசுவையும் போன்றவர்கள் முதல் மாணாக்கர். அன்னம்,
பாலையும் நீரையும் வேறு பிரித்துப் பாலை மாத்திரம் குடிக்
கும். முதல் மாணாக்கர் குணத்தையும் குற்றத்தையும் வேறு
பிரித்துக் குணத்தை மாத்திரம் கொள்வர். பசு, மிகுந்த புல்லை
யுடைய இடத்தைக் கண்டால் அப்புல்லை வயிறு நிறைய
மேய்ந்து பின்பு ஓரிடத்திற் போய்ப் படுத்துக்கொண்டு சிறிது
சிறிதாக வாயில் வருவித்து மென்று தின்னும்.

நடு மாணாக்கர், மண்ணையும் கிளியையும் போன்றவரா
வர். விவசாயிகள் வருந்திப் பயிர்செய்யும் முயற்சி அளவினதா
கிய விளைவையே மண் தரும். தனக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட
சொல்லையன்றி வேறொன்றையும் கிளி சொல்ல மாட்டாது.

கடை மாணாக்கரானவர் ஒட்டைக் குடம், ஆடு, ஏருமை,
பண்ணடை என்பனவற்றைப் போலாவர். ஒட்டைக் குடத்தில்
நீரைவிட்டால் அது ஒழுகி விடும். ஆடு, ஒரு செடியிலே தளை

நிறைந்திருந்தாலும் வயிறு நிறைய அவ்விடத்திலேயே மேயாது, செடி தோறும் அலைந்து திரிந்து மேயும். எருமை, தெளிந்த குளத்து நீரைக் கலக்கி விட்டுத்தான் குடிக்கும். பண்ணடையானது தேன் முதலியவற்றைக் கீழே விட்டு விட்டு அதிலுள்ள குப்பை கூளங்களையும் பூச்சி புழக்களையும் பற்றிக் கொள்ளும்.

மாணாக்கர் ஆகாதவரைப் பற்றியும் நன்றால் சூத்திரம் ஒன்றுள்ளது.

களிமிடி மாணி காமி கள்வன்
பின்னியனேழை பின்க்கன் சினத்தன்
துயில்வோன் மந்தன் றொன்னூற் கஞ்சித்
தடுமாறுளத்தன் தறுகணன் பாவி
படிறனின் னோர்க்குப் பகரார் நூலே.

மது அருந்துபவன், சோம்பேறி, அகங்காரம் உடையவன், காமம் உடையவன், திருடன், நோயாளி, அறிவில்லாதவன், மாறுபாடுடையவன், கோபமுடையவன், அளவுக்கு மீறி நித் திரை செய்பவன், புத்தி நுட்பம் இல்லாதவன், பழைய நூல்களைக் கண்டு அஞ்சித் தடுமாறும் உள்ளதையுடையன், அஞ்சத் தக்கவைகளுக்கும் அஞ்சாதவன், பாவம் செய்பவன், பொய் பேசுபவன் ஆகியோர் மாணாக்கர் ஆகார் என நன்றால் கூறுகின்றது.

மாணவப் பருவத்திலவல்லாது, வளர்ந்த பின்னரே உருவா கக்கூடிய சில பண்புகளும் மேலே கூறப்படுவதைக் காண்கி நோம். இதற்கான காரணம் யாதெனில், இன்று பாடசாலைகளில் வயதுக் கட்டுப்பாடுகள் உள்ளது போன்று, அக்காலத்தில் ஆசிரியரொருவரிடம் பாடம் கேட்பதற்கு வயதெல்லை கிடையாது. குருகுலத்திலோ அல்லது பிற்காலத்தில் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்களிலோ சிறுவர்கள் மட்டுமல்லாது வளர்ந்தோ ரும் கல்வி கற்பர். ‘கல்விக்குக் கரையில; அதேபோன்று கற்பதற்கும் வயதில்’ எனும் கொள்கைக்கேற்ப அக்காலக் கல்விமுறையிலான பந்தியில் வயதுக் கட்டுப்பாடு கிடையாது.

பாடசாலை முறை வந்ததன் பின்னரே வயதெல்லை நிர்ணய மும் ஏற்பட்டது.

கற்பித்தல் ஆசிரியரின் பணி; கற்றல் மாணவர் கடன். கற்பித்தலை எவ்வாறு திறம்படச் செய்ய முடியும் எனும் வழிவகைகளை நன்கறிந்த ஆசிரியரினாலேயே அப்பணியைச் சிறப்பாகச் செய்யமுடியும். அதேபோன்று கற்றலை எவ்வாறு மேம்படுத்த முடியும் என்பதை அறிவதன் மூலம் மாணவன் தன் நிலையை உயர்த்த முடியும். இவற்றினைப் பற்றியும் பவணந்தி முனிவர் தனது நன்னாலில் வரையுறுத்துள்ளார்.

ஆசிரியர் கற்பிக்கும் முறையினை அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

சதவியல்பே யியம்புங் காலைக்
காலமு மிடனும் வாலிதி னோக்கிச்
சிந்துமி யிருந்துதன் நெய்வம் வாழ்த்தி
உரைக்கப் படும்பொரு ஞள்ளத் தமைத்து
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முக மலர்ந்து
கொள்வோன் கொள்வகையறிந்தவ ஞளங்கொளக்
கோட்டமின் மனத்தினுல் கொடுத்தலென்ப.

பாடஞ் சொல்லுதலினது வரலாற்றைச் சொல்லும்போது, உரிய காலத்தையும் உரிய இடத்தையும் தூயனவாகப் பார்த்து, சிறந்தவிடத்திலிருந்து, தான் வழிபடு இறைவனைத் துதித்து, பாடஞ் சொல்லப்படும் பொருளைத் தன் கருத்தின் கண் நிறைத்து, விரையானாகியும் கோபம் செய்யானாகியும் இச் சித்து முகமலர்ச்சியடைந்து, கேட்பவனது கேட்கும் அறிவின் வகையை அறிந்து, அவனது மனம் ஏற்றுக் கொள்ள மாறுபாடில்லாத மனத்துடனே கற்பித்தலாகும்.

இவ்வாறு கற்பிக்கப்படுவதை மாணவர் எவ்வாறு கற்க வேண்டும் என்பதும் இங்கு கூறப்படுகின்றது:

கோடன் மரபே கூறுங்காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்

குளத்தொடு பழகி யவன்குறிப் பிற்சார்ந்த
 திருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
 பருகுவ என்னவார் வத்த னாகிச்
 சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
 செவிவா யாக நெஞ்சுகள் னாகக்
 கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்துப்
 போனப் போத லென்மனார் புலவர்.

பாடங் கேட்டவினது வரலாற்றைச் சொல்லும்பொழுது,
 நேரகாலத்தோடு போய், வழிபாடு செய்தவில் வெறுப்பில்லாத
 வனாகி, ஆசிரியரின் குணத்தோடு பொருந்தப் பயின்று, அவன்
 குறிப்பின் வழியிலே சேர்ந்து, இருவென்று சொன்னபின்
 இருந்து, படியென்று சொன்னபின் படித்து, சித்துண்பவ
 னுக்கு உணவினிடத்துள்ள ஆசை போலப் பாடங்கேட்டவில்
 ஆசையுடையவனாகி, சித்திரப் பாவையைப்போல் அவ்வசை
 வுறு குணத்தினோடு அடங்கி, காதானது வாயாகவும், மனமா
 னது கொள்ளுமிடமாகவும் முன்கேட்கப்பட்டவற்றை மீண்டும்
 கேட்டு, அப்பொருள்களை மறந்து விடாது உள்ளத்தின்
 கண் நிறைத்துக் கொண்டு, போ என்றபின் போகுதலாகும்.

நல்லாசிரியரின் வழிகாட்டவின் மூலம் மாணவர் அனை
 வரும் அறிவினைப் பெற வேண்டுமென்பதே கல்வியியலாளரின் அவாவாகும். நுண்புத்தி என்பது பிறப்பாலும் வளர்ப்பாலும் வருவதாகும். அதனைக் கொண்டு தமது கல்வி நிலையை மேம்படுத்திக் கொள்ளல் மாணவர் கடனாகும். அதற்காக மாணவப் பருவத்திலே கல்வியையும் அதனோடு சார்ந்தவற்றையும் தவிர வேறொதிலும் கவனத்தைத் திருப்பக் கூடாது. பாடசாலை நடைபெறும் எல்லா நாட்களிலும் பாடசாலைக்கு வர வேண்டும். பாடசாலை ஆரம்பிப்பதற்கு ஒன்று, பத்து நிமிடங்களுக்கு முன்பாவது பாடசாலைக்கு வந்து விடல் வேண்டும். தமது புத்தகங்கள், கொப்பிகள், உபகரணங்கள் யாவும் ஒழுங்காகவும், புனிதமாகவும் பேணப்படுவதோடு, மாதாந்தப் பரிசீலகள், தவணைப் பரிசீலகள், வருடாந்தப்

பரிட்சைகளுக்கு மிகக் கிரமமாகத் தோற்றி, அவற்றில் மிகத் திறமையாகச் செய்தலும் வேண்டும்.

தமது உடை, ஒழுக்கம், நடத்தை முதலியவற்றிலும் மாணவர் கவனம் செலுத்த வேண்டும். துப்பரவான உடை அணிவதோடு, தலைமயிர், நகம் முதலியன் அலங்கோலமாயிருத்தல் கூடாது. நல்ல வார்த்தைகளைப் பேசுதல், நல்ல விடயங்களைச் சிந்தித்தல், நல்ல காரியங்களில் ஈடுபடல், பாடசாலையில் நடைபெறும் புறக்கிருத்தியங்கள் அனைத்திலும் கலந்து கொள்ளல், தமது பாடசாலை அதிபர், ஆசிரியர் கள், ஊழியர், அங்குவரும் வெளியார் அனைவருக்கும் மிகுந்த மரியாதை செலுத்துதல் போன்ற பண்பாடுகளைப் பழகி அதன்படி ஒழுகுவதன் மூலம் எமது மாணவர் அனைவருமே தலை மாணாக்கராக முடியும்.

19

இலங்கை முஸ்லிம்களின் கலைப் பாரம்பரியம்

1999 நவம்பர் 30, டிசம்பர் 1,2 ஆகிய தினங்களில் கெண்ணெயில் நடைபெற்ற அகில உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராம் மாநாட்டுச் சிறப்பு மலரில் ஜிடம் பெற்றது.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் கலைப் பாரம்பரியத்தை மூன்று வகைகளாகப் பகுத்து நோக்கலாம்.

1. ஆடல் கலைகள்
2. பாடல் கலைகள்
3. வரைதல் கலைகள்

ஆடல் வகையைச் சார்ந்ததாகப் பின்வருவனவற்றைக் கொள்ளலாம்:

1. பொல்லடி
2. பக்கிர் விளையாட்டு (குத்து வெட்டு)
3. சீனடி
4. சிலம்படி
5. வாள் வீச்சு
6. மெத்தை வீடு கட்டுதல்
7. நாடகம்
8. ஊஞ்சல்
9. புலி வேஷம்
10. ஆராத்தி

பின்வருவன பாடல் வகையைச் சேர்ந்தனவாகும்:

11. கவி
12. பதம்
13. பக்கீர் பைத்
14. புத்தகம் படித்தல்
15. திருமண வாழ்த்து
16. குரவை

வரைதல் கலைகள்:

17. கட்டிடக் கலை
18. எழுத்தணி
19. சித்திரம் தீட்டுதல்
20. பாயிழழுத்தல்

1. பொல்லடி: இது கோலாட்டம், கழிகம்பு எனவும் கூறப்படும். கிராமத்தின் முக்கிய வைபவங்களான பெருநாட்கள், கல்யாணம், கத்னா, காது குத்துதல், பிரமுகர் வரவேற்பு எனும் சந்தர்ப்பங்களில் இடம்பெறும்.

பொல்லடிக் குழுவில் பெரும்பாலும் 16 பேர் இருப்பர்: இத்தொகை 24 வரை அதிகரிக்கும். ஒரிடத்தில் நின்று வட்டமாக வருவர்; அல்லது வீதி நெடுகிலும் ஊர்வலத்தின் முன்னே நடந்து செல்வர்; அல்லது இரட்டை மாட்டு வண்டியின் இருபுறத்திலும் அமர்ந்து பொல்லடித்துக் கொண்டு செல்வர். ஒரிடத்திலேயே நிற்கும்போது உள்வளையம், புறவளையம் என இரு வட்டங்களாக நிற்பர். புறவளையத்திலுள்ள ஒருவரும் உள்வளையத்திலுள்ள ஒருவரும் சோடியாவர். அதன் பின் வட்டமாகச் சுற்றி வந்தும், நின்றும், வேகமாக ஓடியும், உள்ளும் புறமும் மாறியும், குந்தியும் எழும்பியும் பலவிதமான ஆட்டங்களிலும் ஈடுபடுவர். அவ்வேளையில் பாட்டும் பாடப் படும். அதன் தருவினை அண்ணாவியார் பாடுவார். அதனைத் தொடர்ந்து குழுவினர் அனைவரும் இணைந்து பாடுவர். பொல்லடியின் சுத்தமும் பாட்டின் தாளமும் இணைந்திருக்

கும். அப்பாஸ் நாடகம், அலிபாதுஷா நாடகம், தையார் கல்தான் நாடகம் என்பனவும் பொல்லடியின்போது இசைப் பாக்களாகப் பாடப்படுவதுண்டு.

பொல்லடியில் 18 வகைகள் உள். தன்னால், கீச்சான்போர், தரித்தடித்தல், பள்ளியீட்டு, நாலு வீட்டுக்குச் செல்லுதல், தேங்கூடு, மான் வளையம், ஒற்றை மல்லிகை, இரட்டை மல்லிகை, திருமல்லிகை, ஐந்துவெட்டு, நாலடி, ஒன்பதடி, தாளம் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும்.

ஒரு காலத்திற் கிழக்கு மாகாணத்திலும், மன்னார் மாவட்டத்திலும் ஓவ்வொரு ஊரிலும் பொல்லடித் தத்திகள் இருந்தனர். குறிப்பாக கடலில் கரைவலை மீன் பிடிக்கும் ஓவ்வொரு தோணிக்கும் ஒரு குழுவினர் இருப்பர். அவர்கள் தமது ஓய்வு வேளைகளில் பொல்லடிப்பதில் ஈடுபடுவர்.

ஓவ்வொரு குழுவுக்கும் ஓர் அண்ணாவியார் தலைவராயிருப்பார். அத்தத்தியின் சேவையைப் பெற விரும்புவோர் அவருக்கு வட்டா வைத்து அனுமதி பெறல் வேண்டும். வட்டாவில் வெற்றிலை, பாக்கு, சண்ணாம்பு, கைப்பு, புகையிலை, ஏலம், கராம்பு, சுக்கிரிப்பல்லி முதலிய பொருட்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

பொல்லடிக்கு உபயோகிக்கப்படும் தடிகள் விப்பனை மரத்தினால் செய்யப்பட்டவைகளாகும். அவை உடையாது, வளையாது நின்று பிடிக்கக்கூடியவை. அத்துடன் மிகச் சத்த மாக ஓவியெழுப்பக் கூடியவையுமாகும். ஒரு பொல்லின் நீளம் ஒரு பிடியாகும். ஒரு பிடி என்பது கையைப் பொத்திப்பி டித்து முழங்கை வரையுள்ள நீளம். இந்நீளத்துக்கு அதிகமானால் தனக்கு முன்னால் நிற்பவரின் முகத்தில் பொல் தாக்கிக் காயம் ஏற்படலாம். நீளம் குறைவாக இருந்தால், பொல்லைப் பிடித்திருக்கும் கையில் அடி விழுலாம். எனவே பொல்லின் நீளம் எப்பொழுதும் ஒரு பிடி சரியாயிருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு பொல்லின் அடியிலும் இரு சலங்கைகள் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இது வெண்டயம் என வழங்கப்படுகின்றது. இனிமையான ஒசையை எழுப்புவது இவ்வெண்டயங்களோயாகும். பொல்லுகளுக்குப் பல வர்ணங்களும் தீட்டப் பட்டிருக்கும். பொல்லடிப்போரும் மிகப் பக்டான உடை அணிந்திருப்பர்.

தென் மாகாணத்தில் பிரபலமாக அடிக்கப்படுவது கயிற் றுக் கோலாட்டம் எனும் ஒரு வகையாகும். பொல்லுகளின் ஒரு பக்க முனைகள் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டு, மேலே மத்தியில் ஒன்றாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும். வளையமாகச் சுற் றிப் பொல்லடிக்கும் பொழுது எல்லாக் கயிறுகளும் சேர்ந்து இறுகி ஒரு கயிறாகும். மறு பக்கம் வளையமாகச் சுற்றும் போது அவை பிரிந்து வெவ்வேறாகும். இது பின்னால் களிகம்பு எனவும் அழைக்கப்படும்.

2. பக்கீர் விளையாட்டு: (குத்துவெட்டு): பக்கீர் பாவாக்கள் எனப்படும் குழுவினரின் கைதேர்ந்த கலை இதுவாகும். அநேகர் எண்ணுவது போல், பக்கீர் பாவாக்கள் எனப்படுவோர் இரந்துண்ணும் ஒரு கூட்டத்தினரவ்வ. மாறாக மிகவும் பழமையான பாரம்பரியமுடைய குபித்துவத்தின் வாரிசுகளே அவர்களாவர். ஒருவர் பக்கீராகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டு, அக்குழுவினுள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்குப் பல கடினமான படிமுறைகளைத் தாண்ட வேண்டும். “நான்” என்ற மமதையை அடக்கி, எதுவுமே சொந்தமில்லை எனும் பக்குவ நிலையை அடைய வேண்டும். அதனாற்றான் அவர்கள் வீடு வீடாகச் சென்று இரந்து வாழும் எளிய வாழ்க்கை முறையைக் கைக் கொள்ளுகின்றனர்.

குத்து - வெட்டு விளையாட்டென்பது மிகவும் நுட்பமான ஒரு கலையாகும். இது ஞானத்துடன் தொடர்புடையது. சாதாரண மக்களால் இத்தகைய காரியமொன்றில் ஈடுபட முடியாது. முகத்தின் ஒரு கண்ணத்தில் இரும்பு ஊசியை ஏற்றி, வாய்க்குள்ளால் அதைசெலுத்தி, மறுபக்கம் கொண்டு வரு

தல்; மண்டைத் தோலினுள் இரும்பாணியை ஏற்றுதல்; பாரமான பொருட்களைக் கண் இமைகளிற் கொழுவிக் கொண்டு வலம் வரல், நாக்கை வெளியிலிழுத்து அதனாடே ஊசி ஏற்றுதல் போன்ற பலவற்றைச் செய்வர். அவ்வேளாகளில் உடம்பிலிருந்து ஒரு சிறிதேனும் இரத்தம் வெளிவராது. ஊசியை அல்லது வாளைக் களற்றியவுடன் அவ்விடத்தில் ஊதுபத்தித் தூளையே தடவி விடுவர்.

காரைதீவு எனும் ஊரிலுள்ள பக்கீர்சேனைப் பள்ளிவாசல் எனும் இடமே ஒரு காலத்தில் பக்கீர் பாவாக்களின் தலைமைய கமாயிருந்தது. வண்செயல் மூலம் அது அழிவுற்றதின் பின் இன்று அக்கரைப்பற்றின் தைக்கா நகர் அவர்களது தலைமைய கமாயுள்ளது. இவர்களது நிகழ்ச்சிகள் வருடாந்தம் அங்கும், கல்முனைக்குடி கடற்கரைப் பள்ளிவாசல், போர்வைப் பள்ளி வாசல், தப்தர் ஜெய்லானி எனுமிடங்களிலும் நடைபெற்று வருகின்றன.

3. சீண்டி: இதுவொரு தற்காப்புக் கலையாகும். கைகளையும், கால்களையும் உபயோகித்து எதிரியின் தாக்குதலிலிருந்து தப்புவதோடு, அவனை அடித்து வீழ்த்துவதற்குமான நுட்பங்களைக் கொண்டது.

இதன் பூர்வீகம் சீனா தேசம் என்பதைப் பெயரே சுட்டி நிற்கின்றது. ஜாடோ, கராட்டே, குங் - பூ என்பனவற்றின் வகையைச் சார்ந்தது.

நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இக்கலை பரவலாயிருந்தாலும், திருகோணமலை மாவட்டம் குறிப்பாக கிண்ணியாப் பிரதேசமே இதற்குப் பெயர் பெற்றதாகும்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் தூரகிழுக்கு நாடுகளிலி ருந்து இந்நாட்டிற் குடியேறிய மலாயர் இதனை பிரபல்யம் படுத்தியிருக்கக்கூடும். அவ்வாறு வந்த மலாயருள் கனிசமானோர் கிண்ணியாப் பிரதேசத்திற் குடியமர்ந்த காரணத்தினால், இது அங்கு பிரபல்யம் பெற்றிருக்கவும் கூடும்.

4. சிலம்படி: கம்பு வீச்சு எனவும் இது அழைக்கப்படும். ஒருவர் தனியாகவும், பலர் கூட்டாகச் சேர்ந்தும் விளையாடுவர். ஒரு கம்பின் நடுப்பகுதியைப் பிடித்துக்கொண்டு மிக இலாவகமாகக் கம்பைப் பல பக்கமும் மிக வேகமாகச் சமூற்றுவர்.

கம்பின் நீளமானது ஒருவர் நிமிர்ந்து நின்று அக்கம்பை நிலத்தில் வைத்தால் அதன் மறுநுனிநிற்பவரது தாடையைத் தொடவேண்டும். இது மிகவும் உறுதியான கம்பினாற் செய்யப் பட்டு, நுனிகளிரெண்டும் வளையமாக்கப்பட்டிருக்கும். ஒருவருக்கு மேற்பட்டோர் கம்பு வீசுவதாயின் $40' \times 40'$ அகலமான சுதுரமான இடம் வேண்டும். அவ்வேளையில் மிக அவதானமான கூர்மையான பார்வையும் அவசியமாகும். ஏனெனில் ஒருவர் கம்பைச் சமூற்றும் பொழுது அது அடுத்தவரது மூக்கு நுனி வரைவரும். இவ்விளையாட்டைப் பழக்குபவர் 'வாக்தியார்' என மிகவும் மரியாதையுடன் அழைக்கப்படுவார்.

சௌடிபோல் இதுவும் ஒரு தற்காப்புச் சண்டைக் கலையாகும்.

5. வாள்வீச்சு: இருவர் தமது கைகளிலே வாள்களை ஏந்திக் கொண்டு யுத்தகளத்திலே பொருதுவது போன்று பாவணை செய்தல் இதுவாகும்.

அரபு நாடுகளிலும் உற்சவங்களின்போது விளையாடப் படும் ஒரு பிரபல்ய நிகழ்ச்சி இதுவாகும். அராபியத் தீபகற்பத்திலிருந்து இந்நாட்டிற் குடியேறியோரோடு இக்கலையும் வந்து சேர்ந்தது. சுருள் வாள்வீச்சு எனும் ஒரு வகையுமுண்டு.

இன்று கத்னா வைபவங்களோடு அடையாளப்படுத்தப்படும் உஸ்தாதுமார் எனும் குழுவினரே இக்கலையின் முன்னோடிகளாயிருந்துள்ளனர்.

6. மெத்தை வீடு கட்டுதல்: கிராமப் புறங்களில் மாடிவீடுகள் எதுவுமே இல்லாதிருந்த காலத்தில் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த கலை இதுவாகும். நோன்பு, ஹஜ்ஜாப் பெருநாட்காலங்களில் பலகைகளையும், மரத்தாண்களையும் கொண்டு

ஒரு மாடி அல்லது இரண்டு மாடிகளையடைய வீடொன்றைக் கட்டுவர். அவ்வவ்யூர்களில் சிறப்புற்று விளங்கிய ஓடாவிமார் இதில் ஈடுபடுவர். பிரமாண்டமான அத்தகைய மெத்தை வீடுகளைக் கட்டிப் புகழ்பெற்ற ஓடாவிமாருது நாமம் வெகு காலத்துக்குச் சிலாகித்துப் பேசப்படுவதுண்டு. மெத்தை வீட்டைப் பார்ப்பதற்கும், மேலேயேறிச் செல்வதற்கும் பெருந் தொகையான மக்கள் பல நாட்களுக்கு பல ஊர்களிலிருந்தும் வருவர். பல வர்னா மின்வெட்டுத் தாள்கள், சருகு பித்தளைத் தாள்கள், கஞ்சான் தகட்டுத் தாள்கள் என்பவற்றினால் அழகுறச் சோடனைகள் செய்யப்பட்டு, குளோவர் விளக்கும் தொங்க விடப்படும். இதனுட் செல்வதற்குக் கட்டணமும் அறவிடப்படும்.

7. நாடகம்: இவ்வாறு கட்டப்படும் மெத்தை வீடுகளில் அல்லது விஷேடமாக அமைக்கப்படும் மேடைகளில் நாடகங்களும் மேடையேற்றப்படும். இல்லாமிய வரலாற்று நாடகங்களே இடம்பெறும். அலிபாதுஷா நாடகம், அப்பாஸ் நாடகம், நெயான் சுல்தான் நாடகம், பப்பரத்தி நாடகம் என்பன முக்கியமானவையாகும்.

கோடு-கச்சேரி எனும் நிகழ்ச்சியும் நடைபெறுவதுண்டு. அசல் நீதிமன்றம் போல் நீதிபதி, வழக்கறிஞர்கள், முதலியார், காவலாளர், எதிரி, வழக்காளி, சாட்சிகள் என வேடமேற்றோரைக் கொண்டு வழக்குகள் நடைபெறும்.

இவ்வாறன நிகழ்ச்சிகள் இரவு பத்து மணியளவில் ஆரம் பித்து, சுபஹ் நேரம் வரை நடைபெறும். பார்வையாளர்கள் பாய், தலையணை, வெற்றிலை வட்டா, வறுத்த கடலை, கச்சான் கொட்டை, சோளக் கொட்டை என்பனவற்றோடு சென்று ஆறு அமர முற்றவெளியில் அமர்ந்திருந்து நிகழ்ச்சிகளை ரசிப்பர். இடையிடையே நித்திரையும் செய்வர். எழும்பி யதும் பக்கத்திலுள்ளவரிடம் நடந்து முடிந்த கட்டங்களைக் கேட்டு அறிந்து கொள்வர்.

ஊஞ்சல்: தொட்டில் ஊஞ்சல், பெரிய ஊஞ்சல், கிறுக்கு ஊஞ்சல் என இது மூவகைப்படும்.

தொட்டில் ஊஞ்சல் என்பது இன்றுள்ள மெரிகோ ரவுண்ட்

டைப் போலாகும். பாரிய தூண்கள் நடப்பட்டு, இரும்பு அச்சுக்களிலே கதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கும். இரும்பு அச்சைக் கைகளால் சுழற்றும் பொழுது கதிரைகள் மேல் கீழாகச் சுற்றிச் சுழன்று வரும்.

நிலத்திலிருந்து சுமார் ஐந்தடி உயரத்தில் ஊஞ்சல் பலகை இருக்கக்கூடியதாகப் போடப்படுவதே பெரிய ஊஞ்சல் எனப் படும். பலகை மிக நீளமானதாகவும், அகலமானதாகவும் இருக்கும். அதிற் சிலர் அமர்ந்திருக்க, இரு முனைகளிலும் இருவர் நின்று உந்தி உந்தி எழுப்ப ஊஞ்சல் மிக வேகமாக ஆடும். இதில் ஏறி ஆடுவதற்கு மிகவும் மனோதைரியம் வேண்டும்.

கூரான முனையடைய காலொன்றினை நாட்டி, அதன் உச்சியில் துலாவொன்று பொருத்தப்பட்டிருக்கும். துலாவின் இரு தொங்கல்களிலும் கயிறுகளில் இரு பலகைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். துலாவைச் சுழற்றுவதினால் கிறுக்கு ஊஞ்சல் வளையமாக ஆடும்.

9. புலிவேஷம் போடுதல்: இந்திய உப கண்டத்திலும் இது பிரசித்தி பெற்றது. ஒருவர் புலி மாதிரி வேஷம் போட்டுக் கொண்டு ஊரெல்லாம் உலாவித் திரிவார். சிலர் பயந்தோடு வார்கள்; பலர் பெருங்கூட்டமாக அதன் பின்னால் போய்க் கொண்டிருப்பர். பெண்களும் வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு புலி வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். அவருக்குப் பண அன்பளிப்பும் வழங்கப்படும்.

10. ஆராத்தி: ஆலாத்தி எனவும் அழைக்கப்படும். அரசிலை வட்டா எனப்படும் அழகான பெரிய வட்டாவில் பல வர்ணச் சோடனைகள் செய்து இது அழைக்கப்படும். கல்யாண மாப்பிள்ளை, மணப்பெண், சுன்னத்து மாப்பிள்ளை, பிரமுகர் யாரையாவது நடுவிலிருத்தி, நான்கைந்து பெண்கள் குழவர நின்று ஆராத்தியைச் சுற்றிச் சுற்றியெடுப்பர். அந்நேரம் குரவை யும் ஒலிக்கப்படும். வெடில்களும் சுடப்படும். நிலாத்திரியும் கொழுத்தப்படும். ஆராத்தி எடுப்பதை அநேகமாக பெண்களே செய்வர்; பகிரங்க இடங்களில் ஆண்கள் ஆராத்தியைச் சுற்றும் வழக்கமுண்டு.

11. கவிபாடுதல்: கிழக்கிலங்கையும், மன்னார் மாவட்டமும் இத்துறையிற் பிரபல்யமானவையாகும். மட்டக்களப்பார்க்குத் தோலிலுங் கா; நாவிலுங் கா என்பது முதுமொழி. அதே போன்று ஆடவர் தோலிலுங் கா, அரிவையர் நாவிலுங் கா என்பது போன்று 'கா' எனும் அசைச் சொல்லும் கவியும் இரண்டறக் கலந்தவையாகும்.

கவி பாடும் சந்தர்ப்பங்கள் அநேகமுண்டாயினும், ஒய்வு வேளைகளில் நிழல் மரங்களின் கிழே கூடியிருத்து கோஷ்டியா கவும், தனியாகவும் கவி பாடுதல் ஒரு தனிக் கலையாகவே பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. சுன்னத்துக் கல்யாண வீடுகளிலே இரவு நேரத்தில் விழித்திருப்பதற்கு பக்கீர் பாவாக்களின் நூறு மசாலாவும், கவிகளும் மிகவும் பயன்பட்டன. இறக்காமத்திற் பிறந்து, அக்கரைப்பற்றை வதிவிடமாகக் கொண்ட அந்தக்க் கவி மீராஷம்மா இத்துறையில் தனது அழியா முத்திரையைப் பதித்தவராவார்.

12. பதம் படித்தல்: பதம் படித்தல், வாது கவி, பஜனை, கஸ்தா என்பன இவற்றுள் அடங்கும். நாடளாவிய ரதியில் பல ஊர்களிலும் இவை நடைமுறையிலிருந்துள்ளன.

கந்தூரிக் களரிகள், மெள்வீதுகள், திருமண வீடுகள் எனுமிடங்களில் பதம் படித்தல் நடைபெற்றுள்ளது. கம்பீரமான இனிய குரல் வளமுடையோரே இதில் ஈடுபடுவர். ஒருவர் தனியாகவும் பாடுவார்; சிலர் கூட்டாகவும் பாடுவார். சாஸ்திரீய சங்கீத மெட்டில் இல்லாமியைப் பாடல்களே பாடப்படும். மணமங்கள் மாலை, திருப்புகழ், கப்பற் பாட்டு, ஊஞ்சற் பாட்டு, தாலாட்டு என்பன பிரபல்யமான பாடல்களாகும்.

மெள்வீது களரிகளில் பதம்படித்தல் பிறிதொரு பயனையும் கொண்டிருந்தது. மெள்வீது ஒது முடிந்தவுடன், இடத்தை ஆயத்தப்படுத்தி, உணவு பரிமாறச் சிறிது நேரமெடுக்கும். இடைவேளையில் பதம் படிக்கும் பொழுது, பலர் உணவையே மறந்து அதில் லயித்திருப்பர். பதம் மிகச் சிறப்பாயி

ருந்தால், உணவு பரிமாறுதலைத் தாமதப்படுத்துமாறு ஏகோ பித்த வேண்டுகோள்கள் விடுக்கப்படுவதுமுண்டு.

இரு குழுக்கள் எதிரெதிரே அமர்ந்து வினா - விடையாக மாறி மாறிப் பாடுதல் வாது கவி எனப்படும். இது சில வேளைகளில் வசைப்பாடலாக மாறி, கூட்டத்தாரிடையே அடிதடியில் முடிவதும் உண்டு.

பஜனை என்பது இன்றைய இன்னிசைக் கச்சேரியாகும். மத்தளம், பிடில், சல்லாரி, ஹார்மோனியம் ஆகிய வாத்தியக் கருவிகளும் உபயோகிக்கப்படும்.

13. பக்கீர்ண பைத்: 'பக்கீர்மார் தமது றபானை அடித்துக் கொண்டு படித்தல் இதுவாகும். 'கொட்டிப் படித்தல்' எனவும் இது அழைக்கப்படும். நூறு மசாலாப் பாடல்களே பெரும்பாலும் படிக்கப்படும். றபான் ஒசையும் மிகவும் இனிமையாயிருக்கும். நோன்பு காலங்களில் முஸ்லிம் கிராமங்களிலே அதிகாலையில் வீதி வீதியாகப் பாடிச்சென்று, மக்களைத் துயிலெழுப்பும் பழக்கம் மிகப் பண்டைய காலத்திலிருந்து இவர்களாலேயே இன்று வரை செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

14. புத்தகம் படித்தல்: எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்தோர் தொகை குறைவாயிருந்த அக்காலத்தில், புத்தகம் படித்தல் எனும் இக்கலை அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவுவதாகவும் அமைந்திருந்தது. கற்றறிந்த ஒருவர் ஒரு நூலினைப் பாடி அல்லது வாசித்து அதற்குரிய விளக்கமும் அளிப்பார். சிலவேளை அவருக்குத்தவியாக ஒரிருவரும் வியாக்கியானமளிப்பதில் உதவுவர். முஹிதீன் மாலை, இறக்கூல் படைப்போர், சைத்துான் கிள்ஸா போன்றன வாசிக்கப்படும்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் மிகவும் சனரஞ்சகமாயிருந்தது சீரா பாராயணமாகும். வருடத்திலொரு முறை சீராப் புரா ணத்தை முழுவதுமாக வாசித்து அதற்கு விளக்கமளிக்கும் வழக்கம் மிகச் சமீப காலம் வரை அங்கு இருந்தது.

றம்மான் காலத்தில் தராவீஷ் தொழுகையின் பின்னர் மஆனி, பத்லூஞ்சையான், கச்சல் அண்பியா, ராஜமணி மாலை என்பனவற்றைப் படிக்கும் பழக்கமும் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இருந்துள்ளது.

15. திருமண வாழ்த்து: பெண் வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளை வந்து சேர்ந்தவுடன், அங்கு முன்வாசலில் அமைக்கப்பட்ட பந்தலின் கீழ் ஒர் ஆசனத்தில் அவர் அமர்ந்த பின்னர் புலவர் ஒருவர் வாழ்த்துப் பாட ஆரம்பிப்பார். பந்தலின் கால்கள் வண்ணப் பட்டுப் புடைவைகளினால் சுற்றப்பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். தென்னங் குருத்தோலை, இளாநீர்க் குளை, பூவரி என்பனவற்றாலும் சோடிக்கப்பட்டிருக்கும்.

மாப்பிள்ளை வாழ்த்தில் அவரின் சிறப்பு, பெண்ணின் சிறப்பு, வழங்கப்படும் சீர் வரிசைகள், சபையிலேயிருக்கும் முறைகாரர் சிறப்பு என்பனபற்றியெல்லாம் சிலாகித்துப்பாடு வார் புலவர். இவ்வாறு பாடிக்கொண்டு போகும்பொழுது அவருக்குப் பல பரிசுகள் வழங்கப்படும். பொன்னாடையும் போர்த்தப்படும். அச்சால்வையினால் மாப்பிள்ளையின் முகத் தில் வீசி வீசிப் புகழ் படிப்பார்.

தனக்கு அளிக்கப்படும் பரிசு நிறைவுடையதாய் இல்லாத பட்சத்தில் புலவர் தனது மனக்குறையைப் பாடவிலேயே வெளிப்படுத்துவார். தான் மனம் நொந்து போவது சரியல்ல என ஆரம்பித்து மாப்பிள்ளையின் தரத்தையும் சிறிது குறைத் துக் குறை கூறத் தொடங்குவார். உடனடியாகவே மனமக்களின் உறவினர் அவருக்கு மேலும் பரிசுகளை வழங்குவார். அவ்வாறு கிடைத்தவுடன் புலவர் 'யாரப்பா இந்த மாப்பிள்ளை' எனக் கேட்டு மிக ஏற்றிப் புகழ்வார். இப்பழக்கமே பிற்காலத்தில் வாழ்த்துப் பத்திரம் வாசித்தளித்தலாக மாறிற்று.

திருமண வாழ்த்துப் பாடுவதில் பாலமுனைப் புலவர் முகம்மது லெல்வை, ஒரு காலத்தில் புகழ் பெற்றவராயிருந்தார்.

அட்டாளைச்சேணையில் 1997இல் நடைபெற்ற தேசிய மீலாத் விழாவில் மேடையேற்றப்பட்ட திருமண வாழ்த்து நிகழ்ச்சி நாடளாவிய ரீதியில் மிகவும் புகழப்பட்டது.

அக்கரைப்பற்று ஒய்வு பெற்ற அதிபர் ஏ.எல். அகமது வெப்பையினால் தயாரிக்கப்பட்டு, தேசியக் கல்லூரி மாணவர் களால் அளிக்கப்பட்ட இந்திகழ்ச்சி கொழும்பு, மல்வானை ஆகிய விடங்களில் மேடையேற்றப்பட்ட போதும் பலத்த பாராட்டைப் பெற்றது.

16. குரவை: பெண்கள் தங்கள் மேலுத்தில் விரலை வைத்து, நாக்கசைப்பினால் ஏற்படுத்தும் இனிய ஒவியே குரவையாகும். கலியான வீடுகளிலும், ஏனைய நிகழ்ச்சிகளிலும், இது முக்கிய இடம்பெறும். ஒரு காலத்தில் ஊரிலுள்ள எல்லாப் பெண்களுமே குரவையிடக் கூடியவராயிருந்தனர்.

அராபியப் பூர்வீகத்தையுடையது இக்குரவையாகும். அராபியத் தீபகற்பம் ஈராக், எகிப்து போன்ற நாடுகளில் இன்றும் குரவையிடும் வழக்கமுண்டு, மாக்கிரட் மீட் எனும் மானிடவி யலாய்வாளர் தனது நூலொன்றில், நெல் நதிக் கரைக் கிராமங்களிற் குரவையிடும் பழக்கம் பூர்வீக காலத்திலிருந்தே வழக்கிலுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

17. கட்டிடக் கலை: முஸ்லிம்களின் பாரம்பரியக் கட்டிடக் கலை அம்சங்களைப் பள்ளிவாசல்களிற் காணலாம். இந்நாட்டின் கட்டிட அமைப்பு முறையோடு, இல்லாமியக் கட்டிட முறையும் கலக்கப்பட்டே பள்ளிவாசல்கள் கட்டப்பட்டன. எல்லாப் பள்ளிவாசல்களிலும் மினாறா, மிஹ்ராப், மிம்பர், ஹெளன் என்பன நுணுக்கமான முறையில் அமைக்கப்பட்டன.

பள்ளிவாசலினுள்ளே அமைந்த தூண்கள் பாரிய முழு மரங்களிற் செதுக்கப்பட்டதோடு அழகிய வேலைப்பாடுகளையும் கொண்டிருந்தன. ஜன்னல்களும் கதவுகளும் உயரத்தில் வெளிச்சத்துக்காகப் பதிக்கப்படும் ஜன்னல்களும் பல்வேறு நிறக் கண்ணாடிகளைக் கொண்டிருந்தன. பிறிதொரு விஷேட

அம்சம், எல்லாப் பள்ளிவாசல்களிலும் 'மோதின் கல்' என ஒன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. எட்டுப் பத்துப் படிகள் ஏறிச் சென்று உயரமான ஓரிடத்தில் வசதியாக நின்று முஅத்தின் அதான் சொல்வதற்காகவே இது கட்டப்பட்டிருந்தது.

18. எழுத்தணி: முஸ்லிம்களுக்கேயுரிய சிறப்புக்களை இது வாகும். அரபு, பாரசீகம், உருது ஆகிய எழுத்துக்களைக் கொண்டு சித்திரங்கள் வரைவதே இக்களையாகும். இவற்றிற் கேற்ப அராபிய, ஸ்ரானிய, இந்திய வடிவங்கள் இதற்குண்டு. இவை இலங்கையிலும் கைக்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. கூபிக், துல்க், றிஹானி, தெளக்கி, முஹாக்கிக், றிகா, துக்ரா, நாஷ்க், நஷ்டாவிக், ஷகஸ்தா, லார்ஸா, மன்ஸார், குலார், ஸால்ப் ச ஆருள் என இவ்வெழுத்தணியிற் பலவகையுண்டு. இந்நாட்டில் இன்று பிரபல்யம் பெற்று வரும் ஒரு கலை எழுத்தணியாகும்.

19. சித்திரம் தீட்டுதல்: மாட்டு வண்டில்களிலும், தோணிகளிலும் மிக அழகான வர்ணங்களில் பல்வேறு வடிவங்களில் வரைதலே இதுவாகும். பல நிறங்களைக் கொண்டு இவை சிறப்படுவதால் பார்ப்பதற்கு மிகவும் கவர்ச்சியாயிருக்கும்.

20. பாயிழைத்தல்: கிராமப்புற முஸ்லிம் பெண்கள் பாய், பெட்டி, உமல் என்பன இழைப்பதில் மிகவும் ஈக்தேர்ந்தவர்களாவர். விதம் விதமான வடிவங்களில் அவை இழைக்கப்படும். சாதாரண வீட்டுப் பாவனை, பொருள்களைக் காயவைத்தல், சாப்பாட்டுப் பந்திகள், கல்யாண வீடு, பெண் - மாப்பிள் ளையின் உபயோகம் எனப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் வெவ்வேறு வகையான பாய்கள் உபயோகிக்கப்படும்.

அவ்வாறான பாய்களுட் சில வருமாறு: மயிலிறகு, அத்துராசி, வீணைப்பெட்டி, சீப்புக் கண்டாங்கி, மயிர்க்கொட்டிப்புழு, பொருத்துப்புணி, தப்புப்புணி, தாராக்கால், தாமரைக் கொடி, சித்துப்புணி, மைக்கண், தோட்டுப்பாய், சப்புப்பாய்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் நூல்கள், இதழ்கள் வெளியீடு

1999 நவம்பர் 30, டிசம்பர் 1, 2 ஆகிய தினங்களில்

சென்னையில் நடைபெற்ற அகில உலக இஸ்லாமியத் தமிழ்
இலக்கிய ஆராம் மாநாட்டின் ஆய்வரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் முஸ்லிம் ஒருவரினால் எழுதப்பட்டு அச்சில் வெளிவந்த முதலாவது நூல் 'மீஸான் மாலை' என்பதாகும். பேருவளை எனும் ஊரைச் சேர்ந்த செய்கு முஸ்தபா (வலி) என்பவரது இந்நால் 1868 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. அரபுத் தமிழ் மொழியிலான செய்யுள் நூல் இதுவாகும்.

இதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் முஸ்லிம்களின் நூல்கள் எதுவுமே இலங்கையில் அச்சிடப்படாமைக்குக் காரணம் உண்டு. 1505 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இந்நாட்டை ஆண்ட போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் என்போர் கிறிஸ்தவ மத பிரசரங்களைத் தவிர வேறொதுவும் அச்சிடப்படக் கூடாதெனத் தடை விதித்திருந்தனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே இத்தடை தளர்த்தப்பட்டது.

1836 ஆம் ஆண்டில் பிறந்த செய்கு முஸ்தபா தமது 12 ஆவது வயதில் காயல்பட்டனம் சென்று மார்க்கக் கல்வியைக் கற்றார். சிறந்த சமய அறிஞனாக இலங்கை திரும்பிய அவர், அஹ்மத் இப்னு முபாறக் மௌலானாவை தமது ஆக்மீக வழிகாட்டியாகக் கொண்டு சமயப் பணியும் மேற்கொண்டார். தமது ஆறாவது மூஜிஜாப் பயணத்தின்போது 1889 இல் மக்காவில் மரணமாகி ஜன்னதுல் முஅல்லாவில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

மீஸான் மாலை 149 கவிதைகளைக் கொண்டது. 'பதஹர் றஹ்மான் பி தர்ஜூ-மா தப்ஸீறுல் குர்ஆன்' எனும் பேரில் குர்ஆன் மொழிபெயர்ப்பொன்றையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். கவாயிதுல் அகாயிது; பலாரிக்குல் ஹிதாயா எனும் சட்டவிளக்க நூல்களையும் மெய்ஞானத் துதி எனும் தமிழ்க் கவிதை நூலையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

1868 இல் ஆரம்பமான இப்பணி வளர்ச்சியடைந்து, அன்றிலிருந்து 1997 டிசெம்பர் வரை இலங்கை முஸ்லிம்களினால் எழுதப்பட்ட சுமார் 1700 நூல்கள் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. தமிழ், அறபு, சிங்களம், ஆங்கிலம், அறபுத் தமிழ், மலே, மலையாளம் எனும் மொழிகளில் இவை அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

முக்கிய பண்புகள்

19 ஆம் நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் வெளிவந்த நூல்களில் மூன்று முக்கிய விடயங்களை அவதானிக்கலாம். முதலாவதாக, ஏறக் குறைய எல்லாமே சமய இலக்கியங்களாயிருந்தன. இரண்டாவதாக, அவை பாடல்களாக அமைந்திருந்தன. மூன்றாவதாக, அறபுத் தமிழ் மொழி பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது.

இஸ்லாம் சமயத்தையும்; நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கையையும்; இஸ்லாமியப் பெரியார்களின் சிறப்புக்களையும்; முஸ்லிம்கள் அனுசரிக்க வேண்டிய சமய, கலாசார விடயங்களையும் கூறுவனவாகவே இவ்வாரம்பகால இலக்கியங்கள் அமைந்திருந்தன. இதற்கான முக்கிய காரணம் அக்கால கட்டத்தில் இலக்கியம் படைத்தோரில் பெரும்பாலானோர் ஆலிம்களாய் இருந்தமையாகும். தீன் மாலை, இபுவில் படைப்போர், நபியுல்லாஹ் பெயரில் கீர்த்தனை, ஹம்சின் பர்னு மாலை, ஆசுறா காரணக் கும்மி, முஹதீன் அப்துல் காதர் பெயரில் பாடல், செய்கு அஷ்ராஃப் ஒவி பெயரில் பாடல்கள், ஹக்குத்தஆலாவின் பெயரில் முனாஜாத்து, கைக்கா ஸாஹிப் ஓலியுல்லாஹ் பெயரில் பிள்ளைத் தமிழ்,

குத்பு நாயகம் நிர்யாண மான்மியம், தொழுகை உபதேச மாலை, மஹிசக்கு மாலை என்பன போன்று நூல்களின் பெயர்களே இச்சமயப் பண்பாட்டினை எடுத்துக் காட்டும்.

இதே போன்று, ஏற்குறைய எல்லா நூல்களும் செய்யுள் வடிவிலேயே அமைந்திருந்தன. மாலை, ஆராட்டு, படைப் போர், கீர்த்தனை, கும்மி, முனாஜாத், பதிகம், பிள்ளைகள் தமிழ், திருப்புகழ், சிந்து, கிஸ்ஸா, தெம்மாங்கு, கண்ணி போன்ற கவிவடிவங்களிலெல்லாம் முஸ்லிம் புலவர்கள் தமது ஆக்கங்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

அவற்றிற்கான சில உதாரணங்கள் வருமாறு:

மாலை: மீஸான் மாலை, சீரா நாடகமென்ற காரண மாலை, பேரின்ப ரஞ்சித மாலை, தொழுகை உபதேச மாலை, முஸ் தபா மாலை, முபாறக் மாலை, முஹம்மதிய மாலை, பஞ்சரத் தின மாலை.

ஆராட்டு: வாத விலக ஆராட்டு

படைப்போர்: இப்லிச படைப்போர்

கீர்த்தனை: நபியுல்லாஹ் பெயரில் கீர்த்தனை, கீர்த்தனை மஜீத், கீர்த்தனை வாஹித், நூதன விசித்திரக் கீர்த்தனைகள், முஹம்மதிய பஜைனக் கீர்த்தனை

கும்மி: ஆஷாரா காரணக் கும்மி, காட்டு பாவா ஸாஹிப் ஆண்டகை பெயரில் காரணக் கும்மி, மகானந்தக் கும்மி, சிக்கந்தர் மகத்துவக் கும்மி

முனாஜாத்: ஹக்குத்தஆலாவின் பெயரில் முனாஜாத், முகையதீன் முனாஜாத், காரண முனாஜாத்

பதிகம்: சேக்பதுல்லாஹ் நாதர் அவர்கள் பெயரில் பதிகம், பிரான்மலைப் பதிகம், அப்துல்லாஹ் வலி மீதில் பதிகம்

பிள்ளைகள் தமிழ்: முகையதீன் ஆண்டகை காரணப் பிள்ளைகள் தமிழ், தைக்கா ஸாஹிப் ஒலியுல்லாஹ் பெயரில் பிள்ளைகள் தமிழ், திருச்சந்தப் பிள்ளைகள் தமிழ்

திருப்புகழ்: சந்தத் திருப்புகழ்

சிந்து: அழூர்வ ரத்தின அலங்காரச் சிந்து, அதிவிற்பன விவேக சிந்து, பல்லாக்கு ஒவியல்லாஹ் சிந்து

கிள்ஸா: முஹம்மதன் கிள்ஸா

தெம்மாங்கு: தேயிலை பறிக்கும் தெம்மாங்கு

கண்ணி: கலியுகப் பெண்டுகள் புதிய ஒப்பாரிக் கண்ணி, மாதர்கள் ஒப்பாரிக் கண்ணி.

அறபுத் தமிழ்: மேற்போர்ந்த நூல்கள் இந்நாட்டில் வெளிவந்த காலத்தில் முஸ்லிம்களிடையே அறபுத் தமிழும் பிரபல்யமாய் இருந்தது. ஒரு காலத்தில் இந்தியாவில் சிந்து, வங்காள, மலையாள மொழிகள் அறபு லிபியில் எழுதப்பட்டது போன்று தமிழ் மொழியும் அவ்வாறே அறபு லிபியில் எழுதப் பட்டது. இலங்கையில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் தமிழையே தாய் மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும், அவர்களுள் அநேகர் எழுது வதற்கும், வாசிப்பதற்கும் அறபு மொழியையே உபயோகித்த னர். அதனால், தமிழ்ச்சொற்கள் அறபு எழுத்துக்களால் எழுதப் பட்டன. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வருகை தந்த போர்ந்துக்கீச்த் தளபதி கப்டன் ஓடோராடோ பார்போசா என்பவர் அறபுத் தமிழ் மொழியின் பிரபல்யம் பற்றித் தனது குறிப்புக்களில் கூறியுள்ளார்.

இலங்கையின் புகழ் பெற்ற அறிஞரான கலாநிதி ஏ.எம்.ஏ. அலீஸ் அவர்கள் தனது ஆபிரிக்கப் பயண அனுபவங்களைப் பற்றி எழுதியுள்ள ‘கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்’; ‘ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்’ எனும் நூல்களில் கிழக்காபிரிக்காவில், குறிப் பாக தான்சானிய நாட்டின் உத்தியோக மொழியான சுவாஹிலி யுடன் அறபுத் தமிழை ஒப்புமை காண்கிறார்.

‘சுவாஹில்’ என்பது அறபுச் சொல்லாகும். (சாஹில் என்பதன் பன்மை). இதுவே சுவாஹிலி என உருமாற்றம் பெற்றது. ஆபிரிக்காவின் கிழக்குக் கரையோரங்களைக் குறிப்ப தற்காக அறபிகள் உபயோகித்த சொல் இதுவாகும். அப்பிரதேச

மக்களின் மொழியான கிள்வாஹிலி என்பது அறபு விபியில் எழுதப்பட்டது. அதுவே சுவாஹிலி எனப் பெயர் பெற்றது.

அறபுத் தமிழ் நூல்கள் இலங்கையில் மொத்தம் 11 வெளிவந்துள்ளன.

அவையாவன:

1. மீஸான் மாலை
செய்கு முஸ்தபா (வலி)
1868
2. பதஹார் ரஹ்மான் பி தர்ஜூமா தப்ஸீருல் குர்
ஆன்
செய்கு முஸ்தபா (வலி)
1873
3. தீன் மாலை
செய்கு முஹம்மத் லெப்பை ஆலிம்
(கசாவத்தை ஆலிம் அப்பா)
1878
4. துஹாபத்துல் நஹ்வ
சித்திலெப்பை
1892
5. வாத விலக ஆராட்டு
செய்கு அப்துல் ரஹ்மான்
இப்னு ஹக்கீம் ஹாஜி
மீராலெப்பை மறைக்கார்
1899
6. மில்றியாகுதீன்
எஸ்.ஏ. ரஹ்மான்
1901
7. புஹ்ல் அமா குர்ஆன் மஜீத்
ரீ. முஹம்மத் சுலைமான் ஸாஹிப்
1914

8. முபாறக் மாலை காதர் சம்சதீன் புலவர் 1919
9. முஸ்தபா மாலை காதர் சம்சதீன் புலவர் 1919
10. பக்கறுத் அல் அதப் பெளவிவி வை.எம். ஹன்ப் நத்வி 1926
11. றாதிபதுர் கல்மியா பி தரீகத்துல் காதிரியா செய்கு பாவா செய்கு சலைமானுல் காதிரி ஸாஹிப் 1938

அறபு நூல்கள்

இதே போன்று இக்காலப் பரப்பினுள் 16 நூல்கள் அறபு மொழியில் வெளிவந்துள்ளன.

1. ஹிதாயதுல் காலிமியா பி கலீலில் ஸியாத்துல் அறபியா சித்திலெப்பை 1891
2. அறபு மொழி - 1 ஆம் புத்தகம் சித்திலெப்பை 1891
3. கிதாபுஸ் ஸாமியா - அறபுமொழி 2 ஆம் புத்தகம் சித்திலெப்பை 1891
4. கிதாபுஸ் ஹிஸ்ஸத் - கணிதம் 1 ஆம் புத்தகம் சித்திலெப்பை, 1891

5. பத்ரியா வாஹிதியா
எம். ஹாஜியார் 1891
6. துர்துல் மபாஹிர் ஹிதாயதுல் கௌர்
அஹமத் பின் முஹம்மத் ஹசன் 1893
7. ராதிபுல் நக்ஸபந்தியா
ஒ. சல்தீன் 1899
8. சிறாத்தல் இஸ்லாம் சிறாத்தல் நஜீப்
ரி. முஹம்மத் கலைமான் ஸாஹிப் 1907
9. தவ்ஹீத் அதப்
ரி. முஹம்மத் கலைமான் ஸாஹிப் 1908
10. தன்வீருல் ஜானன்
ரி. முஹம்மத் கலைமான் ஸாஹிப் 1909
11. அல் துஃபதுல் குப்றா பி மவாலிதி
பாதிமதுல் ஸஹரா
ரி. முஹம்மத் கலைமான் ஸாஹிப் 1909
12. யா குத்பா
செய்யத் அப்துல்லாஹ் றிபாய் 1916
13. அல் வலீபா வல் யா குதியா
ஏ.ஏ.ச.ஐ.எம்.எல். மரைக்கார் 1917

14. தாலீமுல் குருவுன்
வை.எம். முஹம்மட் ஸரீப்
1919
15. அவ் அத்தாருல் ஆலியா பிர்ரவ்வதில் ஜாலியா
செய்கு முஹியதீன் காதிரி இப்னு
1928
16. பாயிபுல் அன்வார்
செய்யத் செய்கு பின் முஹம்மத்
ஜிப்ரி மெளவானா
1938

ஆரம்ப காலத்தில் அறபு மற்றும் அறபுத் தமிழ் மொழிகளி
லும் நூல்கள் வெளிவந்தாலும் கூடக் காலக்கிரமத்தில் அப்
பண்பு அருகிப்போய் தமிழ் மொழியிலேயே அநேகமானவை
வெளிவந்தன. இலங்கையின் பெரும்பான்மையினரின் மொழி
யான சிங்கள மொழியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகு
தியிலிருந்து நூல்கள் வெளிவர ஆரம்பித்தன.

பின்வரும் அட்டவணை 1868 இலிருந்து 1997 ஆம் ஆண்டு
வரையான நூல்களின் விபரங்களை எடுத்துக்காட்டும்.

ஆண்டு	1868	1900	1925	1950	1960	1970	1980	1990	1996	மொத்தம்
	1899	1924	1949	1959	1969	1979	1989	1995	1997	
அறபு	7	7	2	-	-	-	-	-	-	16
அறபுத் தமிழ்	5	4	2	-	-	-	-	-	-	11
தமிழ்	43	49	61	98	186	162	250	266	121	1236
சிங்களம்	1	1	2	-	36	7	17	22	08	94
ஆங்கிலம்	-	3	9	10	13	24	44	24	19	146
மலே	-	1	-	-	-	-	-	-	-	01
மலையாளம்	-	-	1	-	-	-	-	-	-	01
மொழி பெயர்ப்புகள்	-	-	-	-	12	30	48	31	11	132
	56	65	77	108	247	223	359	343	159	1637

முதலாவது நாவல்

19 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே தலைசிறந்த சிந்தனையாளராயும் கல்விமானாயும் சீர்திருத்தவா தியாயும் விளங்கிய சித்திலெப்பை அவர்களே நூல் வெளியீட்டுத் துறையிலும் முன்னிற்கின்றார். சித்திலெப்பை மரைக்கார் மஹம்மதுக் காசிம் மரைக்கார் எனும் இவர், தான் நிறுவிய 'முஸ்லிம் நேசன்' அச்சகத்தின் மூலம் தனது நூல்கள் பல வற்றை வெளியிட்டதோடு பிறரது பல நூல்கள் வெளிவருவதற்கும் துணையாயிருந்தார்.

இலங்கையின் முதலாவது தமிழ் நாவல் அவரது 'அசன் பேயுடைய கதை' (Story of Assen Bey) என்பதாகும். கொழும்பு முஸ்லிம் நேசன் அச்சகத்தினால் 1885 ஆம் ஆண்டு பிரசுரிக்கப்பட்ட இதனது விலை 50 சதமாய் இருந்தது.

இதன் இரண்டாவது பதிப்பு சென்னை அர்சு குசையப்பர் 'அச்சக் கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டு பா. முஹம்மது அப்துல்லாஹ் சாஹிப் என்பவரினால் 1890 இல் வெளியானது. 'அசன் பேயுடைய கதை' என்றிருந்த பெயர் 1890 இல் 'அசன்பேயுடைய சரித்திரம்' என மாற்றமடைகிறது. அக்காலகட்டத்தில் நாவல்களுக்கு பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம் என நாமம் சூட்டும் வழக்கம் இருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது.

இதன் 3 ஆவது பதிப்பு சென்னையில் 1974 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நடைபெற்ற இரண்டாவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாட்டின்போது எஸ்.எம். கமால்தீன் அவர்களின் முன்னுரையோடு வெளிவந்தது.

4 ஆம் பதிப்பு 1990 ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசாங்கத்தின் முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டுவுவல்கள் ராஜாங்க அமைச்சினால் பிரசுரித்து வெளியிடப்பட்டது.

சித்திலெப்பையின் ஏனைய நூல்கள் வருமாறு: ஹிதாய துல் காசிமியா பி ஸஹீவில் சியாத்தில் அறபியா, அரபு 1 ஆம் புத்தகம், அரபு 2 ஆம் புத்தகம், கிதாபுல் ஹிஸ்ஸத், தமிழ் முதலாம் புத்தகம், துஹாபத்துல் நஹ்வு, அஸ்ராருல் ஆலம், துருக்கி - கிரேக்க யுத்தம், அடு நவாஸின் கதை, கறுததுஸ் ஸலாத்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் சிறந்த நூலாசிரி யர்களாக விளங்கியோருள் அருள்வாக்கி அப்துல் காதர், செய்கு முஸ்தபா லெப்பை ஆலிம் (கஸாவத்தை ஆலிம் அப்பா), ஐ.எல்.எம். அப்துல் அஸீஸ் ஆகியோரையும் குறிப்பி டலாம்.

இலங்கையின் மத்திய மலை நாட்டுப் பிரதேசத்திலுள்ள தெல்தோட்டை எனும் இடத்திலுள்ள பட்டியகாமம் கிராமத் தைச் சேர்ந்த அருள்வாக்கி அப்துல் காதர் அவர்களது பாடல்கள் மிக ஏராளமாயினும் அவற்றுள் நூலுருவில் வெளிவந்தவை பின்வருவனவாகும்: சேகப்துல்லாஹ் நாதர் அவர்கள் பெயரில் பதிகம், பிரான் மலைப் பதிகம், முஹியத்தீன் ஆண்டகை காரணப் பிள்ளைத் தமிழ், முகையதீன் அப்துல் காதர் ஜெய் லானி பெயரில் பேரின்ப ரஞ்சித மாலை, பிரபந்த புஞ்சம், காட்டு பாவா சாஹிபு ஆண்டகை பெயரில் காரணக் கும்மி, சந்தத் திருப்புகழ், தன்பீருல் முஹிதீன், தைக்கா ஸாஹிப் வொலியுல்லாஹ் அவர்கள் பேரில் பிள்ளைத் தமிழ், திருச்சந் தப் பிள்ளைத் தமிழ்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைவாசிப் பகுதியில் இஸ்லாமிய இலக்கியத்துறையிலும் நூல் வெளியீட்டுத் துறையிலும் பல மாற்றங்கள் நிகழ்வதைக் காண்கிறோம். அறபு மொழியிலும் அறபுத் தமிழ் மொழியிலும் நூல்கள் அச்சிடப்ப டுதல் படிப்படியாகக் குறைந்து காலக் கிரமத்தில் முற்றாகவே இல்லாதொழிந்து விட்டது. இவற்றினிடத்தை தமிழ், சிங்க

எம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகள் பெற்றன. செய்யுள் நடையானது உரைநடைக்கு இடம் கொடுத்து விலகிக் கொண்டது. சமய நூல்களோடு நாவல், சிறுக்கை, நாடகம், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்பன எழுதப்பட்டதோடு, தொகுதிகளாகவும் வெளிவரத் தொடங்கின. 1950 களின் பின் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களும் கணிசமான தொகையில் வெளிவர ஆரம்பித்தன.

சமீப கால நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய விடயங்களுள் புனித குர்ஆனின் சிங்கள மொழியில் வான மொழிபெயர்ப்பு வெளியிடப்பட்டதும், கொழும்பில் நடைபெற்ற நான்காவது இஸ்லாமியாத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாடும் கவனிப்புக்குரியின.

இந்நாட்டில் வாழும் பெரும்பான்மையினரின் மொழி சிங்களமாகும். அத்துடன் கடந்த ஓரிரு தசாப்தங்களாகக் கணிசமான தொகை மூஸ்லிம் மாணவர்களும் சிங்கள மொழி மூலமே தமது கல்வியைப் பெறுகின்றனர். இதனால், அம்மொழியில் குர்ஆனின் மொழிபெயர்ப்பு வெளிவர வேண்டிய கட்டாயத் தேவையொன்றிருந்தது. இப்பணியினை சோனக இஸ்லாமிய கலாசார நிலையம் பொறுப்பேற்று 1958 ஆம் ஆண்டு மொழிபெயர்ப்பு அலுவல்களை ஆரம்பித்தது. இதன் பயனாக அல்குர்ஆனின் 1 ஆம் ஜாஸ்சுவின் மொழிபெயர்ப்பு 1961 இல் வெளிவந்தது. 30 ஆம் ஜாஸ்சுவின் மொழிபெயர்ப்பு 1985 இல் வெளிவந்ததன் மூலம் இப்பணி வெற்றிகரமாக முற்றுப் பெற்றது. இதனை அடுத்து, முழு மொழி பெயர்ப்பும் ஒரு திரட்டாகவும் வெளியிடப்பட்டது.

நான்காவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாடு

இந்நூற்றாண்டின் பின் அரைவாசியில் நடைபெற்ற பிறி தொரு முக்கிய நிகழ்ச்சி 1979 இல் இங்கு நடைபெற்ற 4 ஆவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாடாகும். இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், நூல் வெளியீட்டிலும் இந்திகழ்ச்சி புதிய உத்வேகத்தை வழங்கியது.

பின்வரும் நூல்கள் இம்மாநாட்டின்போது வெளியிடப் பட்டன: பிறைக்கொழுந்து (உரைநடைத் தொகுப்பு), பிறைப் பூக்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), பிறைத்தேன் (கவிதைத் தொகுப்பு), புது குஷ்ணாம் - பாறுக்கியாக் காண்டம் - பாகம் 1, பாகம் 2, பாகம் 3, பாகம் 4 ஆகியவற்றிற்கான உரை நூல்கள், புதுகுஷ்ணாம் - சித்தீக்கியாக் காண்டத்திற்கான உரை நூல்கள், புதுகுஷ்ணாமில் இடம்பெற்றுள்ள அரபுச் சொற்கள், இசைவருள் மாஸையும் மக்களுக்கு இதோபதேசமும், பர்பரீன், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் - இலங்கை நூல்களில் தேர்ந்த பட்டியல், இலங்கை முஸ்லிம்களின் திருமணச் சம்பிரதாயங்கள், யசஹாமி, ஆயிஷா நாச்சியார் பிள்ளைத் தமிழ், சின்னச் சீரா, தமிழக இஸ்லாமிய சிறுகதைத் தொகுதி, சென்னை பல்கலைக்கழகத் தத்துவத்துறை ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைத் தொகுப்பு.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத் தைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, மிகவும் நினைவு கூறப்பட வேண்டிய ஒருவர் பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ் அவர்களாவார். தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் இலக்கிய ஆய்விலேயே செலவிட்ட அவர் திருச்சி, சென்னை, காயல் பட்டணம், கொழும்பு, கீழக்கரை ஆகியவிடங்களில் நடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மகாநாடுகள் அனைத்திலும் பங்குபற்றியதோடு, கொழும்பு மகாநாட்டையும் முன்னின்று நடத்தினார். பேராசிரியர் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் 45; மொழிபெயர்ப்புக்கள் 12; பதிப்பித்தவை 14; உரை நூல்கள் 3; ஆங்கில மொழி நூல்கள் 4; ஆக மொத்தம்: 78.

இதழ்கள்:

இந்நாட்டில் இதழ்கள் வெளிவரத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து 1950 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதி இங்கு கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றது.

துவான் பாபா யூனுஸ் ஸல்தீன் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1869 இல் 'அலாமத் லங்காபுரி' வெளிவந்தது. மலாய் மொழியில் ஜாவி எழுத்துக்களில் கல்லச்சுப் பத்திரிகையாக இது அமைந்திருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து, நெய்னா மரைக் கார் வாப்பு மரைக்காரின் "புதினாலங்காரி" வார இதழாக 1873 இல் கொழும்பில் வெளிவந்தது. 1882 இல் 'முஸ்லிம் நேசன்' பிரசரமானது.

முஸ்லிம் நேசன்

இலங்கைப் பத்திரிகைத்துறை, நாவல், கல்வி, சமூக விழிப்பின் முன்னோடியான சித்திலெப்பையினாலேயே முஸ்லிம் நேசன் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் முதலாவது இதழ் கண்டியிலிருந்து 1882 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 21 ஆம் திகதி வெளிவந்தது. எட்டுப் பக்கங்களில் பிரதி திங்கள் தோறும் இப்பத்திரிகை வெளியானது. இப்பத்திரிகையை நடாத்துவதின் நோக்கம் முதலாவது இதழில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது: "இப்பெயருடன் எமது முஸ்லிம் சாதியருடைய சமயம், மொழி, வியாபாரம், சரித்திரம், கல்வி முதலான நானா வழிகளையும் விருத்தி செய்ய ஒரு புதினப் பத்திரிகையை பகிரங்கம் செய்ய நீடிய காலம் ஆலோசித்து வருகிறோம். அந்த ஆலோசனைக்குச் சார்பாக, எமது இஷ்டர்களில் சிலருடைய வேண்டுகோளினால் எமது சமயீகள் இம் முயற்சி களை தளரவிடமாட்டார்கள் என்றும் நம்பி பத்திரிகையை பிரசரிக்க எத்தனித்து வரலாற்றுப் பத்திரிகை அச்சிட்டு யாவர் சமூகத்துக்கும் அன்போடு அனுப்புகிறோம். பத்திரிகை ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் பிரசரிக்கப்படும்..... எமது முஸ்லிம் சமயீகள் விஶेषமாக அறிய அபேட்சை உடையதாகிய துருக்கி - ருஷ்ய யுத்தம், ஆப்கானிஸ்தான் யுத்தம், எகிப்தில் அரபி பாஷா நடாத்திய யுத்த சங்கதிகளும் மிக வகுவாய் காலத்துக்கு காலம் பிரசரித்து வருகிறோம்....."

'ஞானதீபம்' எனும் பத்திரிகையையும் சித்திலெப்பை சிறிது காலம் நடத்தினார். இதன் முதற் பிரதி 1892 ஆவணி முதலாம் திகதி வெளிவந்தது.

முஸ்லிம் நேசனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த பத்திரிகைகள் வருமாறு: 1886: சர்வசன நேசன் - கொழும்பு - ஆசிரியர் முஹம்தீன்; 1889 கஷ்பு குர்ஆன் அல் கல்பில் ஜான் - செய்யத் முஹம்மத் ஹாஸென் (அறபுத் தமிழ் மொழியில்), 1890: சைபுல் இஸ்லாம் - அ. அப்துர் ரஹ்மான்; 1892: ஞானதீப சங்காரம் - அ.மு. நெனா; 1895: இஸ்லாம் மித்திரன் - எம்.எல். உதுமான்.

இஸ்லாம் மித்திரன்

இஸ்லாம் மித்திரன் பத்திரிகைக்கு இதழியல் வரலாற்றில் முக்கியமான ஓர் இடம் உண்டு. ஏனெனில் முஸ்லிம் ஒருவரி னால் நடாத்தப்பட்ட முதல் நாளிதழ் இதுவேயாகும். ஆரம்பத் தில் மாதமிருமுறை எனத் தொடங்கி, பின்னர் வாரம் இரு முறை என வெளிவந்தது. 1897 ஜூலை 20 ஆந் திகதி தொடக்கம் தினசரியாக வெளிவந்தது. 4 பக்கங்களைக் கொண்டு 2 சதம் விலையுடன் இப்பத்திரிகை 1906 ஆம் ஆண்டு வரை அவ்வாறு வெளிவந்தமை ஒரு பெரும் சாதனனயே. அதற்குப் பின்னருங் கூட மிக நீண்ட காலம் இப்பத்திரிகை வாரம் முழுமுறையாக வும் பின்னர் வாரப் பத்திரிகையாகவும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

இதனைத் தொடர்ந்து, 1900: சிலோன் முஹம்மதன் (Ceylon Mohemmadan) - ஆங்கில மொழியில்; 1901: முஸ்லிம் பாதுகாவலன் - ஐ.எல்.எம். அப்துல் அஸீஸ் - கொழும்பு என்பன வெளிவந்தன.

முஸ்லிம் பாதுகாவலன்

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலும் இந்நாட்டில் வாழும் முஸ்லிம்களின்

பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறி அவர்களது நிலைப்பாட்டினைத் தீர்க்கமாக எழுதிய ஒரு பத்திரிகை 'முஸ்லிம் பாதுகாவலன்' என்பதேயாகும். இப்பத்திரிகையின் ஒரு பகுதி (Muslim Guardian) என ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தது. ஐ.எல்.எம். அப்துல் அலீஸ் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு கொழும்பு, புதிய சோனகத் தெரு, 104 ஆம் இலக்கத்தில் பிரசரிக்கப்பட்ட இப்பத்திரிகையின் முதற் பிரதி 1901 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 4 ஆம் திகதி (ஹிஜ்ரி 1318 - ரம்யான் 14) வெள்ளிக்கிழமை வெளிவந்தது. வாரம் இருமுறை செவ்வாய், வெள்ளி ஆகிய தினங்களில் வந்த 4 பக்கங்களைக் கொண்ட இதன் விலை கொழும்பு ரூபா 5/-, இலங்கை, இந்தியா தபாற்செலவுடன் ரூபா 6/-, சிங்கப்பூர், பினாங்கு ரூ.7/-, தனிப்பிரதி சுதம் 7 எனவிருந்தது.

பத்திராதிபர் குறிப்பு, பிரதேச முஸ்லிம் சமாச்சாரங்கள், வாசகர் கடிதங்கள், துருக்கி சாம்ராஜ்யச் செய்திகள், மருதானை ஸாஹிறா எனும் கலாசாலையின் செய்திகள், முஸ்லிம் விவாகச் சட்டம் போன்ற விடயங்கள் அடிக்கடி இப்பத்திரிகையில் இடம்பெற்றுள்ளன.

முதலாவது இதழில் இலங்கை, இந்தியாவிலிருந்து ஹஜ் ஜாக்குச் செல்வோருக்கான விளம்பரம் ஒன்று உள்ளது. அது வருமாறு:

"ஹஜ் ஜாக்குப் போய் வருவதற்கான மொத்தக் கட்டணம் ரூபா.150/-. பிரயாணத்தில் மரணமானால் அரைச் செலவு திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். தண்ணீர், விறகு என்பன இலவச மாகக் கொடுக்கப்படும்.."

தொடர்ந்து வெளிவந்தவை வருமாறு:

1906: மிஸ்பாஹால் இஸ்லாம்; 1909: முஸ்லிம்; 1919: ஹிதாயதுல் இஸ்லாம்; 1920: சம்கல் இஸ்லாம்; 1930: தினத்த பால் - மீரா மொஹிதீன்; 1935: சிலோன் மூர் (Ceylon Moor)

ஆங்கிலத்தில்; 1939: ரூனக் கடல் - அன்பர் பூபதிதாசர்; 1940: அல் இஸ்லாம்; 1945: அல் இல்ம் - மெளவிய அப்துல் ரஹ்மான்; 1946: இஸ்லாமியத் தாரகை - கே.எம்.எச். ஸாவிஹ் 1948: தொழுன் - எஸ்.எம்.எஸ். மொஹிஉன்.

ஆரம்பத்தில் இவங்கையில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் எதுவும் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. அறிவு வளர்ச்சி, சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்புதல், சமுதாயப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக் காட்டுதல் என்பனவே முக்கிய நோக்கங்களாக இருந்தன.

மேற்கூறியவற்றைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்கள் நூல் வெளியிட்டிலும், பத்திரிகைத்துறை வளர்ச்சியிலும், தாய்மொழி உயர்ச்சியிலும், இல்லாமிய இலக்கிய மேம்பாட்டிலும் தமது பங்களிப்பினை முறையாகச் செய்துள்ளனர் என்பதில் நாம் பெருமிதம் அடைகிறோம்.

நூலாசிரியர்

இவங்கை அரசாங்கத் தின் கலாசார, சமய அலுவல் கள் அமைச்சகத்தில் ஆலோச கராகக் கடமையாற்றும் அல் ஹாஜ் ஷாஹால் ஹமீத் முஹம்மத் ஜெமீல், சிமக்கு மாகாணத்திலுள்ள சாய்ந்தம ருதுவில் பிரபல்ய குடும்ப மொன்றில் 1940 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். காரைதீவு இராம கிருஷ்ண மிஷன் வித்தியாலயம், கல்முனை கார்மேல் - பாத்திமாக் கல்லூரி, கொழும்பு ஸாஹிறாக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்றார்.

அதன் பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொரு யியல் கலைமாணி சிறப்புப் பட்டத்தையும், அதே பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வியியல் டிப்ளோமாவில் விசேட சித்தியையும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஏ. பட்டத்தையும் பெற்றார். கல்விப் பீடம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு இடமாற்றஞ்ச செய்யப்படுவதற்கு முன்பு, கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திலும் ஒரு வருடம் கற்றார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்திற்காக இவர் மேற் கொண்ட ஆய்வினை வட மாகாணத்தில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலை காரணமாகத் தொடர முடியாமல் போய்விட்டது. பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் தொடர்பாக இங்கிலாந்தின் செசக்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிற்சி பெற்றுள்ளார்.

கல்வித் துறையின் கலை படித்தரங்களிலும் அல்ஹாஜ் ஜெமீல் கடமையாற்றி உள்ளார். ஆசிரியர், கல்லூரி முதல்வர்,

கல்வி உயர் அதிகாரி, உதவிப் பரீட்சை ஆணையாளர், ஆசிரி யர் கலாசாலை முதல்வர், தொழினுட்பக் கல்லூரி வருகை விரிவுரையாளர், பல்கலைக்கழகப் போதனாசிரியர், பல்கலைக்கழக விடுதி உப வார்டன், கிழக்குப் பல்கலைக்கழக முகாமைத்துவச் சபை உறுப்பினர், அப்பல்கலைக்கழகத்தின் முதற் பதிவாளர், பாடநூல் மொழி பெயர்ப்பாளர், கல்வி டிப் ளோமா வெளிவாரி மாணவரின் மேற்பார்வையாளர் எனக் கடமையாற்றியதோடு, கல்முனை மாவட்ட அதிபர்கள் சங்கத் தின் ஸ்தாபகத் தலைவராகவும், அகில இலங்கை இஸ்லாமிய ஆசிரியர் சங்கத் தலைவராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். இவ் வாறு கல்வித் துறையின் எல்லாப் படித்தரங்களிலும் கடமையாற்றியவர்கள் இலங்கையில் மிகச் சிலரேயாவர்.

ஐந்து வருடங்கள் முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சகத்தில் செயலாளராகவும்; கல்வி, கலா சார, தகவற்றுறை அமைச்சகத்தின் கூடுதல் செயலாளராகவும் கடமையாற்றிய பின்; கலாசார, சமய அலுவல்கள் அமைச்சகத் தில் முஸ்லிம் அலுவல்களுக்குப் பொறுப்பான கூடுதல் செயலாளராகக் கடமையாற்றித் தற்போது அவ்வமைச்சகத்தின் ஆலோசகராகக் கடமை புரிகிறார்.

கல்விமான், நிர்வாகி, இலக்கியவாதி, நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டியல், வரலாற்று ஆய்வாளரான அல்லாஜ் ஜெமீல், அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட பல குழுக்களில் கடமையாற்றியுள்ளார். இருபத்தொரு நூல்களின் ஆசிரியர். ஜம்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். முப்புக்கும் மேற்பட்ட பிறரது நூல்களையும் பிரசரிக்கத் துணையாயிருந்துள்ளார்.

'கிராமத்து இதயம்' எனும் இவரது நாலுக்கு 1995 ஆம் ஆண்டின் சிறந்த இலக்கிய ஆய்வு நாலுக்கான சாஹித்திய விருது கிடைத்தது. வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையின் 1995 ஆம் ஆண்டுக்கான இலக்கியப் பரிசும் இந்நாலுக்குக் கிடைத்தது.

1980 ஆம் ஆண்டு சராக்கின் தலைநகரான பக்தாதில் அறபு நாடுகள் ஆசிரியர் சம்மேளத்தினால் விருது வழங்கிக் கொர விக்கப்பட்டார். திருச்சி எம்.ஐ.இ.ரி. கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற விழாவில் 19.01.1995 அன்று பொன்னாடை போர்த்தி நினைவுச் சின்னமும் வழங்கப்பட்டது. அட்டாளைச் சேனையில் நடைபெற்ற தேசிய மீலாத் விழாவின்போது 19.07.1997 இல் நஜ்முல் உலூம் (கல்விச் செம்மல்) பட்டமளித் துப் பொன்னாடை போர்த்திக் கொரவிக்கப்பட்டார். இத ணைத் தொடர்ந்து தமிழ்நாடு கோட்டக்குப்பத்தில் 1998 டிசம்பர் 11, 12, 13ஆம் திகதிகளில் நடைபெற்ற ஆறாம் ஆண்டு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பெருவிழாவில் 'தமிழ் மாமணி' பட்டமும் விருதும் வழங்கப்பட்டன.

இவரது துணைவியார் சித்தி ஆரிபா, மகன் அல்ஹாஜ் நரில் எம்.ஜெமீல் ஆகியோர் இவரது ஆய்வுகளில் பெரிதும் துணைபுரிகின்றனர்.

வாணொலி, தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளில் பங்காற்றும் இவர், சிறந்த பேச்சாளருமாவார். சர்வதேச மகாநாடுகள் பலவற்றிலும் பங்கு பற்றியுள்ளார்.

இங்கிலாந்து, சவுதி அரேபியா, சராக், அபுதாபி, ஷர்ஜா, துபாய், குவைத், பஹ்ரைன், இந்தியா, லிபியா, மோல்டா ஆகிய நாடுகளுக்கும் இவர் விஜயஞ் செய்துள்ளார்.

Dr. A.H.M. Jaffer
B.A. (Econ. Sp.) Dip. Ed., M.A.

Advocate

Ministry of Religious & Religious
Affairs,

Sri Lanka

Islamic Book Publishing Council
Senthamsuthu, Kalmunai

Threecym Printers,
83, Angappa Naick Street
Chennai - 600 001

Babarathi Publishers
83, Angappa Naick Street
Chennai - 600 001

2000 January 81

955-96694-0-0

202

(R) Author

Hana Hussain

Rs. 125.00

ஆழிரியரின் வெளியீடுகள்

ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் அவர்களின் கல்விச் சிந்தனைகளும், பங்களிப்பும்	1980
ஸேர். றாலிக் பரீத் அவர்களின் கல்விப்பணி	1984
சாய்ந்தமருது ஜாம்ஆப் பள்ளிவாசல் வரலாறு	1989
துவான் புர்ஹானுத்தீன் ஜாயா (மொழிபெயர்ப்பு)	1990
கல்விச் சிந்தனைகள்	1990
அனுராதபுரம் மாவட்ட முஸ்லிம்கள் (தொகுப்பு)	1992
நினைவில் நால்வர்	1993
கலாநிதி ஜாயாவின் கல்விப் பணிகள்	1994
அல்லாமா உவைஸ் (தொகுப்பு)	1994
சுவடி ஆற்றுப்படை - முதலாம் பாகம்	1994
சுவடி ஆற்றுப்படை - இரண்டாம் பாகம்	1995
கிராமத்து இதயம் - நாட்டார் பாடல்கள்	1995
இஸ்லாமியக் கல்வி	1996
கல்விச்சிந்தனைகள் - 2ஆம் பதிப்பு	1996
சுவடி ஆற்றுப்படை - மூன்றாம் பாகம்	1997
அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம்கள் (தொகுப்பு)	1997
கலாநிதி பதியுத்தீன் மஹ்முதின் கல்விப் பணிகள்	1997
ISLAM IN INDEPENDENT (Edited)	1998
SRI LANKA UDANA (Co-Edited)	1998
கம்பவு மாவட்ட முஸ்லிம்கள் (தொகுப்பு)	1998
காலச் சுவடுகள்	1998
புத்தளம் மாவட்ட முஸ்லிம்கள் (தொகுப்பு)	1999
நமது முதுசம் - எஸ்.எம். ஜெமீல்	2000

ISBN 955-96694-0-0.